Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

Epistolae autographae et apographae manu Pt. Burmanni et aliorum,

https://hdl.handle.net/1874/374898

MAG
HS
7 A 21. fol.

7 A 21

Aen
ll. Salmasius (gedeelt. drukkershopij)

(zie ook in 7.A.20: fol. 1, 65r - 66v, 220r,v, 223r - 228 v.

2

Cl. Salmasio amiciss. meo S.P.D. Gothofredus Jungermannus.

Heidelbergam

Binas abs te accepi probè, utrasq; gratissimas, mi amiciss. Dua vin' tamen scire qua gratiores. Verbo dicam; longiores. Priorib. ex parte quid respondisse me jam nosti, antequam has acciperem. In illis quam ornatè excusas eruditam aberratiunculam tuam! tanti penè fuit errare, uti tam elegans orator accederet. O dè meis quid dicam, si sic tu agis. qui subindè labor, haereo, nescio. id tu omne in me amicè toleras, et connives non rarò; te verò ~~ne~~ tam acriter castigas. ne tibi es ipse injurius. Ego hos eruditos lapsus culpis annumerare non possum: et si mihi contingerent, laudi ducerem. dè plaustris quoq; cavillari (ignosce verbo) tibi ut in tuis licet, mi Dn. Mihi tamen, ut aliter sentiam, quam scripsi, ne persuaseris unquam, ne si suadam adducas ipsam, et quae in labris tuis ses~~idet~~, Attica Pitho. Versum, quo carebat inscriptio Hermiana, eodem tempore quoq; cum literis nostri Bongarsii accepi. E quib. nil novi alias, quam Editorem nuperum Boëthiani libelli dè consolatione philosophica facilè potuisse impetrare à Petavio vestro graecam versionem illius libelli Planudiam. De Morello nondum certe è paucis, quae vidi, potui mihi ita persuadere prorsus, uti eum inter semperfidos interpretes adnumerarem. Ingenio mihi indulgere nimium videtur suo, et delectari flosculis inseren-

†) Personatus ille Clarimundus, insignis hujus aetatis homo, sequitur sepe Clementini (quem Clementem vocat) descriptorem, et multis erroribus cumulat. nam Clementinum, quem famulum suum dixit, qui vix ulla familiaritate se cognitum fuisse Salmasio profitetur. Patrem eum debuisse φ

†) Caruimus ex nostri Jungermanni, qui ex suis nobis fere semper instruit, satis de prodigiosa linguae graecae et variae eruditionis copia constare potest. Errare et ipsi contrariam tradere videtur verum velle Clementinum in vita Salmasii, qui natum dicit A. 1588 et A. 1606 Heidelbergam abiisse natum annos XIV. cum ex ejus calculo natus debuerit esse A. 1592. sed in quo ex. dicit se tunc 15 ... edidisse Florum, qui prodiit A. 1609. ergo natus A. 1594. fuit. ††

N. Hae epistolae, quas olim a Cl. Graevio accepi, scriptae omnes ad Salmasium Heidelbergae morantem, cum vix XIV annorum puer esset. quo in stuporem certe agere debent lectores sibi virum eruditissimum Jungermannum tot ac tam egregia docentem videntes! nam licet responsi Salmasii †)

dis, hinc inde decerptis. Sed penes vos sit potius
iudicium de ejusmodi. Platonis comici carmen
de συμφωνίᾳ ut interpretaris, intelligo. Nondum
tamen, amicissime, possim conquiescere, rever-
iti aliquid adhuc lateat. Jam accipiebam edi-
toris Veteris, aiebam, Pollucem editionis,
qui multis mss. usus fuit, notas. avidè accurrebam
ad hunc locum, ubi ne gry quidem. Quito de isto
loco sane inquirendum magis: quod ego tamen pro
insciția non ardeo. Infra quidem l. 7. c. 33. συζύ-
γεται quoq; nominantur: sed nihil preterea ad-
ditur. video quidem forte Pollucem hoc dicere,
Epicharmum πομπίλον c. de qua vocula quis etiam ambigeret,
τι μέλος αὐλεῖσθαι dicere: Platonem verò comicum
etiam συμφωνικὸν, αὐλεῖσθαι. et ne scio an dicat συ-
μφωνίαν habere saltem digitos αὐλητικὰς, non
et os aptum ad canendum tibia. Sed ægri somni
a vidisti et ante, nec opus est me referre.
Aliàs noster αὐλὸς δακτυλικὸς vocat infra etiam
τὸν ἐπὶ ὑπερτίμοις. Sed quando taceo de-
liranre? Sed libet repetere de σφραγομαχίᾳ,
quod vocabulum l. 11. c. ult. in mendo cubare ad-
monebas, non πεοδοσίαν. Audi quid mihi in men-
tem fuit jam, legendum σφραγομαχίᾳ. conjicio
infra sis, sicq; vocat, quæ l. 9 de clypeis pilei & tub
ἐπισούσας, an ne quid juvent. Ad Indicas faci-

lè jam acquiesco, et cùm te eadem, hæc ipsa à diob
feriri quæ ab Isidoro videbam addi, et in Sinda
ἀγαθὰ τύχοιμι, me statim dubitare fecerint. Pro
insigni loco de tubicinibus mar. tibi gratias, quæ
per omnes lineas esset repetendæ, pia semper
meritis. Quid enim dicam de procì, in quib eruditiss.
viri fassi sint se nil scire, et ἀναπήγματα, quæ jam
omnia primùm intelligo? Quem te dicam! nolo in
os te laudare, quòd modestissimùm ipse incorùm
cognoscere potuit. Quod ad Gyllium, prorsus sco-
pum attigisti: omnib enim suis litteris id ita in
ms. Palatino: et iteri porro nos doceas, eodem in
loco, nostrer ita auctior: τετράρωνα δ' ἂν καὶ lib. x. c. 31.
ἑξαπλέα εἶναι, καὶ ὄκταρα, καὶ κιλλιβάντας, ἕως
φάους ἑπάστου, τοὺς κιλλιβάντας οὐδεμιᾶς χρή-
δος. Et eodem capite post ἀποδόμεν ἐπεὶ, sta-
tim ante πεσόντες: ὑπολάβοι δὲ ἐπὶ ex. κιλλιβάν-
τες, quæ infra in vulgato c. 37. leguntur. Sed l.
VII
7. c. 20. ubi vulgo ἐς καμύβας, ms. κιλλιβας. Ari-
stophaneu in Acharnensib indicarint jam alii.
ubi legitur, οὐδὲ ναὶ τὸν Δία. Sed jam Herum mi-
nùm curem proprio l. 6. c. 12. ἔστι δὲ ἡ τὴν κολυμ-
VI
βηθραν αἴθυιαν μυσιστὶ ἴδιον καλεῖν, ἢ αἴθυιαν. ms. habet
καὶ νέθυιαν ἠθεῖον καλεῖν, ἢ νέθυιαν. ego nec de αἴ-
θυια, nec de νέθυια alibi quid invenio. ἠθεῖον emenda-
re facile est. Etiam audi mea facinora ἐν ΙΙ. l. lib. VI. c. 11
ie, ubi ms. λάπει. Et quidem de βαγαδαίοις, et πλαδί-
οις tacui, iteri ignarus. Mox ἰχαδόνην suspectum

mendi habeo. Sed et quod conficiebam, ἰαχάδα ἐπὶ πρ.
Sequitur paullo post ἐλαιοθλιμμαξις. quod mendum
ni fallor pellebam feliciter, restituendo, ἐλαίος,
θμαξὶς, (sive ἄμαξις, vel ἄμμαξις.) ἐλαίος sane est
ἀμπέλου εἶδος. et ἁμαξὶς, ἀντὶ γένους sagulis apud Hesych.
legi: apud quem et caeterorum quidem nomina ferè
variant. Sequitur in Pollice χαλκέντευς. apud
Hesych. est χαλκῆν, χαλκοῦν ζυτλον. dein quae malim
sphicta. patet mihi scribendum ψηκτὰ. Dein λυβρωδῶ
ἀπεθμευεσθαι. an? λίβυδα, πεθμευεσθαι. de πεθμευεσθαι non
dubito. Deinde χαλκῆν. forte id apud Hesych. quod
reponendum pro χαλκῆν. De ea quae πλημμὶς et τορ-
νία mihi non liquet. Capr. Sequentibus τὰς λαβίδας ὀνομα-
ζομένας. An? λαβίδας. Hesychius tamen de χαλκο-
χοεῖῳ coercber. Eodem capite 14. ista ταῦτα δὲ ὅσα
κατὰ φιάλας ἀνεπλάτυνε (quod pars capitis in ms. de-
est) nescio an non aliquid quod, nihil alant. l. VI.
c. ad. περὶ κλλαχοῦ. in fine. desunt in ms. πρόβατ-
(ἰόδων, ἑλβινοῦ. Et quid hic est quaeso προβατ(ἰόδων,
vel quo modo corrigendum. ? Ibidem ultima, πᾶν
εἰκὼν, πᾶν παθὼν. ridiculè oestes Bilengerus in
theatro interpretatur, qui panem patitur, risum
vocans panem. omnia sic restituenda ajo: παχθὸ-
μενος ἐμβολὰς ἑλώτα, πᾶν ἀν εἰκὼν, πᾶν ἀν
παθὼν. ms. habet saltem, πᾶν ἀν εἰκὼν. &c.

c. 32 Coquitur noster, πᾶν ἀν πλάσῃς, πᾶν ἀν ἐκεῖνο.
Agatharchidis Eclogas Cteſianis, adjiciemus, quod me
aliquando ſcripſiſſe puto. Edemus illa ex Photij Bi-
bliotheca. Quaſo te, adi ejus Bibl. græca p. 711. 712.
Si tibi vacat et illa, Λύσης ὁ λόγος, ἀλλὰ σωτή-
ριος. πλοῦται etc. uſq; ad p. 724. quæ H. Stephani
vetus editio non adgnoſcit; conſidera an Agathanthidis
ſint. Mihi id perſuadere non poſſim, ſed exa-
lia auctore aſſumta credo, niſi tu diſſentis. Et plura
jam non addo, niſi hæc minima fiere ad te obtinen-
dum. Politicè est ad Criterium noſtrum ſcribendum,
qui tecum credo quidem, ſi tanti, communicabit.
Vale et ſalve amiciſſ. Salmaſi, diu dimp' mihi
et reip. litterariæ et tibi quoq; annos et præcan-
nes. raptim è typographio Vuecheliano: a. d. XVI.
Kal. Jan. ↀIↃCVII.

256 3 2

Summæ eruditionis juveni, Cl. SALMASIO
Gothofredus Jungermannus S.P.D. Heidelbergâ

Non ita tibi elegantissimæ, et quâ divinæ in te particulam aurâ, ita pollens et melior libri data præ cæteris, ita spirabant, mihi hostirem, hasce exarari; quin enim id fieri posset? sed ut ex iis tamen magis tibi, mirum, quem veneror et admiror, familiarem me factum ad roseceres. Placet enim tuum judicium experiri super quibusdam Πολυδεκτοις· in quem auctorem jam conscribere incipiebam, quæ ex ms. observaveram. Unum tamen, ut statim id quod dolet indicem, in tuis literis me hactenus male habuit, quod Stephanum rursus inter amores meos relictum ire dicere videris: quod ut ne facias, reip. litterariæ nomine te volo etiam atq; etiam obsecrabim. De cæteris geographis et Hoeschelij veri in illos operâ juncta tecum sentio. Sed pollicea illa libet adferre, in quib me à te adjutum velim. L. 1. Cap. 1. θήματα Περὶ τῶν προσόντων θεοῖς, vulgati: τὰ δὲ ἀγάλματα καὶ θυμιάματα σκευὴ ... Θρεπτάδης δ' αὐτὰ ἔφησεν ἀγὰ θύματα πρὸς τὰ ἀγιάζοντα καὶ σφαζόμενα ἀναπλεῖς ἐμφέρειν, λίβανον. ms. Θρεπτάδης ἔφησεν αὐτὰ θύματα ἄγειν, ἀντιδιαστέλλων πρὸς τὰ ἐν αἵματι· et in margine

alia. miami addibim, ἀναπεῖσαι θύειν, λέγων
τὸν. Quæso te, quis isste locus Thucydidis. nam
qui mihi l. 1. ξ ιιιι occurrit de Diasiis: ἐν ᾗ
πανδημεὶ θύεσι πολλοὶ, ἀλλ' ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐ-
πιχώρια, vel non est, vel Pollux mendosus est.
Mox τῆ. Περὶ ἀναθημάτων. πάπανα; ζωμὸν, σκεύασς.
Illud ζωμὸν lexicographi certè planè omittendum
sint rati, ignorantes credo jixta mecum, cujusnam
esset generis. ms. quidem eo caret, tu ne doce; et
ego potero tum alias. Non ità longe post
tumulum sequente sequitur fabula de Herculis pe-
nario. Ubi ista, Μήλων ὁ Ἡρακλῆς, et omnis
interpretatio, Hercules malorum, quod mihi vi-
deri non nectum: qui ex Hesychio videor posse
colligere, Μήλων fuisse nomen Herculis, non
cognomen illum patrium. Hesychii verba sunt:
Μήλων Ἡρακλῆς. ὀνομασθῆναι φασι τὸν θεὸν δι'
ὃν διὰ τὸ μὴ ἱερεῖα θύειν αὐτῷ τὰς Μελιτεῖς
ἀλλὰ τὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ μηλα. et quinam fuerint illi
Μελιτεῖς, fuerint n. Melitæ illæ plumes. τῆι Sethone
Περὶ τῶν κατὰ τὰς θυσίας ὀρνίθων. λέπα,
καλὰ ms. sanctius longè: λέπα περιφερῆ καλά,
ὁ δὲ βαιβάλεος θύεσι καλὸν, καλὰ etc. Ubi
illud θύεσι insitatim fuerit, ignoro jixta cum
ignarissimis. Sectione antep. ubi de hymnis
Deorum Bulengerus vester de theatro sic ait:

Pollùci l. 1. dicitur Demetrius ait Demetrius; qui
nescio quid codicis ob oculos habere debuit, cùm in
Pollùce nostro clarè legatur tantùm: δήμητρος, ἴδιος.
apud Eustath. in d. 3. est quidem δημητρίδιος cum du-
tos. Et hæc saltem è primo cap. plura adferre
nolim; si non hæc fortè satis sint. Eustathii fa-
bellam animam tandem ad te mitto, quod bene
Eroticis vertat. mss. 2. sunt Angustani; inus Lute-
tianus cùm Tatio. Addidi, ut et ego descripsi, si
olim illùm nactus fuissem ad illum recensendum,
vel interpretandum seria. Is fit tibi usui esse
poterit, ut ad prelum ferviat, gratum mihi erit.
Ego tamen nondum constitui, an fideliter usquequaq;
descripserim, quod non semper credo factum. Se-
quutus sum verò codicem Angustanum majorem
illum integumento ornatum. Quæ alia habeo à
Casaubono et Scaligero tuis nomine, ut et à Rigal-
tio super isto auctore, ex nunc eo, si tibi placuerit,
submittam. Talium aliquando studiosè perlegi, et
minutias multas in eo observare visus sum, quib
ingenium exercere conabar. Heliodorum eodem
modo: quem audivi ab Helia Putschio tuo nuo
ex codice auctiorem exstare Commelinano apud Ra-
phelengium. Cyri illa Prodromi, quæ te feliciter
audio descripsisse, et venetiis in Martiana se vidis-
se quoq; narravit mihi Scaligeri meus, suos-

κ) κάφτης pariter scriptura exarata. Debes, credo, et illa impetrare ab Haeschelio, qui Bibliotheca Augustana habet à Simone Sethi è Sarracenico versa κατὰ στοιχεῖον τὸ ἰχθύδιον. Sed doctum moneo. Tu ignosce meae audaciae, qui ita meae conditionis et ingenii immemor adversus te, eximium Salmasi, tam prolixe gaudio. Vale atq; salve, et impolitissimis litteris ignosce, quas raptim dabam Hanoviae. A. D. IX. Kal. Jul. ↀ IↃCVII.

257

Bo.

2

1

Heidelbergã

Ita scribas semper, amicorum doctiss. atq; referibas, uti id cum tuo commodo fiat, et absq; publico reip. litterarii incommodo. Quod profecto illa sentiet si quia preclare meditata interrumpas obtulisse amici privatam causam. Novi tuam istam insignem modestiam, quod te gravent illa, quæ dixi; sed non potui tamen non vel leviter effari, quod veritas exprimit. Et quam gaudeo de Floro tuo, amicissime et floridiss. sentit: o fac certo efflorescat cum fructu vere, nec nos amore indigneri sinas diu. Et quoniam ita stat Latium priscis demereri, post istum Romanum sine, quæso, quam primum sequi tuam Atticam corollam, Stephanum tuum, sive quocunq; alio nomine tibi appelletur ille ὁ τὰ ἴδια καὶ ὁλόψυχος. Jam, uti scripsi, nolim te morari plurimũ, quum impedimento esse illo tuis Musis abominer. Mererer aliàs certo supercilijs ejici præceps, uti illa mala apud Catullum res. Quum tamen ad Gruterum nostrum aliàs cum ipsius adsine scriberem, libuit quid adjicere ad te.

Ctesiæ fragmenta edimus quæcunq; Schottus collegit, ego quoque parca insuper inveni. Novi autem apud Stephanum tuum in Byrsis, et Chorographis extare ejusdem quid; sed libro isto careo.

Si vacat et non molestum est, quaeso sis ista pau-
cula descripta habeam. Valde caveo, ne te illa ra-
tione avocem à tuis: sed hic tamen malè cavi. Tu
hoc ignoscas, rogo. De σφαιρομαχίᾳ legi quae adfers.
Non libenter contendo tecum, ubi pari nimium quan-
tum prae me vales. Nescio tamen, an praecisè negan-
dum illud de Lysia sit. Certe enim infra l. I. c. πε
Περὶ παιδιῶν ἡ ἐπίσκυρος σφαίρας παιδιὰ ita deseri-
bitur, ut cursus in eo variis locis esse videatur:
et in fragmento illo capitis ult. lib. III. ubi de mendo
nobis sermo, agitur de variis cursus exercitiis. Ar
autem Pollux diserte in capite περὶ παιδιῶν l. IX
ἔχεται δὲ καὶ σφαιρομαχίας ἐπειτα, τὴν ἐπίσκυρον
τῆς σφαίρας παιδιάν. Sed non traho hanc serram
in literis. De τυμβωρύχοις eximia tua conjectura. Et
praecedunt certe ibi νεκροσόοι καὶ ταφεῖς. Ms. noster
ibi nos destituit, ita saltem habens: τὰ δὲ ἐπὶ τέλους
προπεπράχειν. ἔστιν δὲ εἰπεῖν ἐπ' αὐτῶν τοιοῦτο
Λαι. καὶ ἡ ταυτ. Ita saltem noster ms. Nec placet
jam Casauboni explicatio illius vulgati. De ἀγαθαρ-
chide facilè jam tecum sentio. Aberraveram tamen
in interrogando. Non enim de illa oratione tam di-
tabam, ubi Ctesiphontem mentio: quam de caeteris
quae sequuntur excerpta ex oratione Aegesiae,
Hermesianactis, Demosthenis, et quid ubi plus ad
rhetoris alicujus institutum pertinere videbantur, quia

lor Senecæ fuit, quàm historici. Sed non te diutius
moror, mi amicissime Salmasi. Tu nasso insubidas litte-
ras, quales omnes meæ, boni consules: non possim
aliter per meas occupatissimas, et tam distractum ani-
mum. Vale, et hoc novo anno feliciter age et
ex animi tui sententia, feratq; ille, quem jam nu-
meramus cum vulgo à Christo nato ∞ IↃCVIII, ingenii
tui partus optatissimos in dias luminis oras. Scripsi
τῇ ἁγίᾳ τῶν φώτων ἑορτῇ, ita à Nazianzeno
diem appellatum ferunt.

Præstantiss. et eruditiss. Juveni G. SALMASIO
Gottofredus Jungermannus S. P. D.
Heidelbergam

26. Non patiar tamen, Salmasi eximie, te errare de me diutius. Amor quidem erga te meus et tui veneratio apud me tanta sunt, ut nolim tibi in ipso initio firmata per tuas elegantissimas literas amicitiæ quasi contradicere. Affectus quoque proprii, immo communes omnibus, ad laudes tam egregias, quas in me congeris, facere queant, ut ad illas commeam. Est enim, ut Xenophon ait, et repetit Plinius noster, ἀδύνατα τοῖς ἀνθρώποις ἔπαινος. Verum addit alter, utique si te mereri putes. Sed quoque meditor ego, et quum me me quidem meruisse minime possim tam egregia dicta abs te non putem, sed certe sciam, nolim tibi etiam quid esse fraudi. Si enim verum est sic modulo aequi pede se quemque metiri, nolim sane mihi aptari elienim, et quo majori conveniat. Meri nos, mi eximie Salmasi, pusillo mures simus, si in literis vobiscum tecum ἐξ ἴσου Asteropæis comparemur. Quid enim putes nos hic posse, ubi and δείδεις ἔνι μετ' ἐμοῦ ἔμμεναι βήτειαν εἰς ἀγορήν? vobera, male conciliati typographorum pueri detinent, errata erratis accumulando, ut nunquam quæas satis esse secure, vel quasi hoc mendorum stabulum satis hac die expiraverit in ulnamque aurem ob eam rem dormire? Jovem lapidem tibi juro, quum hic sit, apertum caput habet quidquam posse sunt me illum boni coloris arietem rem mihi perlegere: quod tamen ipsorum ingratiis feciscem, si illis potuissem tantillum subripere opera. Et tu itaque, juvenum elegantissime, quid verecundiæ scribere ad te, vulgarem si correctorem

librorum, et qui præ temeritate ingenii et eruditionis vix audeat prodire temis, ultra certè desperat. Quid enim non tibi me aperiam, quem certè sua quini one fallí nimiùm velim. Nec vero leviter saltem cogitare debes, ut regeram in te laudes, quas tibi convenire scio. τῶν αὐτῶν sane μέτρων facerem, si δὲ ἴον, αἴτε δυναμαι. Sed id vitium nostrarum non est; et laudes eximias ingenii culpa detinere δ θέμις ἐστί. mittamus itaq; hæc omnia, et ad alia, quæ litterarum nostrarum argumentum sint potiùs, properemus. Eustathii de Homero fabulam aureissimam ad te mittam libens, primum ac mihi certa occasio mittendi offeratur. Sunt mss. duo Anglicani: et tertius à Grutero τῶν πάνυ nostri mihi donatus. Accedit quartus raro varians eleganti manu, sed mendosæ perquam exaratus è Thuani vestri bibliotheca cum Achille Tatio plenior longè, quam est editus et correctior. Ipse Eustathium mea manu descripsi, vacuis pagellis interjectis, quib inscribetur versio latina. Mittam illum quoq; quibus primùm otium potest. Conquiram et alia, quæ super auctore ipsius q; nomine eruditi viri exquirenti respondere debere varia. Rigalti nomine promisit Casaubonus vester plura è mss. regiis: sed ultra an

nim est, quod nihil viderim. Valdè vero gaudeo de Prodromi Rodanthe, gaudebit et heros noster Scaliger, qui hoc ursit jam ante biennium. Vidi enim ipse ms. illum Palatinum, et contortiplicatis vocabulis, Graecisq; manu difficili et δυσαναγνώστῳ descriptis: quamvis illustriss. Scaliger animum addenet, scribens diligentiâ et assiduitati omne tandem id fore facile. Incipiebam sanè Heidelbergæ transferre Epistatium: sed omne id in spongiam ineumbere jussi. Hîc certè ne aspexi quidem amplius: adeò se omnes amœnitates à me in hoc statu spernunt. De Anthologiâ dixi est, quod ex litteris mei patroni amplis. Limpelskenii cognovi illa εὐαγγέλια: juxtaq; tecum sensi et sentio de Plaudæ, cui non omnia fuere plana. Credo tamen deterritum et lascivia carminum. Sed quid? Faciamus vel invitis illis inficetiss. castra tenebo bonorum auctorum, ut rumpantur ilia patrum impudentiæ. Si p. enim illi incident in hæc carmina, antequam publicentur, actum erit, ibicet. Sed Stephano tuo quid tandem fiet? Priscianum fac ad hiemem habeamus, quum prius nobis non vacet. De hoc reip. litterariæ, quam ἐγγὺς γενέσθαι video illius ærumnis, et vel pacisci cum typographo non ex animi tui sententia prorsus. Diligentiâ sanè meâ in corri-

gendo ταῦτ' αὖ τὰ μάλα πόρρω ἀπεβάλλειν, et in
quacunq; fanè re eam tibi ἀξίαν esse posse putaveris.
πόρρω δ' ἄλλα. Dabo certe operam, ne te quic-
quid paniteat, huicq; negotio prævortam antequam
in mendarium, qui typographorum sollemnis inci-
pia hodiè finire solet, expers finem operis pre-
deat. Cui enim? bono nocti diuq; invigilamus, ut opti-
mata è bonis auctoribus extirbemus, si alius turbo
mendorum à typographo ingeniat deinde? Nec
immemor eris, quo per d. Gruterium olim monui,
Scylacis Caryandei, Martiani Heracl. etc. si
versione tua illustriores prodeant Stephano addi.
Bonum factum id putant Vielsperis et Scali-
ger et Hoeschelius: accedit et auctor opt. Bon-
garsius, qui id nuperrime ad me perscripsit. Sed
charta me jam deficit, et tenui te diutius me-
is impolitiis, quas ignoscas, et me ideo amo-
re tuo, quem erga me coepisti, non dicas indi-
gnum: quod me speramus jubet tua humanitas.
Vale atq; salve, eximie Salmasi. raptim è
typographio vrecliano, Hanoviæ ipsis Kal.
Maij. 1607

259. (9)

CL. Viro GL. SALMASIO

S. P. D. Gothofredus Jungermannus.

21. Haidelbergam

Itane, mi amicissime Salmasi, tuam operam semper mihi promptam ac paratam sentio, nec inquiam quid posco frustra? Ah pudet me impudentiae meae, pigetque miga rum, quib te onero tam sape, tua humanitate adeo frequenter abutens. Quid faciam tamen, si tibi tam facilis es, qui ne differs quidem operam rogatus, nedum ne gares quidquam? certe ne facis iterum iterumque, ande re, licet non ita prorsus periit apud me pudor tamen, ut non ideo facilius mecum erubescam. Gratias vero habeo, quod jam tantum possim mente et animo, hisce literarum tabellis, tibi maximas pro lepidissime conversi in Latinum nostrum istis carminib graecis. Valde nossem libens et quis illius auctor, quod sine auctore citant, non illquidem certe: ~~[illegible]~~ Vide mus S. III. veterib membr. in numero p. 382.

~~[illegible]~~ Ἡρόδοτον Μοῦσαι ἐπωνύμασαν· τῷδ' ἄρα ἐνὶ σταθμῷ Ἀντὶ φιλοξείνης βίβλον ἔδοσαν μούσης. Burmannis noster in novam hanc editionem Herodoti promisit sponte carmen, et vidi jam initium, plusculos aliquot versus graves et elegantes: pertexeret modo quam primum. Herodoto nescio quid adpendiculi adjecimus, quoniam nil alias in tam brevis temporis angustiis adgredi aliud nimis, immo quidam adgressi frustra abjecimus: sed adjecimus tamen e priscis aliquot locos de dissensione veterum super auctu Nili. — —

Syllog. H 490

Ex his una eiusdem incerti expositiuncula quam variè senserint vel dissenserint potiùs illi, Ditamanno 1553 inter alia fragmenta Theophrasti et Aristotelis græcè, ab H. Stephano. Isti unico ἀποσπασματίῳ non inueni interpretem, quem itaq; ipse præstare exactissimum, ne hic libellus saltem versione destitueretur. Quod quum raptim et operis urgentib præstiterim, non est ut me valdè venditem; malim omnib excusatius esse potiùs. Ex illo sunt versus Æschylei, quæ ante in Rodiensis quod superesset, unis viri tragœdiis temere reperiantur, nescio. Sunt autem isti:

Τὸ μὲν αἰνεῖν οὐ μαθεῖν ἐπίσταμαι
Αἰθιοπίδος γῆς, ἵνα Νείλου ἔπαφος
Γαῖαν κυλίνδων πνευμάτων ἐπομβρίας.
Ἐν ᾗ πυρωτὸν ὑμὸς ἐσκάψας φλόγα,
Αἰγυπτίου ζῆν νάματος πλήθει μόνον,
Θήσσων πεδαίνει χώνα, πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Φερέσβιον δίαιταν ἀγγέλλει σάκει.

Vnde ego ipse extorsi:

Æthiopiæ haud me incognitum terræ genus
Laudare nori, Nilus unde defluit
Cœlum volitans quum flabra imbres concitarit
Illi igneâ dei micans vis splendida
Flammâ resolvit nitida nives. viget
Ægyptus omnis tum beata, flumine
Sacro timens, segetemq; lætam minciat.

N
Legendum opinor πυρωτὸν nempe ὑμὸς. Salmas.

N
Legend. ἀσε ἐπίσκοπος hoccest scrutatissimus unde opus est ἐπ Salmas

1-25
(incl. 4A)

Hs. 987

II (7A 21)

26 brieven van Gothofredus Jungermanus
aan Claudius Salmasius

Cl. Salmasio amicissimo & [illegible] Gothofredus Jungermanus

[illegible] gratissimas, mi amicissime. Gn. vin' tamen scire, quæ gratiores. Verbo accãi lengieres. Vrienibus ex parte quid reposuisse me tã morti, antequã tibi acciperet. Si illi quã ornate excusat eruditã aberratiunculã tuã! tanti patet fuit errare, uti tã elegans crater accederet. O de meis quid dicã, si sic tu agis. qui subinde labor, hæreo, nescio, id tu omne in me amice tolleras, et connivel non raro, te vero tã acriter castigas. noli tibi esse ipse iniurius. Ego hoc eruditos lapsus culpis annumerare non possũ; et si mihi contingerent, laudi durerẽ. De plaustris quoq; cavillari (ignosce verbo) libet ut in his licet, mi Gn. Mihi tamen aliter sentiã, quã scripsi, ne pervnarem umquã, neri quadrã adductus ipsãi et quæ in labris tuis sessitat, Attica Pithoeus. Versũ quo tarebat inscriptio Herodiana, eodẽ tempore quoq; cũ literis nostri Bongarsii accepi. Equibus nil novi aliãi, quã editorẽ nuperũ Boethiani libelli de consol. philos. facile potuisse impetrare a Petario vestro græcã versionẽ istius libelli planudicam. De Morello nondũ certe quicquam quæ vidi potui mihi ita persuadere pretium, uti eũ inter scriptores interpretes adnumerarẽ. Ingenio mihi indulgere nimiũ videtur suo, et delectari flosculis inserendis, hinc inde decerptis, sed potius iudicii de eiusmodi platonici comici carmen de bvßaστεία ut interpretaris, intelligo. Nondum tamen, amicissime, potuĩ conquiescere. Vereor uti aliquid adhuc lateat. Jam accipiebã editionis Stoberi, auctoris, inquã, pollucea editionis, qui multis mis. usus fuit, notas arcte accurebã ad hunc locũ, ubi ne gry quidẽ puto de loco isto sane inquirendũ magis: quod ego tamen pro imperitia non audeo. Infra quidẽ lib. 7. c. 33. βοσκόστειαι quoq; nominantur: sed nil præterea addit. Video quidẽ forte pollucẽ hoc dicere, Epicharmũ παρὰ τὸν (de qua vocula

quas etiã ambigeret [illegible] platimẽ vere comicũ etiã βυβωνα-
κον ἀνελεῖδεν et nescio an dicat βυβῶνι[illegible] saltẽ digitos ἀνληπικὸς, non
et os aptũ ad tanendũ tibia. Sed ægri somnia vidisti et ante, nec opus ea mere-
ferre. Alias noster ἀνλὸς διαυλικὸς vocat infra etiã τὸς ἐπὶ ὑπορχήμασιν.
Sed quando tacco deliraret? Sed lubet repetere de βλοδρομαχίᾳ, quod vota-
bulũ l. 2. c. ult. in mundo culare admonebas, non προδοβίαν. Audi quid mihi
in mentẽ fuit iã, legendũ βλιδρομαχία. Considera infra circiq; vacat, quas
l. 9. de luna pilas ϕ ἐπιζύγις, an me quid invent. Adjudicas facile iã acquiesco,
et cur te calẽ, hæc ipsa a duobus fieri, quæ ab Isidoro videbã addi, et in Sui-
da ὄρχανα τρίγωνα, me statim dubitare fecerunt. Pro insigni loco de tubici-
nibus max. tibi gratias, quæ per omnes lineas erant repetenda, quia semper
merenis. Quid enim dicã de ποδὶ, in quibus eruditiss. viri falsi sunt se nihil scire,
et ἀναδήγματι, quæ iã omnia primũ intelligo! Oquẽ te dicã! nolo in os te
laudare, quod modestissimũ ipse inceram, cognoscere potui. Quod ad veteres
proprius scopũ attigisti. omnibus enim suis litteris idita in ms. palatino: ϕ uti pro
ve non doceas, eodẽ in loco noster ita auctior: τελαμῶνα δ' ἂν καὶ ζωστῆρα εἶ-
ποις καὶ ὄχανα, καὶ καλλιβάντας, ἀριστοφάνης ἐκ τούτου, τὸς καλλιβάντας οἷς ἐ-
πάιτηδ ἀβλίδος. Et eodẽ cap. post ὀικοδόμες ὀχεῖν, statim ante νεωλκῆι ζωστῆρσι
ὀχεύοντες. καλλιβάντες, quæ infra in vulgato c. 27 leguntur. Sed l. 7. c. 29. ubi vulgo
καὶ καλύβας, ms. καλλιβας. Ad Aristophanea in Acharnensibus indicamus tiã alii,
ubi legitur, διὸς πᾶι ϕ ἀβλ. sed iã iterũ minũ loctũ proprium l. 6. c. 12 ἐμοὶ δὲ καὶ
τὴν καλυμένην ἀγκλαν μοναλὴν ἴδιον καλεῖν ἢ ἔγκλαν. ms. habet καλ. νέ-
γκλαν ἠθεῖον καλεῖν, ἢ νέγκλαν. ego nec de ἀγκλα nec de νέγκλα alibi quid in-
venio. ἠθεῖον emendare facile est. Etiã audi mea facinora. c. 11. l. 6. finc, ubi
ms. λεύκει. Et quidẽ de ϕαγινδαφίοις et κλαβίοις tacui, uti ignarus. Mox ἐγ-

δόπτην suspectū mendi habeo. sedet quod coniiciebā ἰχάδα ὀπτὴν. sequitur paullo post ἐλαιοβάμμαξις. quod monstrū ni fallor pellecta felicitate, restituendo. ἔλαιος, ἄμαξις (sive ἅμαξις, vel ἄμμαξις) ἔλαιος sane ut ἀμπέλου εἶδος, et ἅμαξις, uti γένος calybitho apud Hesych. legi, apud quē et cetera quoq; nomina fere variant. sequitur in Pollucis χαλκεῖον. apud Hesych. est χαλκόνη. χαλκοῦν ἀμπέλου. dein quæ malū ψόϊβια. patet mihi reponendū ψοφία. dein λυβυατῶ ἀπραμμένου. an? λίβυστα, πράμμενου. at πράμμενου non dubito, uis. χαλκόπη. forte id apud Hesychiū quoq; reponendū pro χαλκόνη. De ea quæ πελεκῆς, et τορνία mihi non liquet. τ. sequ. τὰ δ χαλκόκλαδ ὀνομαζομένα δ. an? λαμπάκλαδ. Hesychius tamen de χρυσοχοικῷ exēvei. Eodem c. 14. ista. τάντα δὲ ὅσα κατὰ ψιάλας ἀνετέτατο (quæ pars capitis in ms. desit) nescio an non aliquid quoq; vitii alant. l. 6. c. 28 περὶ κόλακος in fine desunt in ms. προβαίνηβων, ἐπιβότου. et quid hic est quæso προβαίνηων, vel quo modo corrigendum? ibidē ultima, πάντα εἰκῶν, πᾶνα παθῶν. ridicule vertit Bulengerus in theatro interpretatur, qui panē habitus, rerum vocans panem. omnia sic restituenda aio: παρεχόμενος δυμβολὰδ τ' ἐλωτα, πᾶν' ἂν εἰκῶν, πᾶν ἂν παθῶν. ms. habet, altē, πὰν ἂν εἰκῶν. sic c. 32. loquitur noster, πᾶν ἂν πράξας, πᾶν ἂν εἰκών. Agatharchidis eclogas Casaubonis adiiciemus, quod me aliquando scripsisse puto. Edemus illa ex Photii Bibliotheca. quæso te adi eius Bibl. Græca p. 722. 723. si tibi vacat, et illa, Ἀνήρ δ' ὁ λόγος, ἀλλὰ βωμηρός. δηλῶσαι etc. usq; ad p. 724. quæ H. Stephani vetus editio non adgnovit, considera an Agatharchidis putes. Mihi id persuadere non possū, sed ex alio auctore assuta credo, nisi tu dissentis. Et plura iā non addo, nisi hæc non nimia fuisse ad te obtundendū. prolixe est ad tenuitatem nostrū scribendū, qui tecū credo quadā, si tanti, communicabit. Vale et salve amicissime. Salmasi, die diuq; mihi et Reip. litterariæ et tibi quoq; annes et perannes. raptim e typographio Wecheliano a. d. XVI. Kal. Jan. CIↃIↃCVII.

X Summæ eruditionis Juveni Cl. SALMASIO Gothofredus Jungermannus S.P.D.

Non ut tuas elegantissimas, et quæ divinâ in te peculiari aurâ, ut ea pollens et melior tibi data præ ceteris, ita spirabant, exhortatio, hasce excaravi; qui enim id fieri posset? Sed ut ex iis tamen magis tibi, mirâ quâ veneror et admiror, familiare me factâ adgnoscerem. placuit enim tuum judicium exquirere, super quibusdâ πολυθεοχρίοις. in quæ auctorem ita conscribere incipiebam, quæ ex ms. observaveram. Unum tamen, ut statim id quod dolet indicem, in tuis litteris me haud mediocriter habuit, quod Stephani nutus inter ἀποχειρητόν relictum indicere videris: quæ ut ne facias, rogo. Litteraria nemine te volo citâ atque citâ observatum. De ceteris geographis et Hecatæi levi illos opera juncta tecum sentio. Sed pollucea illa libet adferre, in quibus me ate adjutum velim. Lib. I. τριήμερα περὶ τῶν προθύντων θεοῖς vulgati: τὰ δὲ ἀρώματα καὶ θυμιάματα καλεῖται. θρασυδίης δ' αὐτὰ ἐξήνεγκεν ἀγνὰ θυμιατά, πρὸς τὰ αἱμάσσοντα καὶ βλαστόμενα ἀνατιθεὶς θυώματα μιάνασι. ms. θρασυδίης ἐξήνεγκεν αὐτὰ θυώματα ἁγνὰ, ἀντιδιατείλων πρὸς τὰ ἐν αἵματι. et in margine alia manu additum, ἀνατιθεὶς θυώματα μιάνασι. quæso te, quis iste locus Thucydidis. nam quæ mihi lib. I. ξυγγραφῆς occurrunt de Diasiis: ἐν ᾗ καὶ δημοσίᾳ θύουσι πολλοὶ, θυσίαι, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια, vel nimis est, vel Pollux mendosus erit. Mox τμ. περὶ ἀναθημάτων. πύπανα, ὁμιχὴν, σεβάσιον. Illud ὁμιχὴν Lexicographi certe plane omittendum sunt rati, ignorantes credo juncta mecum, cujusnam esset generis. ms. quidem eo caret. Tu me doce, et ego protero tum alios. Non ita longe post τριήμερα sequente sequitur fabula de Herculis pomario. ἡβὼν ita, μήλων ὁ ἡρακλῆς, Erasmus interpretatur, Herculis malorum. quod mihi videtur non rectum: qui ex Hesychio videor posse colligere, μήλων fuisse nomen Herculis, non tamen illum patrium. Hesychii verba sunt: μήλων, ἡρακλῆς. ὀνομασθῆναί φασι τὸν θεὸν ὑ-

τωδ, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι θύειν ἄνευ τοῦ ΜΕΛΙΤΕΩ. ἀλλὰ τὸν καπρὸν τὰ μηλα. et
quinā fuerunt illi? fuerunt n. Melitae illae plures. τριῶν περὶ τῶν κατὰ
τὰς θυσίας ὀργάνων. λίκνα, κάνα. ms. authus longe: λίκνα περιλεξῆ κανᾶ
ὁ βαρβάρως θίασος καλοῦσι κανᾶ &c. Vbi illud θίασος usitatū fuerit, igno-
ro iuxta cū ignarissimis. Sectione antep. ubi de hymnis deorū Bulengerus
vester de theatro sic ait: pollucibus dicuntur Demetulus aut Demetrulus,
qui nescio quid erodicis ob oculos habere debuit, cū in pollucis nostro clare
legatur tantum: δημητρῶος, ἡρῶος. Apud Eustath. in Il. Θ. est quidē δημητρι-
ῶιος θωρηκτῶν. Et haec saltē e primo cap. plura adtexere nolim: si non
haec forte satis sunt. Eustathii fabellā amoenā tandē ad te mitto, quod
bene erodicis vertat. ms. 2. sunt Augustani: unus Lutetianus cū Tatio.
Addidi, ut et ego descripsi, si otiū ullū nactus fuisse ad illū recensendum,
vel interpretandū scribo. Id si tibi usui esse poterit, ut ad praelū veniat, gratū
mihi erit. Ego tamen nondū contuli, an fideliter usquequaq; descripserim,
quod non semper credo factū. Sequutus sum vero erodicē Augustanū ma-
iorē illū integumento ornatū. quod alia habeo a Casaubono et Scaligero τῶν
πάνυ, ut et a Rigaltio supra dicto auctore, ἐν καιρῷ, si tibi placuerit, sub-
mittā. Tatiū aliquando studiose perlegi, et minutias multas in eo obser-
vare visus sum, quibus ingenium exercere conabar. Heliodorū eodē modo.
quē audivi ab Helia Putschio τῷ νῦν ἐν Ὀξφόρδῃ auctiorē existare Commi-
linianoq; apud Raphelengium. Cyri illa prooemii, quod te feliciter audio
descripsisse, et veretus in Martiana se vidisse quoq; mihi narravit se-
gnetus meus, δυσαναγνώστως pariter scriptura exarata. Vbes credo et
illa impetrare ab Hoeschelio, quod bibliotheca Augustana habet a Simone
Sethi e Sarracenico versa κατὰ πεῖραν καὶ ἐκτομήν. Sed doctum
moneo. Tu ignosce meae audaciae, qui ita meae conditionis et ingenii im-

mirror adventus te, eximie Salmasi, tam prolixe garrio. Vale atq; salve, et impolitissimis litteris ignosce, quas raptim dabã Hanoviæ. A. D. M.DC.IX. Kal. Jun. Ø IDCVII.

Clariss. Salmasio, amicissimo suo C. Jungermanus S. P. D.

Quicquid dicas, mi amicissime, ego quando litteras tuas accipio, ἀμάξαις πολλῶν ἀγαθῶν μετὰ με accipere mihi videor. Aliter mihi non persuaserim, ne sumas operã modo. Nec tamen ita eadem fere hebdomada, qua tuas accepisse, remisisse meas, ut ut adeo negotiis meis obtundens: nisi omnino ad tempus nostrũ scribendũ fuisset: quibus ad te adiungere placuit. Tu ignosce et quando tibi commodissime ferat, rescribe. Gaudeo te adprobare meã περὶ κλοιᾶς emendationẽ: novi enim quã raro scopũ tangã. immo eius inscitiæ sũ, ut me tetigisse neciã, ni spiritus iaculator accedat, qui id confirmet. Philostrati locus est recenditus. Ego illo auctore careo. quẽ vero innuis, Morellũ esse credo: et tecũ sentio, si Libaniana editionẽ considero et Statianas Notas. Infinitã lectionẽ tamen ei numquã derogabo. De Etymologo facile tibi accedo, qui antea quoq; fui eius sententiæ: licet ille cũ Negallo suo sibi omnino credi volebat inbebat. De Sylburgii in Etymologũ operã miror. Sed credo illi accidisse, quod et mihi solet (quamvis compererim magna licebit) ex libidine typographorũ librorũ editiones nundinis circumcurrentibus, et nostra opera una simul quasi tosta mercatura ultra quã nihil diligentiæ accedere debeat: licet ἐμπεπλεγμένα, immo et hæc adhuc talia, hoc pacto extrudantur sæpius. Sta fortunandũ, præcipitandũ est. ἡ δὲ κοδωνοκαλλωνὴς. sed ad nostra. βάραξ alibi non legi. adnotavi tantũ ms. varietatẽ modo βάμαξ, modo βάραξ. βάμαξ mihi aliàs placet magis. Hesychius me valde firmat, cuius verba tibi nota non adscribo. Sit etiã quorsũ a βάπτω ad deducere: in qua certe sententia Ego fui, antequã legerem. Ab eo verbo certe et καλάμου ὁ βάκτρος vel βάκτρον, cuius ἔιψ nominatur a Polluce βάμαξ. ἐν βάμαξι itaq; dormiebant milites, in expeditione credo quasi ἐν καλάμῳ διεσκορπισμένοι ὡσ ἐν στρώμασι ubi et Hesychius innuit, qui et aliã ὕλην quoq;

narrat. sic mihi videtur, quod recte putaberis, si ne accesseris. De Chalcedonia Demonacto tibi facile assentior: sed καλχηδονίων expresse habet Aristoteles, ubi ipse vidi, περὶ θαυμασ. ἀκουσ. De Tetumenia vulpe locũ quærenti nuper inveni in nuper recepto libello metamorph. Ant. Liberalis. Et piatet mihi ista omnia pollucẽ deprompsisse ex Nicandri ἑτεροιουμένοις. De Pryllicis et Menelaidibus, intricatissimis. Venus vero illos, quod emendaris, gratiã habeo. Jam enim ideo adhæsi rem. Non intelligebã sane λευκοσέλινον τυμβον. H. Stephanus nihil ausus erat, nisi prima ita emendare, ἢ δεῦ καὶ etc. In Anisis magis hæsi, ubi H. Stephanus κολίζιζον emendabat, præterea nihil. Illud ὠκύτατον quidẽ et mihi incidit. Sed liceat iã quædã maioris pretii addere, et ubi altatẽ hastam, nisi me fallit. L. IV. c. VII. tm. 2. Πλάτων δὲ ὁ χαριεὶς, καὶ βωμολοχικὸν. ὅτι δ' ἂν ἡ βωμολοχεία μετ' ἀγαθῆς γένοιτο μοι. ἔχει δὲ μέγον δαχάλιβδ ἀνληπτικὸβ. ms. hic λείπει. Latent vero credo Platonis verba in numerũ redigenda. Tu vestigas et illustrabis mihi, mihi mera caligo in talibus.

Notã de ἰαμβύκη initio c. X. Est locus Strabonis 3 Etymolog. c. Psaltria, lyra, barbitos Phœnicea, et pectides et quæ dicuntur indicæ et feriuntur a dactylis simul, putabã forte et hic legendũ: et quæ dicuntur iambycæ etc. Velim enim nimis abire puto, qui scindapsis, emendat.

Strabo lib. c. X. tm. 1. quæso qui sint βύσσινοβ ὑπότρεχοι, ubi ms. habet. tm. 2. vulgo μεγαλιὸν δὲ, τὸ ἀγγολιχὸν, ὃ ταῖβ ἀνθεβμοσφόροιβ ἐν ἥρᾳ ἐπηύλουν. ms. ἰεραλιον δὲ τ. α. ο. τ. ἀνθεβσφόροιβ ἐν ἥρᾳ ἐπ. Bene ἰεραλιον. Vel hieracen enim paullo post noster. Et ἀνθεβσφόροιβ etiã puto rectius. Sed ἀνθεβσφόρια credo ἀπὸ τῶν ἀνθεσφορίων, quæ Proserpinæ festa novi e nostro. Supra l. I. c. I. de ἥρᾳ nescioquid dixã. vulgatũ ἥρᾳ capio. scilicet ὥρᾳ ἥρᾳ.

De sertis pollucẽ adiri iubent hic Casaubonus et Pulmannus. ego ne grys. nvenio; sed apud Athenæũ.

Strabo eadem statim postquã de Anthesphoriis: οἱ δὲ ἑῆς, κύκλοι. ms. monstrose: οἱ δὲ βοὸς κύκνοι. Strab. l. c. XI. καὶ μέναυδρος δέ τις καλεῖ ἀριστοκλείτου κτλ. λῆρος βαλτιωκτᾶς, quinã illi λῆραι βαλτιωκταὶ. Mihi erat in mente incepti quidã λώστος. Sed me hercule adscripsisse pœnitet pudetq;

Sed profecto iã tibi locũ promonã ex eod. capi. quẽ si restituerim, eris mihi magnus Apollo: καὶ τὸ μὲν ἐπικάδιον τ' βαλτιωκὸν παραλλάξειν, εἰβ πεντηκοντα γ' διαβαλτιωκ

διακυμένον, ὥσπερ ἡμόλοχρον ἐπὶ τῆ φιλοτάτου ἀνιλήβαντα δύο βάλτιχην ἰ-
βᾶιος ἔωλον. Quid enim ἐπιτάδην. An forte aliquis Epitades tubicen dicitur? quis dein
ille ἡμόλοχρος? et quid illa aine senem ἰβᾶιος ἔωλον. ms. hic deficit.
C. XII. εἰὸ δὲ φιλοτιμίαν τῶν ἐπ' ἀυτῆ προελθόντων, οὔτε χαλκμένοι πόδεο τ
ἐνυθέτηβαν, ἔλεγχον ἔχοντες εἰὸ μῆκος πνεύματος καὶ πολλῶν τῶν περὶ τὸ νε-
ὼς ἀνοδομημένων ἔκδοβιν, βαλβιδείαο πανὸς δεομένην. Locus hic vel non sanus
vel non clarus mihi quidē. nil poterā praeter ἐνομοθέτηβαν facio ex ἐνυθέτη-
βαν. Mendosū esse pronunciavit et H. Mercurialis, emendare tamen non ausus est.
De versiculis mox qua Archiam Hyblaū spectant, nolo tibi narrare mea commen-
ta. Emendabā tamen quos mendosos putabam. ὃς τῆιδ' ἐκήιξεῖ ὀλυμπίαδ' ἀν-
τὸ ἀγῶνα ἀνθ' ὑπὸ βάλτ. quidnā illa ἀναδείγματα, mihi obscurū: nisi quod
in Hesychio legā expressi ἡνίας περὶ τρεχηλοιδ. Unde putabā innui eum non
in cursu certamine victorem, qui lora non tenebit. Sed ne tacuisse satius esset
quā de quibus mihi non liquet, narrare tamen tibi mea somnia. pluvia iā non
adde, quā ut valeas atq; salvus ex animi tui sententia, id tuū Jungermanū
ex animo precari, qui scribebat haec A. D. IV. Kal. Dec. e Wecheliano typo-
graphio.

Cl. Salmasio τῶ πάνυ S. P. V. Gothofredus Jungermanus
sagax ingenium nobis non est, mi eximie amice, τὶ γὰς ἂν ἄλλως κεύθοιμι θεῶν
ἐξαυδεα δῶρα. Nec ingenue fatear, me si nupsisse, expedisse ex illis tricis, quas
tu profligasti facile, et fecisse ut Pollux tibi alterum debeat, et per eum bona
terra. Evilescunt iā mihi alienū oracula, in quibus adeundis frustratus fui
sapius: tuū ἑαυτεῖον me non fallit. Ceterū quod ad illud ἀζήχη attinet, pu-
tabā tantū esse qui apud Hesychiū ἄζαχοι. ἀθάφη enim mox tm. sequenti
sequitur, ubi ms. ἀθάφη. ἐκ καχρυδίς. τυρίατη. Alia tua valde placent, pra-
sertim tū recondita de illo compositio non-compositio μεγαλοστεγη. Jubes inspicere
et alia non minus grata exspectare. Pro quibus omnibus gratias satis dignas

tōi agere infacundia mea me prohibet. ſpero ſanē, ſi ego non mereor tantā benignitatē, tamen in litterarū gratiā pro nostro conatu iuvare pergēs. ſego itaq; adnotare et alia tua opi indiga. c.g.tm.2. dere navali περὶ ναυτηρῶν. quæ desunt in ms. vulgo ita: ζῆλο πλεοτερον δὲ καὶ νεωροὶ, νεώτεροι, νεωποιοὶ etc. ζubillo νεωτεροι aliquid latere puto, quod paria cū ceteris ſignificet. nec placet cū viris doctis accipere pro recentioribus ſcriptoribus, quaſi illi usurpassent νεωποιοὶ. quid tibi videtur? ζod. tm. τὰ δὲ ξὺ τὴν καταβκευὴν χρήσιμα, βαλίδες, βίδηγος, ἥλοι, πετάλια, πίατα etc. et hæc in ms. desunt. ζetenū an ſcribendū πετάλια: et an cadē cū πετάυροις vel βανίοι;

Tm.3. (Basil. edit. p.2.t.v.13) ms. ita: ἔτερα δὲ (vulgo ἕτερα) ἐνίοις ἀνίσατς ἢ τζιγῆς (vulgo tantū ἀνίσας)) ὧν ἕκαστος κατὰ τάξιν καλεῖτς πρῶτος ζόλος, καὶ δεύτερος, καὶ ἑξῆς. ζllud ζόλος mihi rectius vulgato ζῶλος videtur. Verū et aliud quid latet ſine dubio hīc, quod tu ſagaciſſ. iuvenū facile emaſ. et ni fallor delitescit in cubili ἐνίοις. Facit hoc ut ſuſpicer Hesychium qui: ἐννίον, χώρης χέρσος τὸ ἐπὶ τῆ θαλάσσῃ ἔνδον ἐν τῇ νηῒ.

C.10.tm.18. fine (Basil. edit. 49,15) ἱερεῖα ἐβύθαντο, ἐβλῆχαγίβαντο, ἐβ[illegible]ράγιζαντο. ms. illud medium ἐβλῆχαγίβαντο non habet. et nescio quid ſignificet in hac quidē re ſacrificiorum.

Tm.19. (50,33, Bas. edit.) ἐξεταλλεύβαν, ἐκαταλλεύβαν, alterū illud ms. non habet. et quæro quid eſt verbi? an forte legendū ἐκαπελάλεύβαν. καπελαλεῦβαι, lego in ζuida, προβῆναι, quod de machinis forte non inepte dicatur. an tanquam ex priore male repetitū, delendum? emendare tamen placet. ſed ut quilquis ſub manū, ita quidā addā, quī occaſio de ſubito ad eos litteras mittendi offeratur.

Cap.14. περὶ ἀρεάζης. locus ibi ita in ms. ὑποπεπηγεν δὲ ἀυτοῦ ζύλα, ἃ βάραια (ſine accentu) ὀνομάζετς. Certe vulgatū καὶ καβαραῖαι nescio quid corruptionis innuat.

L.11. ſub finē ubi vocabula, quæ a dēxis deducuntur recenſet, ea habet omnia ms.

praeterunicũ περιβλέψις. quod profecto nescio quid sit rei.
Lib. c. 1. περὶ θείων etc. (Bas. ed. 150, 31) et hunc locũ corruptũ puto, quisquis in vulgatis:
καλλίας δὲ δυαδελφίδην τεκτῆνα μοχῶν. in ms. ea desunt, et itaqi inde nihil opis.
c. 3. tm. 2. περὶ ποιμενικῆς. initio statim ms. ita: διακελεύεται δὲ αὐτὰς (scil. ποιμενικῆς)
καλῶς προμοδιατικῆς. an forte id rectius, quã quod H. Stephano placet, προμηθητικῆς.
sed addo quaedã desperatiora, nisi divinũ ingeniũ tuũ exerceas potius:
Lib. c. VI (Bas. edit. p. 483. v. 24) ita ms. auctius: ἀριστοφάνης δὲ ἐν ἀναγυρῷ λέ-
γων, τῆτ' αὐτὸ κρατῶ δυοβόλου, καὶ βυκκόλου ὑποποιητικωτέρων τις αὐτὸ
ἀντέλεγεν. an: ὑπὸ τ' ἐπιλιντικῶν τ. sed haec tu rectius. Statim Callimachi
versus ita in ms. ἐκ τῶν ὀχοσσων κολλύβης πιπτηβόκυβιν. Quae vero paullo mox
sequuntur Euripidis, ea corrupta esse patet, nonnut restituenda. narrabo ut in ms.
habentur: cetera rudes enunt διηγήσεως. Τάχα δ' ἂν εἴη κωμῳδὸς εὐριπίδης ὠνο-
μάκειν παρθένον τὸν βαπτῶνα, λέγων περὶ τῶν ἐταιρῶν ἐν κορίνθῳ. καὶ τὰς
μὲν ἀπὸ πώλου ἀνδιδοὺς ἑταίρας δὲ ἀπὸ γυναικείου. καὶ ἐπὶ τετράχων (scil. ποιητῶν ἑπ-
τῶν ἀρχαίων. (scil. δὲ τὰς ἐξ ἀθηνῶν παρθένους, ὅτ' ἂν (scil. οἱ πολλὰς etc.
vulgata sunt in edit. Basil. p. 454. v. 15 etc. Mi eximie Jo. Salmasi, amice suavissime ignosce impudentiae: et prescribe ad ista tantũ quae θαυμάσιον ingenium
tuũ ex tempore iubet. nolim n. mea causa ullo pacto te fatigari, vel tempus
insumere, quod praeripias aliis tuis meditationibus. Vale atqi salve mi domine.
Scripsi raptim e typographio Wechseliano a. d. VI Id. Aug.

CL. SALMASIO τῷ πάνυ Lothofredus Junior germanus S. P. D.

Mi eximie Salmasi, vix credas quã exorciser tuã humanitatẽ atqi benignitatẽ.
Nã hoc in quibusdã doctis viris desidero, qui nolint sibi tantũ a re sua otii, ut
amicũ doceant. Sic nuper doctissimum quendã medicũ, litteris Graecis haud leviter
imbutũ, rogabã ut opellã sumeret in Pollucis capite, quod de morbis tractat: quũ
mihi videretur id corruptũ valde. Sed frustra fui, et ille me ad Turnebi definitiones remittit. Venũ facile id condono optimo amico περὶ καλοκἀγαθίας, ἃ ἴδιος μοῦ

λον ἐτείγσοιν. Tibi vero, mi eximie Salmasi, qui tã promptus es in conatibus nostris iuvandis age immortales gratias, et nunquã non διὰ ἐυστροφώνας prædicabo ingenuæ, per quã profeci. Illud ὀρθὴν vero quã prope ad litterarũ ductũ emendatũ: quod ipsũ ὀξυτόνως sic in Etymologo inveni. Cæterũ in hæc nimis suaviis es mi domine, quod non contra de tuis elegantiis coniecturis super obscurissimo illo poemate iudicare velis. Quid dicã? ludis? Ego non ludã, sed verè dicã, et valeat a candore nostro fucatus sermo. Admiramur tua, inquã, quæcunqi super isto poemate adfers, et gratias agimus quod nobiscũ communicare voluerris. Optamus vero ut quamprimũ publici iuris fiant, bene nimirum reip. litterariæ. Quã vero opt. illi interpretes pæne omnes ad illud οὐῦ Rhodiã et cætera illa poemata substiterunt, nec sunt progressi ultra. Nec enim credo quid ibi Casaubonus vel Heynsius augi. Vnũ et alterũ a Scaligero adfernnt, qui illud οὐῦ profecto mire versavit, et forte ut ex te cognosco tenellũ illud locum gravius doctius Broukusius vester cætera poemata illustrare conatus, eorum et fistulã non attigit, si recte novi. Ve pity, cuius ἐξωχέτης et Longus meus meminit, argutissima tua expositio, mirũ quã placuit, quã præsertim nil verius ea mihi videatur. Lectionis illius ἀντιπτερος etiã gracculus ἐξηγητὴς meminit. illud ὅλον in Panis nomine etiã sagaciter invenisti, ve planu de tecũ facile sentio, licet in rẽ præsentẽ non venerim, illũ præsertim impotenti libidine quæcunqi libidinosa putaret amorisse. Sed nuperrimũ Græconũ παραπολλαγὴν te eiusm. arbitror plura. Stephanũ quod attinet, fatũ scriptoris dolco, si iturũ nostra spes fallebatur. Venne satis fuit Casaubonũ per tot annos nostra vota frustratũ. Quid enim? vix audeo tamen contra tã magnos viros hiscere. Sed profecto hoc aevo insaniendũ est cũ vulgo, et libidini typographicæ obsequendũ. Illud enixe rogo ne curatis si Latina non addantur: hi vendere tamen omnia vo-

lunt, quacunq; cudunt, immo nisi aut lucri illis obtigat, querentur statim de damno. putabā etiā multa historica in Stephano, quamquā auctoris reprehensione habere nunquā potui, quæ interpretē mererentur. Sed ut dixi, nil audeo contra tantos viros. Ve eratico nō missiente ita nos deluos, male me habet. Tali tamen qui non diligentius, quā si sua res ageretur, hæc curet, tradere sane nolim. Et ipse nostri raritatē hanc codicū, et periculū si pervenirent in alienas manus. aliàsiā compacti et in sarcinā conjecti sunt, mittenturq; primū ac a vobis occasio indicetur mittendi, vel per me inveniatur de qua securus ἐπ' ἀμφότερα τὰ ὦτα κατθεύδειν possim. Nunc quū charta aliquid restet, placet tuā sententiā super Pollucis locis iterū rogare, nec dubito quidquid tu censueris, idē fore ac si a senatu critico responsū tulissē. Nec aliter fiet posthac a me: Sed Aetolus hic tam diu sibi supervenīat, donec te negaveris esse valle Amplias Doriensē: quod si quā nullū meū meritū contra inte exstat vel exture forte possit consideraveris, facile poteris facere. Ego tamen cū bona fortuna itenū tentabo. Sic in ms. Poll. haec nota ⸗ occurrit, quā alias semper ως significare advertī ex paucis, quos Heidelbergæ evolvēram. In hoc ms. tamen ita ponitur c. 2. περὶ τῆς μὴ ῥᾳδίως τοῦ ἐξαιφνῆς τῆ ταχείᾳ, putavi ἤγουν significari; nec incidit aliud. est etiā ab alia manu quā quæ contextū exaravit. Sed hæc nihili sane. Et forte illa non pensiera, quæ iā indicabo. l. 1. c. 4. Pollucis Venatium Vanita purpuravū in ms. λείπει. Una tamen ibi loca ab ingenio conabar emendare in vulgatis. 1. ubi de κυψέλαις structis a piscatoribus. τὰ μὲν τῶν ἀκάνθων ἢ τῶν καλάμων τέλη περὶ τοὺς κόμβους τῶν κυψελῶν ἐξερίπηδες ἀνέχειν ἐῶσιν, ὡς τῷ μὲν πασσάλῳ (purpuræ) ῥᾳδίως ἥκειν καὶ διίστασθαι· ἀναχωρησάσης δὲ εἰς τέρματα, μὴ δὲ ἀναστροφὴν τῷ πασσάλῳ ἐκδίδοναι. Pro ἥκειν reponebā ἔχειν. Mox de coctura purpuræ. τὸ δὲ ἅλμα, ἐκτιδὰν περὶ ὁμιλήσῃ, χειτάτε, καὶ ἐξαντεῖ. Pro

χεῖτ; emendabā ζεῖται. ταν. ἀποχειροβίωτοι ἀχειροβίοι, δημιοεργοί. quasso
tes quinā illi medii? corrigebā itaq; ἀποχειροβίοι ex Hesychio et Suida.
C.g. ἀτενιαυτίβαι δὲ τὸ ζωγρεῖν ἔτος, ἢ παύσασθαί τινος ἐξ ἐνιαυτοῦ. ms. no-
ster clare ἀτενιαυτῆβαι. ut et Suidas. apud quē tamen Meursius emendare
nos iubet ἀτενιαυτίσαι. sed et alia talia sub duplici forma, ni fallor, dicet
illa lingua profert. unde etiā aliās esset ἀτενιαυτιβίης, ms. forte et hic
rectius habet. ζωγρεῖν εἰς ἔτος nimirum. c.g. εἴκοσι δ' ἂν τὸν περίοδον τόπον
etc. κατὰ τὴν ἀτλικὴν περίοδον. σοὰν δὲ καλεῖ (H. Steph. καλεῖ emendat) τὸ
μέσον αὐτῆ. σοὰ γὰρ τὸ πλεῖστον καλεῖται. ἡ μέντοι χήνεις καὶ ἐπὶ τὰ ἐναν-
τία τέτρεπται. Haec ultima non capio. et primū forte τέτραπται suspicabar
legendū. ms. hic λειπει. Caterū illa ἐπὶ τὰ ἐναντία non capio. tamen inci-
bat ἐπὶ ταμεῖα. Legerā enim et ταμεῖα σοὰς significare apud Hesych. Tu
rectius me docebis, mi eximie Salmasi. Ibid. non longe post: εἶτα ὀπτανεῖ-
ον, τὸ μαγειρεῖον, ἐρεινεόβοι, ἀποθῆκαι, ταμεῖα, θησαυροί, ζωοφυλακτήρια. ἐρεινεόβοι
quid est quaeso? Lexicographi tacent omnes. in ms. deficit hic totū c.g. In
eo statim sine dubio et haec medicinā expectant. ξενοφῶν δὲ καὶ στέγανα,
καὶ στέγην ὠνόμακεν, ὅτων εἰκών. ὅσα δ' ἐξ ἐν δεκαπλίνθῳ μεγαλοστέγει.
καὶ πάλιν. στέγανα, ψοφεινά. καὶ ἀλέεινα. Nescio enim στέγην nominare hic
Xenophontē videas. Antiqui pollux scripsit καὶ στέγος (et mox utitur etiā geni-
tivo τῆ στέγης) et in Xenophontis legendū: μεγάλω στέγει. δεκάπλινον στέγος,
ut δεκάπλινος οἶκος. Venū excusato ate aliquid rectius. Talium. plenior mea,
quid ipse non satis probē mihi, nedū aliis. c.g. de re nautica initio fere, ἐπακτοῖ-
δες, ἐπακτροκέλητες βάρεις, πορθμεῖον. Quid sit? ἐπακτροκέλητες, βάρεις. Mox
στρατηγίδ. puto omnino emendandū στρατηγίδ, uti et infra nominat. sed libet
saltu facto pauca facere. c.14. inter legumina enumerantur, ἐρέβινθος,
ἔρυσακοι, ἀμάκη. ἔρυσακοι quid fuerint nullus inveni. Quid tibi videtur,

eximie iuvenū nomine χάλκεα, ni vixisti ὑπόχαλκά σοι remisi tibi, χρύσεα qui dederas. Non aliter fit amice quo opibus quisq; struit moenia. Valeatq; salve mi eximie Domine, et tuo Jungermanno, quē Deus non magna intercapedo id nobis commodi faciat, nectar litterarū tuarū, nil magis optandi, crebro perquiram. Sta diu felix es et ex animi tui sententia vivas. Cl. Lantenū nostrū salute officiose, et vernicībā proxime: ea hercle non vacabat. Valeiterū atq; iterū. raptim e typographia Wechseliano A. V. Kal. Aug.

Cl. SALMASIO suo Gothofredus Jungermannus S. P. V.

Sperabamus vere certe, amicissi. Salmasi, Flenū tuū cū isto florenti vere proditurū. Fefellit nos spes illa, et desiderio nostro frustratus es; nisi te tamen typographus, quod potius credam. Sed tamen quid vita te iuvat, amicissi. mi, cavillando nostros in lenguā durare annos? de Stephano inquā, Callimachei cuius, Anthologia nova, Erotico syntagmate. Vtinā tu desideria nostra σφόδρα possis contemplari, non mei solius, de quo leve est, licet illud meherle non leve, sed et alienū, quo quisq; ūrideas, Musas ambit studiosus. Sine tibi tandē cū Stephano persuadere, et noli typographis hic adversari, ne diutius differas publica commoda; sine illos inquā addere vel Wolfi vel alius cuiuscunq; veniene etiā ineptā, suo cū periculo, tuū certe nullū est, a quo saltē hoc impetrare cupimus, Graecū textū emendatū et Notas in eū tuas. orator accedi, sine exorator sim. Et hinc quid vetat iterū ad Pollucē nostrū redire, in quo non audeo dicere te mihi adhuc debere, ita tibi immane quantū ego debeo, qui tā multis obscuris locis mihi lucere fecisti, tā multis intricatis exsticasti: Interim mi Dn. a clariss. Casaubono nostro accepi litteras amicissimas, ubi etiā ad quaedā loca respondet, de quibus olim et ex te quaesiveram. Et nolim te laudare, inos, auxiliū a

te mihi efflagitatū magis pirateris. Lubet tamen tibi et quæ ipse ὁ πάνυ Casaubonus, indicare. [Lib. IV. c. XI pro ἐπιχάδην, malim ἐπιπάδην: ταχὺ τὸ ἐπιτείνειν τὴν ᾠδήν. Terpsita ἀστεῖον est ἡμερῶν. Appianet insignis hubicinis nomen desideraui: nescio an ita scripserit, ὃν ἔτεκεν Μολοχρόν. sed putā veniat τὸ λοχρὸν a præcedentibus separandū esse, ita ut pro proprio tubicinis nomen cubet in menda.] Hæc illæ: tu ἐπιχάδην et Μολοχρὸν volebas. et in illis ἰδίῳ ἕωλον, pro nis quid restituat ait tibi non occurrere. ibi tu felicissime ἰδίως ἕωλον. Capite sag. ventus ducorita se ait ἄγειν. ὃς τῆς ἀκάμπτου τὸν ὀλυμπίᾳ αὐτὸς ἀγῶνα, δοὺ' ὑποβαλπίζων, ὅτ' ἀναδεήματ' ἔχων. Tu vulgatū ἀναδείγματα nobis clave ita in litteris tuis explorasti. Quasso te, nunc pro ἀγεννᾶ dato, si vacat, siqui commodū est, alias si pro ἀγεννᾶ, Musas mihi meritō habeā ingratus. Lib. VII. c. II. Ἰδαῖος δὲ καὶ Ὑπερίδης τ' πράτην εἶπον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. ὁ πωλῶν, πράτης εἰρηται. Ms. nescio insigniter: πλὴν Ἰδαῖος καὶ Ὑπερίδης ὁ πράτης εἶπον. καὶ ἡ κωμῳδία ὁ πώλης. ὥσπερ καὶ ὁ πρατὴς egregie πώλης, quod ex Aristophanis Ἰππεῦσι ejicime non. Illud πράτας vero ubi exstet, minime. non tamen minus probe id, quā Radiō μετὰ πράτας quod Cratino ejecta lib. 3. ejecerit. quæsi mi. conservarit. Sed sap. infernus: πρωτώλην δὲ Ἀριστοφάνης αὐτὸν εἶπε. mi. pro Ἀριστοφάνης, Ἀριστοτέλης habet. Illius tamen pro tui arbitrer, licet locus non mihi in promptu. sub finē capitis: ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ψηφίσμασιν ἃ τοῖς ξένοις ἐπὶ πλεῖστα ἐγκέκριτο, ἐστιν ὧν εἶναι αὐτῷ καὶ οἰκίαν ὠνεῖσθαι. an ista verba, ἐξεῖναι αὐτῷ καὶ οἰκ. ὧν. sunt ex Atticis ψηφίσμασι. Ms. hic nec destituit, quin et sequente carmine pherecratii cavet: τὸ παιδίον τὸ πολλαχόσαβον, κἀπὸ πολλῶν θ' ἡλίων. ubi extrema πολλῶν θ' ἡλίων non sat capio. Cap. IV. Alexidis verba ἐν ἀμφιτρίδι quæsi in ms. desunt, ὀνοκόπος τοῖς ἀλεκτρυόναις, τῶνδε κοπτόντων ὄνυξ. ea mihi non cognita erant nemo monstrarit, nisi tu mihi explicaveris. Nostra opis sane non

Tentare

ut talibus medelā conari, nec abrog ni quid tentem. Solemus fallere, nec cum
imperitiā nostra audaciā coniungamus, et nātamur merito: Excidit ta-
men ... nonquā quidcalidi, quod inter doctos et humanos nobis ignoturos
speranze libet. Certē capi. καὶ ἀστοχάζειν δὲ λέγεται διαπλάσαι
etc. egregia ms. καὶ ἀστοχάζειν δὲ διαπλάσαι δὲ ὡς λέγεται. egregie
inquā τὸ ἀστοχάζειν, in quo aliqua significatio tota in vena et agitati pa-
nis, qualis ὀφθαλμοὶ illi erant, ὀφθαλμοὺς ἐστεταγμένοι, unde ipsi ety-
mon etiā dant. ἀστοχάζειν sane hic ad ἀστοχολίαν nihil pertinet. Paullo
inferius difficilis locus nec ab H. Stephano potuit restitui, nec mi. hic quid-
quā iuvat, illa omittens. Sophoclea verba inquā: ἕως ὅτου κριθῶσι ὄνος.
Putabā sane κριθῶσιν ὄνος. Tu vero qui rectiora habes, candidus imperti,
nos tū gratia publice vedderemus. Statim in verbis Aristophanis τὸ τλῶ (cita-
nimus ms.) βάτιον etc. non tamen possū explicare, quid plicui fuerint in pani-
ficina. Haec tā sufficiant, amicissime Salmasi, et per amicitiā in bonā par-
tē interpretare hanc audaciā. Accepi alias quadā A. Schotti excerpta ex
ms. ad eundē pollutē: et Labbei vestri codicē, mittente nostro Bengario, in
quo tamen nihil nisi circa septā prima pagellae (est autē editio Basiliensis)
cū ms. collatā, et rarā aliquas adnotatiunculas nescio an a Labbeo vel
alio adiecta interdū. Misit idē Bengarsius et editionē Aldinā Harpocrationis
e bibliotheca Vulcobāi. Vale mi amiciss. Salmasi, et salve, quod tibi me
dictum speravā intera his nundinis, quā gratiss. tuū adventū frustra ex-
spectarē. Vtinā tu et Cantenus noster (quē plurimū saluto) aliquando ad
nos excurreretis, dū ita adhuc feriamur. Vale iterū. a.d. XIV. Kal. Mai.

Cl. Iuveni Cl. Salmasio G. Iungermanus S. P. D.

Maxima laetitia me affecisti, amicissime Salmasi, quod litterarium nostrum colloquium renovaveris. Ego enim amplius scribere vix audebam, quum nescirem silentii tui causas. De amore quidem dubitare me certe quidem volui, nec ullatenus vel diuturniora silentia, (quae tamen deprecer) id ut facia efficient, quamdiu certe in mente vel manibus tuae amicissimae et eruditissimae litteras vero (vero autem sapius) in quibus certe non amoris gradus subtrahi tuaque signa sed constantis et minime inconstantis. Facile autem tibi credo, quaeque de tuo tadio perhibes et ego meri mei malos καὶ μάλ' τι γε ἐνόμοιον ἔπαθον. Senex quidam Metensis, famosus, medicaster tamen, tumens τυφάνου δίκην genua in pristinam ἐυεξίαν restituere aggressus fuit. Et admiti hominem virum gravissimum hic consilio inductus qui et adduxerant. At ille medicatis suis pristinibus (praeter quas admittebat nullas) ita ventriculum meum afflixit (incepta curam internarum, quae non egebant, partim instituens) ut pra tadio et nausea quoque nemini amicorum respondere quidquam, ἄναντης, ἐπ' ἔχω, si typographicas occupationes, quibus perpetuo distineor, perse quotidie profligare. Sane ille medicaster tamen non me evocavit, abiitque re desperata cum mala gratia. Jam paullatim benignissimus Deus Iungermanum tuum erigit, ita ut spem sese resumere senio tandem pietate Harpocratione hac aestate. Paullulum modo summus ille Deus valetudinem confirmet, videbor ut tandem molesto me illo negotio liberem. Si non plures multa millia mendarum a me electa gloriari, certe tamen bona fide dixero, quot occulta explicentur, tot quoque bisexabilia in quibus multa insignia, me liberasse istud Lexicon. Deus largiatur modo valetudinem aliquanto minus incommodam. Julius vero fuit demum recuperata valetudine cognoscere: Deoque ideo ago

C

maximas gratias, et precor votaq; ipsi facio, diu nobis salvus vivas et superstes sis. Quæ gratia vero fuisse mihi putas quod itanũ ipse tuũ mihi μαντεῖον tã humaniter aperias? ὦ λῷβοι Μοδῶν θύρας. Vetti quid aliquando querebar, tuos doctos plerumq; ad talia ζητηματία tacere: idq; ipsũ te aiebas experturũ fuisse. Certe ad Harpocrationis Lexicon illud, quod tamen innumeris mendis persidet, ubiq; loci aliquot mutili et desperate corrupti, symbolã hactenus contulit nemo mihi. Tu facies, mi amicus. Salmasii, vel in mei gratiã, immo boni publici causa, cui nervos studia inserviunt. Sed ad rẽ ipsã, ubi statim initio rogo, si plura perspexero, ubi me expedio minus, ne id gravatim feras, quæ enim tuis eruditiss. litteris tamdiu tamen rim, vellẽ mihi has dapes repetere (cũ tua tamen venia) largius: et ipse ita iubes, ad tuasq; litteras audacter precor. Age sis igitur ὦ φίλτατε.

In Ἀεὶ. minus locus: ἀντὶ τῆς, ἕως. expunit, itaq; invenire in Antiphontis Samothracica. quibus addit: πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ ἕως ἤρξατο. οὕτως μὲν ἦν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγος. prorsum versũ istud proœmiũ perlegi, nil inveni tale. Locus sine dubio insigni vitio inquinatus, ubi ego nil nisi me hærere fatear. In Ἀξιοῖ, ita laudatur Antipho: Ἀντιφῶν ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα. titulus orationis sine dubio corruptus. Versus ξυμφοιδὶς in Ἀποχειροτονίαις. ὡς ὑμῖν ἐγὼ πάντως ἀποχειροτονῆσαι πρὸς τὰ κατηγορημένα. et statim in ἀποκλείειν Aristophanis: οὐ μὴν οὔτε βοὸς ἀδελφὸς ἦν οὔτε ἀπεκλήρωσε. tuo quoq; iudicio subjicio, cuius in eiusmodi restituendis felicitatẽ expolitoris locis abunde didici. Quæ in Ἀποδιοπομπουμένοις mythologumena refert, ὡς ἄρα οἱ τιτᾶνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο γύψῳ καταπλασθέντες, ἐπὶ τῷ μὴ γνώσιμοι γενέσθαι. quæso si ea alibi legens indica. ita enim illustriora mihi et aliis redda. In Ἀπροσόντων. Dinarchi hæc: ἐμπεπληκότων τῶν ζητούντων, ὥσπερ ἀπροσόντων, τὸ τοῦ ἐμπορίου: addit,

videndũ etymologicũ magnũ in voce δελφὸς καὶ δελφὸς ἀνήρ.

nisi sit γραφικὸν ἁμάρτημα, καὶ δεῖ γράφειν, ὥσπερ ἀληθίστων. Vaticanus cod. habet ἀληπίδων. Vtrū rectius, iudicare non possū: neutrū enim intelligo. In Ἀρχαίως iterū locus Thucydidis me mouetur: Θουκυδίδης, ait, ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο. ψησὶ περὶ τῶν ἀρχαίων πραγμάτων τὴν νεωτέρᾳν διεξέρχεσθαι. περὶ μὲν γὰρ τῶν καθ' ἡμᾶς γεγενημένων, ψησὶ, τὴν ἀκριβεστάτην λέγοντας, πιστοτάτην ἡγήσεσθαι. περὶ δὲ τῶν παλαιῶν τοσοῦτῳ διεξιόντας ἀπιθανωτάτην εἶναι νομίζομεν, ὑπολαμβάνοντες ὅτε τὰς πράξεις ἀπάσας, ὅτε τῶν λόγων τὴν πλείστην εἰκὸς εἶναι μνημονεύεσθαι διὰ τοῦτων. Nec eniṁ ista in Thucydide quærens inueni. In Ἄτλα ἐνιαχῇ δὲ παρέλκει τὸ ἄτλα. Χιωνίπου, πύθου. Χελιδὼν πήνιχ' ἅτλα ψαίνεται. Putaui rescribendū: Χιωνίδης που. Πύθου χελ. π. α. ψ. Chionides in Heroibus et apud Pollucē laudatur. In Ἀτλικοῖς γράμμασι. Θεόκριτος δ' ἐν τῇ κέ τῶν ψιλιπτικῶν ἐβκεκωφῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τ βάρβαρον διωθήκας, ἢ τοῖς Ἀτλικοῖς γράμμασιν ἀλλὰ τοῖς τῶν ἰώνων. Vatic. habet ἢ κε Ἀτλικοῖς γε. ἐβηλίτευται, ἀλλ' ἰώνων. sic et Pithæi unica lect. nisi quod οἷς ἢ κε Ἀτλ. An forte illud ἐβκεκωφῆσθαι delendū et scribendū ἐξηλιτεύσθαι, ut illud fuerit huius glossema. Statim locus qui me magis torquet in Αὐθέντοις. ὁ αὐτοχειρίᾳ ἢ ὁ αὐτ' ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰβοκράτει, αὐθέντης. Torsit et H. Stephanū. qui certe exemplū ex Isocrate afferre non potuit, ubi αὐτοχεὶς ita usurpetur: nec ego in iis quæ extant, reperio. Et quis ubiq; immorari velit. In Αὐτολήκυθοι locus dignior, cui medicina et lux fiat: ὅπου δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀγυρτῖον. * ἐνίοτε δὲ ψιλὸν ἀποβάτην. Vatic. et Pith. habent, ἀγυρτία, ἐνίοτε δὲ ψιλὸν ἀπ. Tu medere, mi Salmasi. In Ἀλφ' ἑστίας. ἀπὸ τῆς οἰκίας. καὶ ἀφ' ἑστίας μυεῖσθαι. Ἰδαῖος ἐν τῷ πρὸς καλυδῶνα. Ὁ ἀφ' ἑστίας μυούμενος, Ἀθηναῖος ἦν πάντως. καὶ ὁρῶ δὲ λάκκων ἐμνεῖτο. Locus defectus: quia me quidē frustra exspectat quic. Nolim ad ἓτα progredi. nā hæc satis multa: quibus si nil responderis pro impudentia dignā sane fero mercedē. sed

tuæ litteræ me fidentiorē reddidere. quid vero, mi amicissime Salmasi, de tuis ita tacet, Stephano, inquā, Callimacho, aliis præclari illius ingenii tui ἀγάλματα solaxetas dico. τὰ τῆς θεᾶς ἐμπύδεα δῶρα namq; laudanda sunt, monimentis, quid illis fit inquā? θεράποντες μεγάλων certe ψόφους esse minime decet. cur itaq; premis tā diu, et causando nostros in longū ducis amores, qui πόθῳ isto tantū non γηράσκομεν. Et Exoticorū syntagma ego quoq; non nullo iure urgeo, certe ita olim promittebas, quū hanc lampada tibi cedere lubens. Catalogū nuper vidi: spectabū inde et a te quid. sed frustra. præterea, si tituli me non fallunt, nil fere τῆς παλαιᾶς κόμματος. Sæculū hoc scilicet ita novitatis avidū. Iussi mihi tamen adferri Meursii Glossarium, et Heinsii Horatium. Vestri libri nimis caro Francofurti, ut nobis venduntur. Suetonium alias Casauboni vestri desiderabā. sed vix obtinetur, ut audio, et flemus. Et nondū mihi constat an illius magni viri animadversiones exactæ accesserint. Recenim in rē præsentē ire possū: quū hic lectulo meo affixus tenear, Deo meo ita volente, cui ὅ,τι φίλον, καὶ ἐμοὶ κεχαρισμένον ἔσται χρή. Casauboni vestri amore erga me insignē, et quadē minime moror, ex multis litteris tam cognovi, ut ex proximis etiā, quæ mihi his nundinis redditæ. Cuius comm. in Polybium annos habituri simus, avide scire. Sed in primis de te et tuis, mi Salmasi, velleмq; adhuc ante mortē meā hoc frui gaudio, ut tua in publico videre. Fama nuncius advolat, Claudium Marnium esse mortuum. ipsius heredes et Aubriani ante nundinas paullo rem librariā dirisserunt: et uterq; iā officinæ catalogū adamplissimū Bongarsium misit: alias novi nihil apud nos quidē prodiit: quo te impertire potuisse. Vale, mi amicissime Salmasi, et longas has litteras in bonā partē interpretare, impolitiemq; meo languori diuturno condona. raptim è lectulo meo, Hanoviæ in typographio Thomæ Villier hospitis mei in urbe nova. 16 10. ipsis Non. Aprilis.

CL. SALMASIO suo Curthopedus Jungermannus S. P. D.

In incipio scribere in adversa charta pagina, quod ista tenuior nimis transmittat alias litteras. Et id tu quidē facile ignoscis: medo et alterū, quod pro lixas iterū a me accipias litteras. Quamvis enim de humanitate et facilitate tua mihi satis iā constet: tamen nunquā non me pudet prolixas litteras mitti, quod adeo iis, quas in te virtutes cū aliis esse dixi, abutar. Dū scribo tamen, manū de tabula numquā tollere possū. Et quas tibi sat magnas gratias agā, qui me tot tantasq; docuisti? adeo in tuis litteris

ἀγαθῶν τοσούτων ξυνέλεγη μοι βύβλος.

Et una corcula saltē immutē istud comici (citat enim minus recte τοῦ ξυνέλεγη μοι βύβλος) ubi tu me quid Horatiū et Plautus dixerit vere docuisti. Curatus persolvere dignas non opis est nostra. Sed si quid levius conari contra possim, non mihi desero. Iā quaedā egregia, ad quae me ducunt tuae conjecturae, ex optimo codice Palatino tecū communicabo. Tu vero memineris, me commodo et quando optime vacabit, rescribere Jungermanno tuo: nec ejus causa ullis tuis, quae publico paras, accedat ἐμπόδιμάτιον. Quod itaq; iā ad locū Aristophanis attinet, in tuā sententiā pedibus iā eo facile: praesertim postquā ipsius scholiastae verba legi. Antea codice tuo, quē nuper iā accepi, quē primus comico ἄνευ σχολίων utuer. Sed si vidisti novā editionē Genevensē, quā mihi in nundinis huius Francofurtensibus parare velo precio, quaero quid illi praestiterunt boni? ego enī nondū inspexi. Quod ad ἰχθὺς κοττὴν ego nil scio. nā τύφος κοττὸς credo ivro bubus esse. quod de altero, bis a pollucē reperito dici nequit. Et Callimachi tui ὄττὴν non possū improbare: quī enim? nondū tamen et in pollucē audeo mutare istud ego quidē. Quae de Alexidis, Sopherlis, et Hippomachis locis talia sunt, a quibus nemo dissentiat credo, nisi qui cervos non habeat: licet in illis mss. nervi vel destituerit, vel non invenerit tamen. quae ve ea gratio-

ra: quū adea ego nil adnotasse, nisi quod quibus persuasit me haerere scilicet
p. 492, 2 τοῖχοι et in ms. nostro, quod miror. Nec tamen dubito de tua coniectura.
Notū mihi quā facile in nostro ms. οι et υ inter se mutent et κ in χ facili lapsu
perverteatur. Firmat eā ipse Pollux ἐν τεκτονικοῖς ε 354, 3 ἡδὲ
θλῖψις τῶν λατόμων καλεῖται τοῖχος. Immo quod propius, in eo sequentis capite continente οἰκοδόμων ἔργα et ἐργαλεῖα lib. VII. p. 354, 31 clare iidem
τοῖχοι. In sequente Aristophanis loco ms. noster adhuc mendosius: τοῖχον
μοχλίσχον καλαύειν. Tuae emendationi facile accedo. Pro βρεττία in
medico instrumento ms. noster βροχγία habet, quod mihi placet valde,
ut cuius usus sit clarus. in margine tamen recentiore manu βρεττία addi-
tū cū notula ut et hoc inseveretur. p. 455 Axionici e Χαλκιδικῷ iā ita
restituerā, et tentarā reperire inveniturus, et gaudeo nos eodē forte tem-
pore pari modo emendasse. Tuū facimus tamen tibi soli vendicare prop-
ter ingenio tuo, nil humanius et dextrius Salmasii: ego ms. nostro meū: e quo
videbar et hoc melius fecisse, quod κανθαρος reponebā ex ms. quod vas
κεφαλεῦς fuisse e multis comicorū locis apud Athenaeū constat: alterū
κανθαρὶς mihi ignotū. Et ultimū versiculū ita ex ms. scribebā: ὑπερβολὴ
δοι πάντελὴς γρᾶυ κεφαλίων. Sed quod ... antecedit extrema pag. 454 tu
ingeniose ἐξαπτῆλας. nā vulgatū nemo intelligebat. Ego tamen nisi vere
restituisse alio lectionē ms. εἰσηκεν ἐν ξαντῆλαις ἀιαχύλοο. ξάντηλαι
Aeschyli in catalogo eius dramatū hodieq; inveniuntur. p. 454 mutilus erat
ms. ἐλατοτα dextrus. Et in ὀκαρέλλαν non ideā ratione emendandi, quā
tu me clare docuisti. Miror Et fugisse Scaligerū qui in Varronē scribit Polluce
camellā ὀκαρέλλαν adspirasse. Et mehercule δ adspirare huius vocula
initio nimis eā barbare pervertere sit. Sed in χηστοῖ ex Alexidis βροῦδ

βορικῶ v. 17. 19. ego reponebā — λαφνὸν ἠμφιεσμένον

τῶν ἀδραχνῶν — ut magis adhuc haereret vulgatae
lectioni. Et elegantes putabā dictū: sicut alia talia: et hoc quod 499. 29.
ex ms. restituebā: ὥσπερ καὶ ἐν τῷ γήρᾳ ὁ αὐτὸς ποιητὴς εἴρηκεν. κορίδι
τῶν μαγειρικῶν. sic et illud 477. v. 21. ἐν δὲ ὀκίγωνι, καὶ πηλίνων λε- λαφνὸν enim me
aliter adnotabā
in Hesychio τὸν
καὶ putabā defendi posse? ita enim ms. ibi, nisi quod habebat πηλίνων λ- ἐν ὀκίγωνι λέβητας
ἐλθόντων.
Nescio tamen, an quū particula τῶν nemo sit addita, rectius tecū legere sit,
πηλίνη λ. Sed elegantissima ibi χρῆσις ex Hipponacte mutila est, quam
adscribo: ita enim ms. ὑκτώνακτος ἑπτοντος καλεῖ ψαροδίνον. ηδὺ καὶ
λεχος πυρῆ. quis non videt legendū? χάλεψα ζοδινὸν ἡδὺ, καὶ λέχος πυρῆ.
πίνακες μαζηρὸι etiam nostro ms. pal. ego ab initio, quod meū ingeniū ha-
bet, inopi quomodo explicarēt et quos nescio absurdos scrupulos cogitabā. Sa-
tis lectis: ut ὀχθηρὸι mihi incidebat, illud ἀπὸ τῆς μάζης dic-
tus. Vides, mi amicissime, cū quali homine habeas, cui ingeniū mehercle
nec expromptu memoria est: adeo ut si te eius imperitia et inscitia tar-
dissime diu, ego ipse minime mirarer. p. 477. b. noster ms. ita habet
Ἱππωνακτεα: σκάζηοιν ὥσπερ ἐσχατιον βάκχοι. ego nihil tentabā. Sa tua
coniectura factū, ut elegans versiculus reddatur auctori:

σκάζηοιν ὥσπερ ἐς τὸ γοίτιον βάκχος,

In Euripidea, ubi κατακύτλου reponis, ms. vulgatū κατακύπτον retinet.
Tuū magis placet. Sed in sequentibus falsus es mi amicissime. Lectū tibi to-
tū ex ms. adscribo, longe auctiorē, ut inde de integrionibus ex integro sen-
tentiā feras: ὅστις πύελον ἡσεις ἔχων, καὶ χαλκεῖον ὥσπερ λέχωστατικώ-
της ἐξ ἰωνίας. καὶ γὰρ τὸ χαλκεῖον ἔστι τῶν λιτῶν, ὥσπερ καὶ λέβης,
καὶ τρίπους. ubi καὶ χαλκεῖον, legendū esse, vel quae sequuntur, καὶ
γὰρ τὸ χαλκεῖον ratio firmant. Et de εὐχαλκείῳ in capite de talento lib.

9. p. 433 quedā, ubi v. 43 Aristotelis verba ἐτεως γοῦν in ms. omissa, a te constitui desiderant. In altero Euripidis versiculo quidē τεχνῶ στρατιῶτις fatis video legendū: hic et alia, quæ χρῆσιν elegantē illustrent. De ὠμολίνῳ certū est. Sed p. 471. v. 3 ms. noster ni fallor veram lectionē conservavit: ὡς ἔχοιμεν τινα τῆς ὀνόματος τῆδε ἀποστροφήν. Caeterū autē hic simpliciter ἀποστροφήν: pro κρηπῖδος ἐτεῶ, de præfugio, ad quem quis se convertere queat, et auctorē quasi exhibere eius reminis. Sic enim video nostrū loqui et p. 475, v. 9. ὑγὰς ἄχθομαι τὰ βαιότητα τῶν ὀνομάτων, κἀν παρά τινων ἥττον κεκριμένων ἔσῳ, παράγων εἰς χρῆσιν, ἔπειδ' ἂν ἔχω τὴν πρὸς τ' εἰπόντα ἀποστροφήν. Philippidæ χρῆσιν male torquebā, ni τάνος ille κενὸς magis fuerit, nec enim quæbā quid, sani. Tuis quid aliud adelamū, nisi vere. Sed Pherecratea 478, 22. ni fallor feliciter restitui et vere, si modo finem negavisset. ms. ita habebat: ἀλλ' ὅπ' ἂν ψεγεχράτης τὸν κρεπατάλλοις ψῆ μάχαιραν. ἀρ' ἐντεθηκάθυ τι μ' εἰσγαθαι ἀμάχαιρος ἐπὶ βοείᾳ νοσηβῳ κρέα. ἀνὴς γέρων ἀνόδοντος. Carpatulli hiatu nostro sæpe citantur. versiculus ita constituebam:

μάχαιραν ἦς ἐντεθηκάθου; τί μ' εἰσγαθαι;
ἀμάχαιρος ἐπὶ βοείᾳ νοσηβῳ κρέα,
ἀνὴς γέρων ἀνόδοντος — sed tecū ita in primo scribo: μ' ἦς ἐντέθηκας; ὅτοι μ' εἰσγαθαι. Illā eandē χρῆσιν in mente habuit noster, 5 92 135. ἀνόδοντος, ὡς ψεγεχράτης, ut quidē ms. illic habet. p. 479. versus Νικοχάρις (ita enim tū ms. scribō, qui Νικοχάης. et suidas idem Νικοχάης finxit, pariter Palatea in intereius dramata recensens) ipsi in ms. decrant: inutis tentipizandis quoq; ὁμογνώμονες fuimus, nisi quod κομινοδόκον pro lectū, ut in ms. præcedebat, pro κομινοθήκη. quæ nimis vulgo sapiunt. nā primū noster pollux κομινοδόκον, sive κομινοδόχον. ex

Nicerhare formal: τῶ κυμινοδόκην ex Dionigratis: tandē κυμινοδόκην
ex Apollodoro. Ita enim v. 15. ms. τὸν δὲ τ. τ. γ. Α. Κ. κυμινοδόκη μεταξὺ
τῶν λόγων δὲ τυτὶ μοι δοκεῖ κυμινοδόκει ὁ γραμματεῖον ἐμπεριλήψεσθαι.
quae vulgo sic dimidiata legas. Videtur autē altero verticulo legendū,
κυμινοδόκην. ὁ γραμματεῖον περιλήψεσθαι. Tu tamen statues vestrus. Jam
addere libens quadā, ubi plane non mihi liquet, sed charta spatiū relinquit
exiguū. Potius de ipso auctore hic initiciā quaestionē, mehercle difficilē,
scribit Suidas Ναυδεύκης, Ναυκρατίνης. τινὲς δὲ Ἀξδυέννας κολῶνην γρά-
ψουσι παίζοντες. τοῦτο δὲ Φ. . . . ἡ Ἀξδυέννα. Viri docti valdere fatigant,
nec explicarunt tamen ubi ullibi de Arduenna Gyri (fatentur fore sibi N. L. quidā malunt Cardytiae ex Herodoto regionem. Quid tibi videtur?
quid legatur? Quin-
scriptione veteri, quā Casaubonus nuper nonita diu edidit, nuper de binis
locis cum sententiā ad me pervenisset eruditis. Hoeschelius, quā ego per-
vado ad te, si quid forte elicuero vicissim. Novi enim te praeclara ibi quadā
post Casaubonū notasse. verum. tenuet nihil mutandū Hoeschelius, sed v
extremae dictioni adiiciendā, ἐν ἀθανάτοις ἀλεγηδόν, inter, ait, immer-
tales recenseamini, velut eodē utatur verbo Pindarus od. 2 Olymp. τη-
λεύστε καὶ Καδμείοις ἐν τοῖσιν ἀλέγονται, quod verbi huius significatū
in Lexicis fuerit annotandū. Versu 23 itidē scripsi lectionē eximiam
servandā, λιπὼν θεσβάν, ut in scripto Herculis v. 146 λευκὰ θεσπιῶν le-
gamus. Sed de Stephano iterū quaero quid fit? A te certe diutius et mire
vicorditer, ignoscas, nec tu es. Mitto huic festui. Nuper Francofurti fui, quō
Marnius inter alia, ubi Stephanus tandē maneret, rogitabat. Quaero te e-
mitte tandē, nec invidē abilis. scriptionluce, et utere mea opera ad pre-
lū: omnes nervos intendero, ut nec diligentē et religiosis. in tuis fuisse di-
cas. Vale et salve, mi amicissime. Golmari. Scripsi raptim. a. d. 7. Id. Jul. Stano-
viae ex urbe nova.
Brougthonus iā Amsterodami est: ic te ob litteras, quibus illi respondisti, apud

omnes mirũ in modũ prædicavit, quasi sua opinione ἀποφηνάτορα, si ita loqui liceat. Adeo ut e primoribus hic quidã me rogitarint aliquoties, in iis Lavatenus noster, quid tu scribires de ipsius sententia τὸν τῶν περὶ τῆς κατασκευῆς βιβλίων. Tuas litteras apud prætorẽ nostrũ legi: sed in iis nil nisi summã modestiã video, et quod potius alios disputare de istare permittas, quã præscribas quid ipse. Si alias Anglus ivacundior est: et quã vis sæpius ab ipso eius mentã percipere cupiverim, tamen ipse semper irascitur, et adhuc magis si quæras vel ꝯdicas, adeo ut frustra semper fuerim. Et hoc te admonere volebã: ea quæ occurrunt in Notis Seberi nostri ad Solucẽ sub nomine Sylburgii carmina esse H. Stephani, eius codicẽ habeo, ibq; eius manu adscriptã cuiusdã loci quasi notata. Inde Sylburgius ὁ μετάφρασις. dũ apud Stephanũ vivebat credo, transcripsit, ut solet, ad sui codicis oras, quæ quoq; modo sũ nactus. Hinc error nostri Seberi.

CL. SALMASIO suo amicissimo Tu. Jungermanus S. P. V.

Quid agis, mi suavissime Salmasi? Perpetuone ita Sigalioni sacra vovisti? Nec tamen credo te oblitũ esse Jungermani tui, quamvis id nulla re se mereri nuit quapropter ita voluerit esse tuũ: quod cui potest, tu & eruditionẽ tuã venerabitur, et venerabitur, quamdiu vitã habebit. Spero vero te ex diuturnis morbi hui reliquiis tandẽ evasisse, certe ita velim, utq; ita sit, Deũ summopere precor, et diu diu sospet sanũ et incolumẽ. Desiderat hoc bonarũ litterarũ quod videtur instare senilũ, qua immane quantũ detrimentũ fecerunt in obitu Scaligeri nostri. Ne porro faciant tibi profecto, tuisq; similibus (quorũ tamen querulus quisq; est) providendũ est: nobis infelicis subsellii precandũ, ut Deus ideo vos servet. Quid multa? Hodie agant, video: nil præter calumniarũ et quidẽ ἀφάτους plenas evomunt in optimos quosq;, quasi in nulla re alia stylũ vertere possint vel debeant. Vidistin' quã aniliter com-

vitiatus nuper fuerit Turnebus Molino vestro et τῷ πάνυ Casaubono, obeditas
ab ubique Nysseni epistolas et Notas. Sane si tuin Nili et Barlaami paullo li-
berius commentatus fuissem, statim idē fatū te manifesset. Sed quo prolabor?
Hoc potius, quod tamen timide facio, te consulere super aliquot corruptis
Harpocrationis locis, in quo auctore adornando adhuc, scio pergo, quantū per
valetudinē licet infirmissimā, quantumq; dolens pedis ὁ μὲν ἐξ ἀποκατα-
στάτου subinde recurrentes, et me quotidie lecto affligentes sinunt. Has
conditiones si convaluerim, si tibi vacabit, si obiter incidet quod ideo ad me per-
scribas: alias nolim, potiusq; . . . non scriptas velim. Ex festinata quamvis col-
latione Demosthenis, Isocratis, aliorū qui exstant rhetorū Lacunas quasdā
desperatas sanavi, et alias loca innumera. Certe putavi me non potuisse
incidere in corruptiorē auctorē. Sed restant adhuc, unde me nemo extri-
cabit, nisi vetus, vel liber ms. plenior. In ἄτλα: ἐνιαχῆ δὲ παρέλκει τὸ
ἄτλα· Χιωνίδης γοῦν· κύθου· χελιδὼν πρὶν ἄτλα φαίνεται. Chionidē quidā
comicū nescio etiā horas Suidas laudat: at loco huic nescio, inde quid
medela: χιωνίδης γοῦν. κύθου χελιδὼν πρὶν ἄτλα φαίνεται· sic ten-
tabā. In διαπῆξαι· διαπῆξαι ἀντὶ τοῦ διατεράσαι, καὶ δίον ἀδύνατον ποιῆ-
σαι. Μένανδρος· Χηραιρεῶν ποιεῖτε τὴν πόλιν διαπατῶν. putabā. Μέναν-
δρος Χήρᾳ βοῶν et videbatur mihi in eo dramate citari apud Suidā in
ἀνάδοχον. Sed nrn tamen constituo verticulū. Vale mihi, vereor enim,
ne hisce precarim. Quod si a me factū, amicus amico amice condona,
et vale atq; salve mi amicissime Salmasi. raptim a. d. 16 Kal. Jul. Hanno-
viae in urbe nova ex aedibus hospitis mei Thomae Williami.

X Cl. SALMASIO suo amicissimo Gothofredus Jungermannus S. P. D.
Mi amiciss. Salmasi, quibus verbis tibi sat magnas agā gratias, quod iterum
tā multa et erudita me docere volueris, missis litteris iucundiss. quas quo in-
spiratione, eo gratiores. Nā, ita me Deus amet, prorsus male verebar, ne nimis

te satietas meam quaestiunculam, quibus te nunquam non tam impudenter adgredior, quasi apud te certum διδασκαλεῖον constitutum habere, ad quod ἀδεῶς προσιέναι mihi quando cunque liberet licerat, expertus es. Et mehercle si indignaveris et protervus diuturno silentio, quam tua erga me benignitas, saltem hanc impudentiam nostram multaveris, non ideo mihi iniuria fieri, vel iniquiter mecum agi, dicere possem, vel me diuturnum quicquam credo. Sed tu ultra insigne eruditionem, quam in te unice admiror tali praesertim aetate, ingeniter quoque humanus atque comis es. Quid enim agis? Fortunam addis insuper: quasi non satis sit ad ea quae proposueram respondisse. Itaque tibi gratias ago, mi amicissime, et rogo ut me porro iuvare velis: quod tamen tuo cum merito tuo fiat quodcunque omni tua modestia. Aliis conditionibus ab te litteras non exspecto: nec addas imprudens ullam excusationem, si quando rescribus tardius. Sed statim hoc agere volo. Vtut pollucem emendare difficile, tamen spem ne velim contendere cuiquam, si non prius eruditum et amicum editorem adhuc gravidis meis et praegnantibus, qui profecto alia pro varietura ridebantur in numera, secretis (quae etiam dico) pollucem libris audiret, mss. Palatini, et Claudii mei, quos Salmasii, ingenii mei interdum subclaudicantis, opera. Primus locus c. 6. l. 7. τὸ ἀχέτιον valde ingeniosum est. Ego male habebam ibi, mihi nihil succurrebat nisi quod καὶ ἀχέτιον haberet: ego me vane torquens, comminiscebar ἀχέτιον, quod cum κοτύλῃ idem putabam: quum pollux ita vocet medium dorsi: et ἀχίζειν, pro κόπτειν. ἀχετίζειν pro διακόψαι exponit. Sed iam meum mihi exilescit et putum in illa corrupta voce omnino initium aegre vel aegre concipiendum. Quod ad ἰσχαδοκοπτὴν attinet. Sane et ego suspicabar ἰσχαδοκόπτιον. quamvis leviter, et ἀνεβεβαίωτος. Sed mihi in mentem revocans quod l. 1. c. 12. idem noster scripsisset, οἱ δὲ χωρεῶδοι καὶ ἰσχαδοκοπτὴν λέγουσιν. omnino et l. 6. putem legendum: καὶ π. λόβια ἃ καὶ

κρατῆρος ἰχάδα κοπὴν. Sane ibi et ms. adgnoscit, illud: her uero lib. 6. cū aliis multis tota pagella excecta deest in eo. l. ult. c. 24. tuā emendationē excoculer in Callimacheis. Totus locus in nostro ms. ita habet, quamuis monstrose: εἰπόντε ἀναικτητε μᾶλλον εἰδότα μαχηὸι ἄλεάδαι. unde tamen ἄλεάδαι, propter uersū quoq; pro uulgato ἄλλεαδαι secure reponamus. Sed et quæ uulgo sequuntur: ὡς τὸν ἀντιδήνοντα, εἶδος μυάγρας, ms. noster egregie emendare monstrat, qui habet, ὡς καὶ τὸν ἀνταχτηνοντα. Vt tua enim legi, statim uidi scribendū, ὡς καὶ τὸν ἀνδικτῖω ὄντα εἶδος μυάγρας. In qua membra nachū pollucē intrauerunt, et hic municipales suas corrumpunt opiciunes. quod tamen non credunt hodie illi critici oscres et Graecanī litterarū contemptores. quæ adhuc pristina ita leguntur in nostro ms. κἀπὶ μετὰ τῆς κεφάλης ἐν τοῖς δημοτελέστοις καλυπτῆρες κορυθοειδεῖς. Et alia quædā ex ms. pollucē meminī emendare, quæ se iā memoria non sustinet. Athenaeum l. 7. c. 22. de Sandaliis: ἐκάλυν δ' αὐτὰ τυρηνικηρῆ. sic enim ibi ms. ubi uulgo τυρηνυρῆ. sic et paulo Aeliani illis, quæ noster l. 1. c. 10. legit: θωρακ' ἀττικηρῆς (ita enim ms. non is) κρᾶνος βοιωτιηρές. ubi bonus interpres, Vrammaticis frementibus, uulgato deceptus quoq; Thorax Attica. Sequens Aristophanēū uerissime correxisti ms. noster consentiente, quamuis sine accentu μη in fine unius uersus habet, alter incipiente διϰων. Sed idē ms. noster ψηφισμάτων τε θωρεοι habet. et in præcedentibus etiā, γύργαθον καὶ θωρόν. quod mihi uidetur uerius quoq;. κρατῖας mihi adhuc valde arridet, quamuis in forma ϰε ἀναλόγως illud concipierā. Ver non reliqua bene detruisti. De ἀγτοτροφεῖν tamen ad ὀβελίας protissimū id apud Aristophanē, cuius locus in amissis comoediis forte erat, referebā: quod plerumq; alias sub testa panes suos πέψαι legerā, quo pacto et in Moreto placenta fit, testiq; tegens ignem ignivaggerat ignes, idq; ἀγτοτροφεῖν ad circumactionē in ueru transferebā. Sed iā tu docuisti rectiora: et puto te respexis-

se adiuta Minerua: Contrahit admistos tū fermenti atq; farinæ Transuersat duratq; manicis etiamq; subactū Formatq; ignis, palmisq; suū dilatat in orbē. Quod ad rerum pœtanū attinet, primū/ etiam comicorū, quorū maxima in polluce sagax, mihi quoq; plenemq; aqua hæret: nā ms. fere in illis nos præbet solet. Tu nihil gratius facies, quā si eius notas nobiscū communicare volueris. Iam profligari caput de Talento et re nummaria lib. 9. in quo insignes locos plurimos restitui, etiā medicos ex ms. signiferi non paucos eximie, ut et reliquos qui restant, illustrato ris: egregie enim in illo capite aliorū locorū dutores debemus, licet forte, hoc ingrato dico, ne tamen ita quidē ditiores efficiamur ideo. Sed addo quædā loca: ne te tamen diu nimis morer. Primo loco statim egregie a me ni fallor, sed ex ms. restitutū locū adfero. Illo cap. 6. l. 9. p. 430. vulgo, τοῖς κρατηροσόλαις etc. ita ms. noster: τὸ δὲ ἐν ταῖς κράτηρος τολμαῖς, πρῶτα μὲν ταλαντιαῖος ὅσις ἐσὶν ἀυτῶν λέγει δῆλον, εἴτε τιμὴν, εἴτε ῥοπὴν, λέγει. nil verius. itaq; concipio verba comici: — πρῶτα μὲν Ταλαντιαῖος, ὅσις ἐς ἀυτῶν λέγει, quibus Pollux subiicit ἄδηλον ἐ εἶσε, piratiū an pondus dicat. Et quid si eadē τολμαι Cratetis apud suidā non recte emissa sint? ait enim, κράτης etc. δράγματα ἀυτῆ εἶδιν ζ. et tantū sex enumerat. Sed leguntur apud Pollucē etiā alia adhuc dramata. pag. 431 initio: ὡς ἐν τῇ Ἱπποκράτους παραχαταθήκῃ. ὅταν γὰρ οἶμαι λευκὸς ἄνθρωπος, παχὺς, ἀγρὸς, λαβῃ δίκελλαν εἰδὼς τρυφᾶν πεντασάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμα ἄνω. Verius sine dubio comicos tu nobis contaminabis. Iunius noster tota hāc particula deest. Ego tamen nomen comœdiographi emendandū credo, Ἰωβικράτους. si nostro ms. fidē non abrogamus. Suidas enim lib. 4. c. 24. ubi eadē ita vulgo: δίκελλαν δὲ πέντε σατῆρων κράτης ἐν παραχαταθήκῃ τ' πεντάλιτρον. ibi ms. noster clare: πεντασάτηρον

Σωβιγκάτηβ. ξαδ. μ. v. 23. ἐν καλλαίχρῳ οὐ ψήφου ἕνεκα τῶν ἑτέρων τὰς μέ-
βας τῆς ἡδίας; mihi tamen non placet ita concipere: mg. totū hoc commentum a-
mittit. ego ita legerim: τὸν καλλαίχρῳ ἢ ψήφου ἕνεκα τῶν ἑταιρῶν τὰς
non video quid v. 29. altarium κρόκην ante ἄνευρον hic agat. p. 432. v. 26 the same verbal mg
μέβας ταραντίδας. Mox in Euripidis Χρυσῇ, qua piantur dicat in mss. quæ
non adjuvant: nec ego tamen ea continuare adgredior. v. 32. ἀνημμένω
βολίαι. et sic legitur etiā in editis Aristophanis, et apud Suidā credo et non
tamen post mss. nostri scriptura clara mihi displicere ἀν ἡμιωβολιαῖα. præ-
sertim quū τῷ ἡμιωβολιαίως Χρυσῆν nostri adferre videantur. Excerpta mag.
Philemonis Χρυσῆν, qua quæ in mg. non est, ni fallor ita recte concipio: Χαλ-
κοῦς ὀβελίσκος πέντε μοι. μεμνῆσ' ἐγὼ Σοὶ πέντε χαλκοῦς; οὐ δέ μοι τρι-
τημόριον. τοῦς ἐξ ἀπόδος, τοῦς etc. nescio tamen an ἀποδοῦς mutandū.
p. 433. Philemonis altera Χρυσῆς descriptio: nec tantillū ibi ms. Ego quidē
sensū puto me adsequi, et pro piantes tanto, ut v. 2. legamus τριτημόριον. et v. 3.
forte ἕκαστος ἡμῶν ἦλθεν. εἴκοσι τέσσαρας. sed mendū mihi plana omnia,
scite venu b. ἐξ legendū. et v. 5. pro ὀβολῶν, forte χαλκῶν, ut et avium
meū puto legisse. sensus certe hic esse videtur: fuisse quatuor, inter quos
τριώβολον æquo dividendū. id vero si oboli 4 chalcos valet, ut noster do-
cuit, continebit 24 chalcos. Tā ex illis quatuor hominibus si quivis accepe-
rit sex chalcos, illud æqualiter distribuī erit, et habebit quivis suū, quod
Philemo vocavit τριτημόριον. ξαδ. mag. γ. v. 43. Aristophanis verba ex veto-
ribus et emendandi et in numeros suos revocandi a te juvantur: ego ubi ms. de-
fecit, Dawes relinquo esse. pag. 434 v. 3, 4 ex ms. ita reposui

ἐν ταῖς Ἀριστοφῶντος δυσὶ δραχμαῖς ἢ τρισὶν ὀβολοῖν:
— ἔπειθ' ἡ κάτια, καὶ νῆσιν τινὰ,
προσέθηκεν ἕτερα, πεντέχαλκον προσλαβών.

Callimachea in eodē exp. ut et Euripidea in quibus noster Casaubonus de-
satyra ineptia meliorīs codicis nomine exhibebat, mihi olim vā dilucide explica-

nasti, et vertituisti. Nec addo iã alia: quũ et hæc nimis multa sint, et charta te
nuior non admittat tò μέλαν. egregi alterũ paginũ debere invadere. Quæ
ad Theocritũ attinent, ita fere habet. Mihi quidã politioni litterarũ studi-
osiss. Jo. Wetzius Scholæ Teothanæ in Thuringia præfecto, cuius carmen
in novã editionẽ posuisti præfixũ extypsuat Vetas in Theocritũ. Quæ nihil
critici continent omnino. sed valde τὸν προσῳδιῶν καὶ ὑφεσπλεαστῶν ἡθικά.
Ne itaq; Marnius noster spernat, quia eas solas vendi posse putabit: com-
mentus sui aliud, nempe ut accederet subsecivũ in Theocritũ a Scaligero con-
fectus, quẽ adhuc expectamus. Hic tua eximia; talia enim nonnulla ad-
denda censeo; nimirũ id editioni conduceret. Sed nescio an suadeã. Nisi
tamen itaverum adgredierimur, ut tua ita accederent, ut non accessisse, sed
separatim edita viderentur: scilicet cũ novo frontispicio atq; pagina ab a-
liorũ sive divisẽ quibusvis separanda. Vale atq; salve mi amicissime. Salmasius et
Junior mano tuo favere et adesse porro pergit. Scripsi raptim Hanoviæ a. d.
III. Id. Jun. e typographio Wechelian.

SALMASIUS seu JUNIORMANUS S. P. D.

Gaudeo magnopere, amicorũ eruditissime, te a morbo tuo tandẽ liberatũ
esse atq; convaluisse: et summũ illũ γήρως καὶ ψυχῶν παίωνα precor, ut o-
ptimã tibi porro largiatur valetudinẽ, teq; diu diu salvũ et incolumẽ bonis lit-
teris nobisq; conservet. Et hoc meũ votũ anno illo novo, in quo iã agimus, et ut
feliciter tecũ peragamus. Certe sollicitũ me valde habuit tua invalitudo: idq;
omnibus meis litteris tũ ad Cl. Vinterũ nostrũ, quã ad Lingelsheimiũ meũ ti
testatus. Intelligo enim quantũ in te præsidiũ Resp. litteraria et totus Musa-
thenes amitteret: præsertim iã ubi Musageta ille unicus, pro dolor, Scaliger
noster ὁ πανυ dict obiit. Vixit quidẽ ille sibi satis, immo et gloriã eã sensit
vivus, quæ paucos fectatur mortuos: at nos isto ingrato et insolenti sæculo num-

quā non possumus tales inire et animo desiderare, si vel ad Pylios annos perveniremus. Quod quū longe supra vota nostra sit, neq; fieri queat, quid aliud solatii nobis reponitū putas, quā si tales horas et optima fugis floreula, efflorescere videamus alios a quibus simile fructū nobis possimus promittere. Et id inter perfecto ignorare non possumus, quandocunq; ingeniū tuū consideramus, et quod adfecta vel parata habere nobis ipse indicasti, honū inquā quandocunq; in mentē venit, venit autē sapius, numquā non tacitū nostrū prosequitant gaudia pectus et adprecamur tibi συμφόρως et diuturnā ὑγίειαν. Nec enim spero, quamuis ad maiora te tui ferent, cuq; altiora studia aggredi cupias, te non respecturū sapius ad Musas nostras, praesertim illas Atticas. Sinas inquā illas in partē curarū venire: nec enim tā leviter illas nostre coepisti, ut unquā earū oblivisci queas. Quid vero iā agis o dulcissime venū, et quid paras? Audivi n. latus, te illo molesto morbo tandē profligato ad studia rediisse. Ego quantū per meas opes licet, (quae tenuis interea studia) Harpocrationi adornando cū intentus: cui rei forte cū aestate, si nostra tum ab imprimendo cessabit, ut remittere est, otiū nactus fuero largius. At multa sunt ibi, quae me ad te auxilii implorandi recurrere cogent. Vtinā saltē uno scripto codice iuvarer: vel illū quē ille ὁ τὰ μακαρίων ἀναβρέτης Scaliger noster possedit, vulgatis et auctiorē et locupletiorē, primū nanciscī. Eo Lexico absoluto, si Deus prius vitā et otiū concesserint, ad Stobaū recta manū admovere animus est. Volim te iā quaestiunculis solitis exercere: hoc saltē addo, mirā oppido mihi videri explicationē illā Chrysostomi ad Hebr. II, 35. ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, hoc verbi de capitis praecisione interpretantis, et ἀποτυμπανισμὸν idē esse quod ἀποκεφαλισμόν. Sin aliā sententia σύμψηφον habere audio documentum. Mihi, ni te rectius doceo, longe aliter videtur, accipioq; cū aliis vel de di-

stantione tortoria, vel fustū ictibus, quo facto apud Demosthenē, ni fallor, advertī semper. Sed ne diutius te teneā, quod ad meū statū alias, is ad pedē ἐξαβρωθέντα quod attinet, nondū is est quē optaui: et incedere, ne titubanti quidē gradu, ἀλλ' ὑγιὴς βαίνειν ἤρξω βαιὸν ἐπιβαίνων, nondū plenum ne gradū. Cogito, medicorū nostrorū suasu, in ipsis nundinis ad thermas Wisbadianas, si annuente Deo medelā aliquā inde sentire possem. Vale, mi amicissime, Salmasi, et salue etiā. Scripsi raptim a. d. xii. Kal. Mart. ann. 1619.
Hanoviae e typographio Wecheliano.

M3 X Cl. SALMASIO suo ultimū iam sano et salue, T. Jungermannus S. P. V.

Amice tare atq; honorande, doleo ob morbū tuū, qui profecto me non mediocri tristitia affecit, quū primū de eo cognouerē e tuis, et mei Frid. Lingelsheimii litteris. Deus te quampriumū pristinae sanitati restituat, et bonis litteris atq; amicis tam diu diuq; conseruet. Eā ob rem vota facio, quorū fiā quampriumū damnas, unde ex tuis litteris cognouerē cupio. Insomnia vero piani usi sumus, mi amicissime, atq; mirabilis Deus in operibus suis, cuius nomen sit benedictū in saeculū saeculi. Ego te tamen vici isto pervigilio iniucundo. Vbi quatuordecim dies somnū oculis non vidi in mea febri, dumq; supinus (quasi trabali clauo lecto dorsū meū ob pedis cruciatū immobile figebatur enim) ita eodē loco iacerē, nec in alterū latus, nedū utrumq; aure posse quiescere. Si oculos clauderē paullisper insolens terror, unde statim pedē meū grauari contingebat, quod et turris vigilanti quoq; malū offerebat assidue. Vel legi itaq; vel legentē audire mi solitus. Et misericors Deus ita affecto me ullū tamen delirii vel capitis dolorē fieri accidere. Sed ego tibi cū molestus, amice doctiss. dū ita de me longū sermonē infero: pes tamen meus ad officiū suū non redit, et desperant medici nostri, ut video, nisi in tempore me conferā ad thermas. Neglectim nimis Chirurgus in cura fuit. Deus clementia sua me

respiciat. Animus alias erat. dū ita ἐξ. τὸν κάθημαι per totū diē, suscipere tandē in manus interpretationē Harpocrationis Lexici, et eius editionē adornare: in eaq; rem tenferi sudicē omniū auctorū et scriptorū veterū, qui ab eo laudantur, ubi multa vidi corrupta, quæ restitui non sit difficile: multa vero quæq; de quibus parum despero, nisi a te tuiq; similibus (quos ubi quæram!) auxiliū feratur. Volim tamen interpellare tibi movere iam tædia. quod tamen iā imprudens faciē, nisi meus morbus et diuturnus ab eo languor hactenus vetassent. Aliæ ambæ officinæ Mavnii nostri occupantur et occupatæ erunt hac hieme in medicis potissimū et Theologicis. pudet me vero tā turpiter tecū fuisse in nundinis primis: sed certe subrepens iā tū febris, et tussis ὀβολὸν τι subsecuta me ad omnia redidebant tardū et defessū. tu operā dato, mi amice, ut quam primū te audiā convaluisse. Nostris hæc evangelia cuncta, et mihi lætior nuncius veniet nemo. faxit id Deus, cui te et tuā valetudinē commendo ex animo. raptim e typographio Wechseliano. Hanoviæ a.d. V. Id. Dec. 1601.

X CL. SALMASIO suo Curtius Fredus Junyemanus S. P. D.

Ignosce, mi amicissime Salmasi, muto instituti tui fortasse ingratus. hortaberis ad tenuem nostrū, et inter alia in sequentē hebdomadā me tibi iterū molestū fore minabar. tam ἀπροσδοκήτως venio audacter nimis, qui si sustinuerim meas diutius, scilicet ὄκνηρὸς fortasse τις ἀφίξεται ἐπὶ ἔμετλον. sed ea libido parcendi fuit, quā si non intendere velis, nolī ipse tā promptus esse in respondendo. quid dicas? ah sis potius pervo mihi tale unicū χαρτίον. et amiculi meos noveris, non oderis. quamvis nimis, tamen imparitur internos comparatū est. Mihi in quærendo labor parvus, tibi vero in respondendo non nullus, quē tamen præclarā ingenii, quod summus ille δαίμων tibi largitus est, facile profligat. sed ad tuas aliquid prius. χαῖρε

τίας, ut ipsū fatear, mihi etiā in mentē fuit, sed ex tē fuit atq; excidit. quod eius vocula consideratiōnē non persequerer, vel quid conicere intelligere. nunc ex tuis scio, sensū neminīn quod me scire ipse prius nescieba. Locū illū ubi δηλέα inculcatur, bene expedi. Sed sequitur tamen eodē tmemate statim. καὶ ἕτερον δηλικὸν, καὶ δηλοτητέτευκεν. hac ratione vero erit repetitū illud δηλικὸν. sicut antea δηλέα. Sane perturbatus est locus. audi tamen, mi amicissime. quid mihi denuo ita incidit, quod non probo, nisi tu adprobas. Locus sic legendus: ἀλλὰ, ἡ δηλέα κατὰ διχοδιήν. τὸ ἕτερον αὐτῶν δηλέον, δῆλον, δηλικὸν τέτευκεν etc. de δηλέον nihil dubito. δῆλον non invenio sic: nisi δηλαδωματα, quod bis statim ponit pollux tm. 2. hoc cap. viii. quamvis in extremo l. 2. sit δηλοδωματα, forte mendose, quū statim sequatur δωματα διχεῖα. platonis locū vero a te explicatū adgnoscenti tā elegantī ingenio digno. de ἀναφολεῖς video venū esse et inquirendū etiā hic in huiusm. ἱμάτιον ἡ καβίον illud cassianū, cui bono. Aristophanē vero diligenter lectū oportere eū qui pollucē feliciter aliquammultis locis restituere velit, ex tuis, uti περὶ κολλύβου, facile video. En ut et ego interdū, tamquā ut patriæ meæ idiotismō utar, et gallina cacatiens quamvis interdū etiā reperiat granulū, non plane sū infelix. Libro enim iv. cap. ii. ubi Ἀριστοφάνης δὲ παίζει ἐν θεσμοφοριαζούσαις, λέγων, ἠγραμμένος, vocula ultima plane correpta adverteus, in manus statim illā fabulā sumo, et primisquā dimidiā partē intellectu et raptim percurrisem, perveni ad cubile illius dictionis, et mendā remota, legendū affirmavi, ἠ γραμματεύς. hoc est quod loco femineo hoc vocabuli tribuere ait comicus. ver. sus est ille, si recte odoratus fui: τὸ δ' ἄλλο μετὰ ταῦτ' ἐγγραμματέως βούγραψομαι. Sed ad te, mi Salmasi eximie reverter, qui si me ex uno expedias, infinita contrusunt, in quibus haereā: e quorū numero sunt et lista, quæ huā curā deperdunt a me relicta.

L. III. cap. xxv. fere extremo: Πλάτων δὲ ἐλογοκάβεως ἔζησεν, ὡς ἐλογοκάβεως Τηλεκλείδης. reperiatur huius uoris prodit mendū an ἀγοραβίας alterutro loco legendū? uel si aliud mendū suboleat, dare me.

Et eodē cap. pro ζῶτος legendū ζῶπος, unde ζωπικὸν. uidetur Salmasii manus. Dabo tibi alios eiusm. errorū morsos: nec enim credo in iunctis lineis potuisse tam negligenter uocem reperiri. Eod. l. c. xxviii. ἐπαί δὲ ἐπαίνης, θαῤῥοῦς, εὐψυχία, εὐτολμία, ἀδεια. τὸ γὰρ εὐτολμία, πάνυ ἐυτελὲς ἀπὸ τοῦ ἀντικα εὐτόλμου, et prosta εὐτόλμως non sunt nostri εὐτελῆ. an itaque primū εὐτολμία delendū? Aliud dico. eod. cap. Φιλοβώματος, ἄψυχος, κατακλείς. ὁ γὰρ ἄψυχος, βδοδεκαωμικόν. non me expedio, ni prius tollā. incidit tamen pro prioni reperiri posse fortē ἀθυμέως. Haec in ms. desunt singula, quū tantū ms. habeat ibi paruā epitomen.

Eiusd. lib. c. ult. tm. 3. fine: τὸ μέντοι προδοκεῖν ἐλθόντα ἐπιδιώκειν ὅτες ἐν ταῖς βδοδεκαεμαχίαις γίγνεται προδοβία ἐλέγετο. sic et ms. Legistine aliquid in particis de hac προδοβία; ego nil inuenio. (supra scripsit Salmasius legendum: δεκαεμαχίαις.)

Eod. c. ult. tm. ult. βεβωμολοχηκὼς, ἀδικομαχεῖν, ἀδικητὴς etc. illud ἀδικομαχεῖν ms. etiā habet: ego non capio. (supra scripsit Salmasius ἀδικολογομαχεῖν. uel βδομαχεῖν quod idē est cū ἀπὸ μαχεῖν)

L. IV. c. 1. extremis uerbis: καὶ ἐᾶναι, καὶ ἰέναι, καὶ ἰᾶσθαι. agit de uerbis a ἰατικὴ et ἰατρικὴ. prius emendo ἰᾶναι, ut infra c. 24. altera ἰᾶναι, ab ἰάινω est, nec huc pertinet, nisi eiicia. sequitur enim ἰᾶσθαι. infra quidē c. penult. est, ἰᾶσθαι, ἰάβασθαι.

Eod. l. c. 3. καὶ τὰ πράγματα. δεινότης etc. ἀλυθονία, ἐπιμέλεια, etc. ἐυλυθονία, ἀλυθονία, ὀλιγαχολογία etc. hic itaque talis error, qualis ante admonui.

Eod. c. (p. 199. ult. edit. Basil.) δι' ὧν ἔστι τοῦτο ἐξεργάζειν etc. si antecedentia et sequentia consideres, uidetur mihi illud δι' ὧν mendosum. ? uidetur Salmasii manus praecedens in medio cubare, quia alio delendā et lege: πράγματα δι' ὧν ἐστὶ τοῦτο ἐξεργάζειν. ibidē paullo post, διατάξαι, δεδιῆχθαι, διδάξασθαι. est phraseologia cum πολεμίοις. adquor quomodo quaeso ultimū pertineat.

Ibidē statim: διωαγωνίσασθαι, διωεξετασθῆναι ἐ διωαγωνίσασθαι, διωαγωνίσαι ἐ. sollenne uitiū credo, huic libro tertio et quarto. totiēs succurrit. nec illud διωαγωνίσαι valde quoquo placeat.

Cetera uix credas quā gauisus fuerim, quod ex tuteri nostri litteris intellexerim, illū tibi auctorē fore, quo Herodoti ad ms. comparato, et cū excerptis in uestra bibl.

otheca. Ego interpr te ut id facias etiã atq; etiã Reip. litterariæ causa rogo. Edimus autẽ eũ ut dixi, diligentissime ad ultimũ exemplũ Stephani. Tu si tu aliquid addes, facile feremus tantisper premissas Steph. hanianas adnotationes, cuius verba mierũ nobis saliuã movere, necesse certe sequuta est. plurimũ te haud quaquã teneo mi amicissime dñe. rogo tantũ ut nobis ignoscas. Vale atq; salve nerbũ, immo litterarũ decus. Scripsi raptim Hanoviæ e typographio Wecheliano a.d. 8. Id. Octob.

Dũ hæc volo obsignare, e Francfordia, quo denuo recurrerant, remittuntur huc ad me a Polluce editore IV. Sabero mss. Palatini: quod quæso tenuero nostro, quã officiose saluto, indicare haud graveris. quo ille indicet cui tuto commendẽ repertandos.

3. amicissime Salmasi

Quo longius in Polluce progredior, eo me certius puto deprehendere causã, quod hactenus nemo exercitus fuerit qui serio illi operã navare ausus sit, eq; sua recensione in publicũ emittere voluerit, operis nimirũ varietatẽ quã multis modis difficilẽ reddit vocabulorũ multorũ raritas et ignorantia, plurimorũ vero corruptio et depravatio. Quæ omnia expetier desiderare ingeniũ Salmasianũ, id est, felix et expromptæ memoriæ: idq; quã meo, in quo nihil præter vulgarẽ promptitudinem, tua comitate, adminiculetur, non possũ non gaudere satis: qui tantũ amicũ inveni, cuius opera mihi benigna ubiq; lucet in obscurissimis locis, et ubi antea altæ tenebræ nocte. Utar porro, mi amicissime dñe. ita enim te velle, quod tuũ τὸ ὑπερφυὲς φιλάνθρωπον, in cerã mihi affirmabas. Et quid quæso vocabuli est illud περιθλῖς in fine l. 2. ubi ἃ προσήκει τῷ ὀπίσω recensentur: ὑποδρῖς, περιδρῖς, περιθλῖς, περιδρίαιον, etc. reliqua sane in ms. Pal. habentur bis, sed illud, de quo quæso, non adjiciunt. Quid quæso vocabuli l. 3. c. 10. περὶ ποτερῶν statim initio, προεστίκει, quod etiã in ms. deest? ἐπιστίζειν forte, προεστάναι, a πρῶν, τὸ ἔχομαι, quasi tumentes: sed de auribus. Et libet paullo altius

reperiere libro in pollucis: ibi c. 2. tm. περὶ τεχνων finis, locus videtur hac
consideratione dignus: ἣν (ἐμηχέτι πίκτησαν) καὶ ἀνειλήθειαν ψίλον τοῖς
ποιηταῖς καλεῖν. ms. η. κ. ἀνειλείθειαν οἱ ποιηταὶ καλοῦσι. H. steph. videtur
verisimilius ἀν' εἰλείθειαν ut apud Hesychium: alias enim fere ὑποθετέον,
ἀνειλείθειος. An itaque pollucem errasse dicamus? non puto. sic n. et suidas
una voce, et etymologus in εἰλείθειαι. Turbat me insuper et Hesych. apud
quem ita: ἀν' εἰλείθειαν, ἀνὰ τόχον. ἐυριπίδης ἰωνι. ego nil tale in hodierna
sorte invenio. Nam illi verticuli in media fere, ubi chenus, δὲ τὰν ὠδίνων λο-
χίαν εἰλείθειαί τε ἐμὰν ἀδῖνα ἱκετεύω etc. nihil ad rem, credo. c. 3. tm. 2.
initio: καὶ προμνήστριαι (ms. προμνήστειαι) μὲν etc. διαλιώται δ' αὐταὶ καλοῦσι προ-
μηθυτρίας. ms. pal. προμυθιστρίας. H. steph. mavult προμηθητρίας. Quid tali videtur?
c. iv. plautulla finis: καὶ ξενίζειν, ἃ οἱ μὲν παλαιοὶ τὸ ξενίζειν λέγουσι. ms. longe
aliter. πολλοὶ enim pro παλαιοὶ habet. c. viii. tm. 1. ἀλλ' ἡ δυσλεία, κα-
τὰ θουκυδίδην. τὸ ἔργον αὐτῶν, δυσλεία; δῆλον etc. sumpsisse de mendo. quem
rem enim reperitur δυσλεία. an hoc pro ὀκνερὰ et artu senonii, ἔργῳ ut pollux ait,
tarpiendum? prius sane περὶ πλήθους δήλων dici, locus thucydidis satis osten-
dit, qui est l. 5. ξυγγρ. in ξυμμαχίᾳ Athen. et Laced. ἧς δὲ ἡ δυσλεία ἐπανίσ-
ταται ἐπικρατεῖν Ἀθηναίους λακεδ. ubi et eius schol.
c. xiii. ubi τὸ γὰρ ὀκελυθρίον, ὑπομόχθηρον. ms. κελύθριον. τὸ γὰρ ὀκελυθρ. ὑπ.
quibus quid faciam nescio.
c. xiv. παρὰ δὲ ἰφατίνῳ, βαδίσμα. ms. nova vox: κρατίνος δὲ βαδισματίας.
quod an de equo gradiente, vel gradario accipiendum? qui tolutim badisset,
ut plautus ait. Eod. cap. ubi: καὶ οἱ τοῖς ἀναβαίνουσι βοηθοῦντες, ἀ-
ναβήσεσθαι αὐτοὺς ὀρθαῖν ταῖν χερσῖν. ms. longe aliter: ἀναβαίνουσιν αὐτοὺς
ὀρθαῖν ταῖν χερσὶν, ἢ ὀρθαῖν ταῖν χερσῖν. Illud ἀναβαίνουσιν videtur, mihi ev-
ror librarii oculos in praecedentia verba intendentis centigisse, ut et τὸ repe-
titum ταῖν χερσῖν. ἐξ ὀρθαῖν ni fallor facile fieri ὀρθαῖν. et στατῆρας puto ex-
primi. studia tamen tua sententia: in qua quanquam et hoc tenuiter, cum vocabulo

ἀναβολέων pollux abstineat? et an nullū apud Graecos ornamentū, sicut Molinaeus veteres magis affirmavit, quod exprimeret eū qui hemū equo depenat.
Addā unā vel alteram cornucopiae insigniorem, huc felicius ingenio profligandā: L. x. c. manult. καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυφήματα συνεπέλαβεν, μίλιγδος καλεῖται. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν [2] Ἀιχμαλώτοισιν, Ἀότις ἡμίλιγδος, ὡς τύχνωμά τι. ἐπιτόξαμα δὲ, χιθαρῳδὸς [3] σκεῦος, ὡς πλήκτρων. Δότω τις ἔνδοθεν καὶ ἐπιτόξαμα. sic vulgo. iam notabo mss. lectionē. [1] ἐναπολείπεται, μίλιγδος, [2] Ἀιχμαλώτοισι, Ἀότις μὲν ἡ μίλιγδος, ὡς τυκτὸν πατεῖ. [3] σκεύη, ὡς πλήκτρων τῶν ἀψίδων. Δότω τὴν χιθάραν τις ἔνδοθεν καὶ τοὐπιτόξαμα. sed emendandū videtur, τἀπιτόξαματα. Ἡμιδᾶ capr. finū tibi totū ex ms. reposuerunt, ipse ni fallor erat reponere cū vulgato pretio: θαυμάζω τὸν τὴν ἐκτιθάκην (sicuti pleraque deleta alterius manu in ms.) ποτὲ ὀγδοήκοντα ἢ βιβλίον ἔχων τὴν δηποτὲ. Ἡρόδοτος δ. x. c. καὶ ὁ Ἀναξίλας βότρυς (in margine pr. βοτρυλίων) δισμύριον κάνυε μήπου τι γένηται κεφάλαιον. Ex mensibus, quae te Herculē latent, Mihi nihil hic vinū. Quā praeclara vero nec dormirti de terna vernigā βόλιτον de ἑταιρίδιοις Corinthiacis deq; vero Callimachi: pro quibus gratias tibi meo loco aget aliquando posteritas. Tu tantū, si placeat, et cetera ad nos mittere ne dedigneris, quae pollutē percurrens adnotasti. Non sic lectitat pervigilium Veneris, si quis vel τ' γοναδα χρυσοῦν καὶ ἄργυρον nobis dena furat. Aliae mihi in recenti memoria, quae dū Francofurti tū charo et amico ore interū fluidabatur ζωὴ φίλε — θεὰ Λιγύλλῃ ἰαχάδα τραγεῖν ἀδεῖαν ὁμοβαιμηνὶ amoribus hic hausi, de ἡμεραύλοις, pro μηνιαύλοις l. q. reprehendit Casaubonus suspicatur) et de θαιρόνοις ζόλοις, quā pretium ita scribenda erant. praeeunte enim statim eodē loci de θαιροῖ δεξιῷ καὶ ἀριστερῷ. οἷς τοιαῦτα ζόλα ὑποπτερύγεναι ait. Manutius noster adhuc misit Herodotū excultum (anno 1592) editione H. Stephani: vultq; illū hac hieme excudi. Ego ut aliquid afferrē, tempus

pollueri adhuc tribuendū si ineret, premus tamen nec pransus nec preparatus ad hanc rē esse. Penū factū erit, si ad exemplar illius scalliss tūm τοπογρα-φων Strephani fidelliter auctor ille edatur et correcta: si tu tamen quid noctis, quo dare aliquid vellemni typographeū desiderio possemus auctius, vel additamenti vice, consilio et ope nos iuvabis: idq; ut facias, rogo. Non dubito hinc inde eius auctoris locos a scholiastis laudari: sed cui ea collecta, non scio. Vale atq; salve mi amicissime et longas ac insubidas litteras boni consule. Scripsi Hanoviae A.V. VI. Kal. Octob.

T. T.
Iunyermanus.

τῷ πάνυ SALMASIO suo S. IVNIERMANVS S.P.V.

Ita scribas semper, amicē mē dextiss. atq; recenbas, uti id cū tuo commodo fiat, et absq; publico reip. litterariae incommodo. Quod profecto illa sentiet, si tua praeclare meditata interrumpat ob ullius amici privatā caussā. Veni tuā istā ingeniē modestiā, quae te graventur illa quae dixi: sed non potui tamen non vel leviter effari quod veritas exprimit. Et quā gaudeo de Florō tuo, amicissime et fleridiss. iuvenis: ō fac certo efflorescat cū futuro vere, nec non amore vigeat ōbrem sinas diu. Et quoniā ita stat Latiū primus demereri, port istiē Romanū cinge quaeso quamprimū sequi tuā Atticā corollā, Stephane tuū, sive quemcumq; alio nomine tibi adpellaturille ὁ τὰ ἑβραϊκὰ γράφων. Jam, uti scripsi, nolim te morari pluribus, quō impedimento esse ullo tuis Musis abominor. Alterever alias certo futilliss eiici praecepi, uti illa malā apud Carolū ves. Quō tamen ad tuitionē nostrū aliasq; cū ipsius adfine generē, libuit quid adjicere adhuc. Eteria fragmenta edimus quaecumq; Schottus collegit, ego q; paucula inspici inveni. Novi autē apud Stephanū tuū in Pyrrhais et Choramnais extare eiusdē quid: sed libro isto careo. Si vacat et non molestū est, quaeso sis ista paucula descripta habeā. Valde cupio ne te ulla ratione favorē a tuis: sed hic tamen male cavi. Tu hoc ignoscas, rogo. De Bassiano quae-

χίαι legi quæ adfers. Non libenter contendo tecū, uti qui nimiū quantū præ me valeas. Neicio tamen an præcisè negandū illud de ludo pilæ. Certe enim infra l.9. c. περὶ παιδιῶν ἡ ἐπίσκυρος ὀφαίρας παιδιὰ ita describitur, uti cursui in eo varius locus esse videatur: et in segmento illo capitis ult. l.3. ubi de mundo nobis sermo agitur de variis cursus exercitiis. Ait autem Pollux disserte in capite περὶ παιδιῶν l.9. ἔστι δὲ καὶ ὀφαιρομαχίαν εἰπεῖν, τὴν ἐπίκουρον τῶν ὀφαίρας παιδιάν. Sed non traho hanc causam ulterius. De τροχοπαίλαις eximia tua reperiemus. Et præcedunt certe ibi χειροσφαιρικὰ καὶ σφαιρικά. mss. uterque ibi nos destituit, ita saltem habens: τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἀποτιμᾶσθαι. ἔστιν δὲ εἰπεῖν ἐξ αὐτῶν τροχοπαίλαι. καὶ ἡ πτερίς. Ita saltem noster ms. Nec placet iam Casauboni expositio illius vulgati. De Agatharchide facile iam tecum sentio. Aberravere tamen in interrogando. non enim de illa oratione tam dubitabam, ubi Aethiopum mentio: quam de ceteris quæ sequuntur excerpta ex orationibus Hegesiæ, Hermesianactis, Demosthenis, e quæ mihi plus ad rhetoris alicuius institutum pertinere videbantur, quales generales fuit, quam historici. Sed non te diutius moror, mi amicissime Salmasi. Quæso incubidas litteris, quales omnes meæ, boni consule: non prorsum aliter per meas occupationes et tam distracto animo. Vale, et hiemem novum annum feliciter agues ex animi tui sententia feratque ille, quem iam numeramus cum vulgo a Christo nato ΩΩIXCVIII. ingenui tui partus optatissimi in dies luminis cras. Scripsi τῇ κγ' ἐν τῶν ὑφώτων ἑορτῇ, uti a Nazianzeno dicam appellatam fuere.

X — 3 CL. Iuveni CL. SALMASIO S.P.D. Theophrastus Iungermanus.

Itane, mi amicissime Salmasi, tuam operam semper mihi promptam ac paratam sentio, nec unquam quid porro frustra? Ah pudet me impudentiam, pigetque me gratum, quibus te omnem tum sapientia, tum humanitate adeo frequenter abutens.

Quid faciã tamen, si tu tã facilis, qui ne differs quidã rogatus, nedũ
negarei quidquã? certe me facis iterũ iteruniq; audere, licet non ita pri-
dus periit apud me pudor tamen, ut non ideo tacitus meã erubescã. Tra-
ctatũ vero habeo, quod iã tantũ pertã mente et animo, hinq; litterarũ tabu-
lis, tibi maximas pro lepidissime conversis in Latiũ nostrũ istis carminibus
Græcis. Valde nostrã libens et quis illius auctor, quod sine auctore citant, non
illepidũ est: Ἡρόδοτος Μούσας ἐγκιώμασε· τῷ δ' ἀφ' ἑκάστης Ἀντὶ ξείνης βίβλον ἔδωκε μίαν. Bruchthenus noster in nostrã antiquã editionẽ Hero-
doti præmisit quinq; carmen, et cuidã iã initiũ pluscules aliquot versus gra-
ves et elegantes: pertenderet modo quã primũ Herodoto nescio quid adjun-
dicula adiecimus, quæ nihil aliud in tã brevis temporis angustiis adgredi
ausi sumus, immo quædã adgressi frustra abiecimus: sed adiecimus tamen
e priscis aliquot locos de dissensione veterũ super auctu Nili. Quis una cu-
iusdã incerti expositiuncula quam varie senserint vel dissenserint poti-
us illi, edita anno 1553. inter alia fragmenta Theophrasti et Aristotelis
Græce, ab H. Stephano. Isti unico ἀποσπασματίῳ non inveni interpretẽ,
quã itaq; ipse præstare coactus sũ, ne hic libellus raptũ versione destitue-
retur. Quod quã rapidim et operis urgentibus præstiterim, non est ut me val-
de venditẽ; malim omnibus excusatus potius esse. Quillo sunt versus Aeschy-
lei. quæ an in hodiernis quæ supersunt eius viri tragœdiis temere reperiantur,
nescio. Sunt autẽ isti:

* in margine manu Salmasii legendũ ἔκτασις hoc est copiosi fluvius

Γένος μὲν εἰνεῖν καὶ μαθὼν ἐπίσταμαι
Αἰθιοπίδος γῆς, ἔνθα Νεῖλος ἐπάρδει *
πᾶσαν καλύπτων πνεύματος ἐτησίου
ἐν ἡ τυχοῦσαν ἰμνος ἐκλάμπει φλόξ
πύρπνους ἀνὴρ νάματος πλησθεὶς
τέτρατον χιόνα. πάθα δ' εὐβάλης
ὑγρέβριον δίκτυος ἀγγέλλει σάλος.

Aethiopiæ haud incognitũ terræ genus
laudare novi, Nilus unde defluit
unde ego
humũ volutans quã flabra imbres concitant.
istæ
externi
Vbi ignea dii micantis splendida
flamma vertunt nimbi das nubes, riget
Aegyptus omnis tũ beata fluminis
sacro tumens, segetemq; lætã nunciat.

[in margine manu Salmasii legendũ βρέχους. τυχοῦσαν nempe βρέχους.

Legisti et antea impressionū versiones, mi amicissime. Legeris itaq; et tibi tā meā, cuiusquis stipulā me adhibuisse arbitrabitur, quā hoc carmen dispiceret, opinione tua iam fallentur, quisquis est. Sed quid tibi videtur, mi amice obseruandū, de Graecis usquequaq; ne sana? ego in quibusdā haesi, ut ratio attendit mea παραλλαξεως. immo ausus fui etiā duos versus mouere loco, non in Graeco contextu, sed in meis, nempe penultimū in locū antepenultimi reponens, et contra. Si supius quibusdā me in quibus forte hic hallucinor turpiter, me monueris, candidiss. meorū iudex, id quoq; monebo abeas. Ista enim iā data sunt primo. Caeterū inter istas περὶ παραλλάξεως τῶν Veilis adnotatiunculā mihi et peculiarem in eā rē caput Theophylacti simulatae in illius historia, qui de hac re opinionū varianū examen se inchoare suo sibi iure ait, quoniā sit Aegyptius. Quid alibi sane fecit nescio, haec quae vulgata sunt nuper ad verbū transcripsit e Diodoro siculo, ne quidē nominato suo auctore. mutasset fabulam ordinē, et sapius Diodorea verba, quae quidē aliquando aliter παραλλάττει, ubi tamen, ni fallor, ψυχολογίαν non omnē effugisse videri queat. de quare et Photius innuit. Nec putavi hoc isti debere abire adeo impune, opinariq; ne lucri faceret temeritā notā ab iis, quibus hoc ius datū est hodie, in quibus et te agnosco. Libetne oculos advertere ad aliquod itemq; ζητημάτιον in pollucem nostrū? Suidas ait, τινὲς δὲ ἀξόνεννας βοῦς εἶναι γράφουσι παίζοντες. πόλις δὲ Φοινίκης ἡ Ἀξόνεννα. Et haec pollucis nomine pollui praefiguntur. An vero tu legisti unquā de hac Syriaca Axuenna? Et quid tibi videtur de viri docti sententia, quā ultro ad me praescripsit, nimirū de Tarsyto Syriae potius quid hic commentandū? Sed cur te moror diutius, quā quē flore suo florentē et valentē hisce nundinis virum spero, quod late fiat, fauxit summus De-

us, cui te commendo, amice honorande. Vale atq; salve. raptim Hanoviae
e typographio Wecheliano a. d. xi. Kal. Mart. cIↃIↃXVIII.

CL. SALMASIO suo Gothofredus Jungermannus S. P. D.

Non tamen adeo abutar, mi amicissime tua humanitate et benignitate ut singulis septimanis illas tas ἀξιώσεις παρὰ σοῦ τῶν λογίων θύρας pulsem: quamvis ad tuas iucundissimas et doctissimas quare quidem antiquum obtinent, quin continuo respondeam, vix me continuerim. Tamen talamum nimis properantem repressi et amico aliquot diculam quietem permittendam merito cogitavi. Laudari vero abs te ni gauderem, vererer certane mihi cali cornea fibra erecta tam laudato iuvene, et cui placere in hoc studio plus duco quam multis aliis. Nec tamen huic gaudio non coniunctus est et pudor multus, quod tanto abs te non meretur scilicet nostrum ingenium, curta sane eruditionis supellectile et tenui quamvis possidens. Nam quod mss. palatini optimi quae tot insignes locos restituerim: id fortunae potius tribuendum, quae ita bene in ita bono cordice nanciscendo ultima contigit. Eo res clamabit ipsa, si modo Netae nostrae umquam in lucem emerserint, quod quidem non tua nisi causa qua pollucis excepto, τὸ αὐτὸ ζόον tibi patebit, quidquid in iis boni et reconditi, id maxima partem et fere omnem tuo laudato ms. cordici, ut tuo ergo non unionem et benevolentiae accepto ferendum esse, sed ad tua accendo principia. Quod itaq; ad 358, 27 attinet, κραιπεῖν, et ego ad eum locum, ob praecedens πόσχειν conieci ποσχεῖν, adduxiq; locum Panetrahi apud Athen. l. η. πόσχηες ἀλίζωοι, ubi Casaub. pro ἀλίζωοι legit. 359, 16. ναυφύλαξ habet clare et ms. 466. quod non falsum fuerit. Sic n. ms. ubi: ἔχηται γὰρ πασὰ Φιλίτᾳ ἐν τῇ ε καὶ ἐν τῇ Σιμύλῃ μεταχειρίᾳ. Illius simyli mentionem alibi quoq; videor legisse, nec ubi persequi. Tardari: nisi tamen memoriam meam ludit simulacrum ex Marco Virgiliano. de eo itaq; amplius quaerendum quis fuerit: sane recipiendum interim ms. lectionem nullus dubito. pro ἐυήτρεχος, cave nihilis quod ἐυήτριος reponam, et in eo ms. re-

shū habes tenuenta cnīē, felicissi. ingenii amicē, sicq; ille auctior: καὶ ἐπαινῶν
δ' ἂν εἴτοις, ἡμωμένη λεπτή, ἐυῶλης, ἐυητριος, ὑγιὰ etc. qui bene iungit ἐυῶλης,
et ἐυήτριος. nam et § 334. 4936. habebamus, ὑῶλα δὲ ἐστι, λεπτὸν, ἐυῶλες,
ἰχνόν, ἐυήτριον. Vertus istos quos dein uno impetu feliciter continuas, et a me
tentati sunt, adsumpto clementis calice. sed quod ego ambitiose egi, et per
multos ambages circumlocutus simpliciter et facili coniectura agis, mi amicissime.
Indicabo itaq; ubi ego diversus abii. primū ex ms. nostro ita scribebat: ζυρὸν,
κάτοπτρον, ψάλιδα, κηρωτὴν, λίτρον. secundū iuncta tecū restituenti. In tertio
ego pessime, ἀγχυὸ ὀλεθρον. et quū accusativus ἄγχυόαν necessario requi-
ratur. In quet quoq; prave modo laboravimus. 6 et 7 ita ego: τρυφοκαλαθησιν
ζωὸμ' ἐλεῦρον, κεχρῦφαλον, ἀμπεχόνιον, τρῦφημα, πλυνῆες, ζυρίδα. In
ms. enim nostro, ἀμπεχόνον, τρύφημα, inveni. Ista τρυφήματα, λαδάνιν in ms.
non erant, et pravissimā restituendi alicuius negligentis cupiditate quoq; putavi.
8 ita ego: χιτῶνα, βάθρον, ἔγχελυν, κομμωτρίδιον. nā βάθρον in ms. sed alte-
rū magis placet. 10. ita tu, nisi quod μαλάκιον, quod et Hesychio nititur
cū ms. retinebā. 11 et 12. et 13. quoq; ut tu, nō et ms. ὀλίβρης habebat. p. 250. ms.
noster ὄχθοι, ῥῆγι, ὄλεθρον. ego q; omnia ista tibi adscribere conabar, sed tecū pro-
tius legendū putabo ὀχθοίβρης, ὀλεθρον 249. ζάνιον ms. noster, ut coniecisti:
ut et ἱπποχάμπια quod ubiq; restituere iussi. Quod ad τανθεγιοὶ ὄρεοι, tibi
facile assentior τανθαρικοὶ legenti, quū altenū non capiū. Considera tamen sis
nostri ms. scripturā, an tanti. Irenim habet, καυθήρυσι ὄρμοι. ego non intelligo:
et quis omnes has nugas! Pro τριοχὶς, si τριωχὶς mavis, nescio an adsentiri de-
bebā, quū Hesychiū in τριόχιος lego 243. 7. ms. etiā divisa διαθωτλω.. λέγνα
(ea periodus in ms. deerat) ex Hesychio quoq; iā reposueram. Quod ad ψιλίνην at-
tinet, merito id mendosū tibi videbat. Legendū enim recte ψιλοΐνην ut ms. noster
habet. Locus historici nostri est, Thalia de Indis: ὅτοι μὲν δὴ τῶν Ἰνδῶν ζωσέσσι

ἑαδῆτά τε Ψλοΐνην, ἣν ἑτέαν ἐκ τῆ ποταμῆ Ψλάϛν ἀμείβωσι etc. Et quod miremini lectio remanet pollucis T lib. X p. 500 incorrupta, ubi ita editur caput XLVI. Ψλοΐνην δὲ ἑαδῆτα ἐκ Ἡροδότου εἰπόντος. Sed eccle lib. X. ubi quadā abste quadrā p. 495. ecbrō mai ubi Ἡρόδοτος δὲ καὶ χίταϛιν. in toto Herodoto non adverti hanc vocula: sed in excerptis Ctesiae particis apud Photiū eā quidē legi. Si tu in Herodoto nosti, indica. Sed iuva me in ipso fine libri quaeso, ubi ms. noster deficit. Illa quibus claudituꝛ ὀνομαϛικὸς decimus ex Eupolidis κολεβίνη enim admodum sū in versiculos, ut tota esse credo, repetere, sed haereo in quibusdā, nec ea constituere possū. Quodq; eccl. ult. capi. est, τὰ δὲ τοδόπομπα, παραπόμπια καλεῖται. non credo mendosū esse ms. ut dixi, noster isto capite free caret toto.

A calce ad caput regredior. p. 15. v. 20, 21. καὶ τὸ Χειϛώναϛτες Ἡροδότῳ δεδόαδω εἰς τὸν μέλλοντα χαιρὸν. Quaeso quid hic, salis, atq; hanc vocula impro- dans ait eā contendendā Herodoto in futurū tempus? ms. noster aliter longe: Ἑκαταῖος λέγέτω καὶ Ἡρόδοτος τὸ Χειϛώναϛτες. Tū novū caput, titulo περὶ χαιμῶν, incipit ita: εἰς τὸν μέλλοντα χαιρὸν, εὐβοσία etc. ubi ista verba facilius tolero: nec adquiesco tui enim ista εὐβοσία etc. quae sequuntur saltē ad futurū tempus spectant, caussā non video. Plura iā non addo: quā de Broughtono, nil tibi mirū accidisse puto, cū homine tā miro. Te profecto potius videtur quaerere qui opinioni eius adsentiantur, quā quos prius deceat. Multū hic fatigavit mercatores ob eā rē, et inter eos consulē P. Schambartū: ad quē inter alias litteras etiā scripsit, quibus me ut audio immiscuit. Scilicet me ipsi etiā demonstrasse locū ex Aemil. Porti Lexico Pindarico qui egregie suā sententiā περὶ ἑδῶς firmat: et Heidelbergenses tamen sapere nolle. Ego de loco quaesitus mirari valde coepi, quē nullū unquā talē ipsi ostendisse, quantū memini: qui ne quidē eius mentē percipere adhuc potui: nec valde uni hominē quoque, sed sibi semper suo sibi medo fundibulare verba. Veritus me mihi accideret quod aliis infinitis, si adeius ingeminatū crebro Intelligis? non fateris, ut asinus audias, et atheos, et nescio quid illi amplius solet dictare assidua bilis. Vale et salve mi

amicissi. Salmasi. Id̄ facere iubeo Cantorū nostrū, a quo vesperi ēnte ad meas ex-
specto. Valuit avide Senisi rapuit prima d. Kal. Aug. 1608. Haneviae

Suo CL. SALMASIO Carthag. Jungermanus S.P.D.

Jā nunciatur mihi tabellionē vestrū, qui hodie cū prima lucē profectus prae foribus ad-
stabat, in civitate adhuc morari: rebus itaq; relictis ceteris, propter opuscula tua ad te
scribendū putavi illico: quamvis fortasse res nonita celeriter succipiatur ipsa. Summosi
non impetrarē adhuc unū nanciscamur, de quo nobis spes iniecta, nulla ratione fie-
ri possit video qua ad nundinas vestro desiderio satisfiat. Volo autē vos esse de
tuo consilio super quibusdā ad editionē spectantibus: ut omnia κατ' ἐξοχην exa-
nimi tui sententia procedant: id liquido tui animi motū nobis explicabis

1. Tibullus saltē tenēbat Nili libellū contra primatū Papae et Barlaami alterū. nec ad-
dictū est, Latinā versionē adiectā: quod vel propter typographū tamen addendū est.
Praeterea inter ipsa opuscula adiicitur Basilius de igne purgatorio, Vidine an alteriusi
tū dabis quādā Graeci et Caldenarii, sive is Cardinalis est. Haec Latine et Graece. In fi-
ne excerpta ex actis Synodi VIII. et Quaestio de purgatorio: quae Graece non invenio in
transmissis. Haec lita si tibi pro tenuitate non addenda: tamen in alteram
faciē primae paginae vel post praefationē tuā possent addi.

2 Velim si non vidisses, perferres a Dn. Lingelsheimio, vel Cantero, Nysseni epistolā vel
illā quā Molinaeus edidit, vel illā quā Casaubonus: quamq; nos ante annū recu-
dimus. Eo modo alternatim Graecis et Latinis paginis positis et hos edere volumus:
et omnia pulcre quadrabunt.

3 De lectionibus aliis, quas Scriverius adiecit ad oras, cognosco ea e Notis tuis, eas nos
non debere recipere in textū: qui aliās ita emendatus fuit, ut ejecto potuerint ab-
errare. Videntur tamen et alia quaedā adhuc ad oras occurrere, a te in Notis prae-
teritae (non dico errata manifesta typographica) quas plane itaq; adiiciamus?
Id̄ cognovi de duobus illis locis prolixis, quos supplent Scriverianus et Palatinus:
qui si in contextū recepti fuissent, debuissent tū et Latina interpretationi addiput
pagellesioi respondere nt. Quod iam non opus, quoniā in Notis tuis eos recitas.

4 Indiculū, quod tamen non permitto, addere in fine, si forte inter corrigendū alicui quid
occurrat quain rebus quain verbis: si tibi non displiceat.

Barlaami libellū primitus nouitatē statim arripui, et quoniā aliter non licebat, pleraque duo capita in prandio perlegi. Non contra te mutire audeo, mi amicissime: tamen veniā mihi da, si in duabus emendatiunculis a te dissentiā. Scribo ... capitis: ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν ὁ μακάριος Πέτρος καθολικὸς ποιμήν τε καὶ διδάσκαλος ἁπάσης τῆς τῦ θεῦ ἐκκλησίας κατέστη, πάνυ γε ἀληθῆ φημὶ, ὅ μὴν αὐτὸς μόνος ἀλλ' ἰσοτίμως αὐτῷ καὶ τῶν δώδεκα ἕκαστος. Tu amicissime mihi ais legendum ἰσοτιμῶς. Ego primus putabā veniet capiebā ἰσοτίμως αὐτῷ καὶ τῶν δώδεκα ἕκαστος. scilicet κατέστη ποιμὴν καθολικὸς καὶ διδάσκαλος ἁπάσης τῆς θεῦ ἐκκλησίας ὁ μόνος Πέτρος. ἄλλως erat: διὸ οὐδεὶς αὐτῶν τῆσδε ἢ τῆσδε τῆς πόλεως ἢ χώρας ἐπίσκοπος κατονομάζεται, ἀλλὰ πανταχῆ τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν ἐπιτυγχάνει ἔχων. Tu ais mihi ἄν legendū τῆς δεῖνα ἢ τῆς δεῖνα ἐ. Mihi saltē videbatur mutato accentu tertio scribendū, τῆσδι ἢ τῆσδι, huius vel alterius certa ciuitatis aut prouinciae, idq; videbatur mihi sic elegantius et Attice dici. Sed tu ignosce quod ego qui vix ἀκροθιγῶς attigi Hellenismos haec audeo: et metuo ne imperitam αὐθάδειαν non boni consulas. Nolim tamen de tua humanitate tā prospera dubitare. Vale mi amicissime et salue quoq; quod et tuorum nostrū facere iubeo. raptim a. d. xvii. Kal. Sept.

X CL. SALMASIO suo Autophredus Iungermanus S. P. D.

En tibi amicissime Salmasi de vestris epistolis primitias tuam praefationem, quas hospes meus, praeterita dominica elaboravit. Speramus autē tibi placiturus: Valde vero voluisse additā fuisse Vulcanii praefationē vel titulū: potuisse inde quid sequi certius quod ad ceteros libellos Nilo adiectos adtinet, de quibus nihil tibi monitū video. Praeponemus autē Nilo et adiectis istis peculiari pagella post praefationes tuas titulū qui indicet Nili duos libellos, et e Vulcanii interpretatione eos esse: tū adiunctā διάλεξιν vel διαλέξεως ἀρχὴν Graeci cuiusdā et Latini: tū excerpta certa similia e Nilo: tū libellū de igne purgatorio: omnia (ni fallor) ex eiusdē Vulcanii interpretatione.

sic enim adpinabo, modo ne falso. nã editionẽ eã in primis pagellis non vidi: secunda sequetur Barlaam quoq; nevo titulo, qui indicabit Luydũ interpretem esse. Tũ Notis tuis in rubricas amplissimi vero Dnn. Lingelsheimius et Bongarsius volunt, ut inseruntur contextui, quæ asserimus: et monuit me Dn. Lingelsheimius, in Notis huius interpretationẽ eorũ fragmentorũ inventorũ. Sed nihil tale ibi: nec inserũ itaq; sed qui velit conquerere: is tamen tuas Notas non gravatus adire potuit. In præfatione tua ad lectorẽ ibi: Et cũ nos quoq; in codice Palatina Bibliotheca reperiremus Nicolai Methonensis, disputationes aliquot adversus Latinos, ibi dissertationẽ Basilii Thessalonicensis Metropolitani, hos eorũ qui argumenta etc. mihi omnino verbũ deesse visũ fuit: et ausus sũ addere: Metropolitani invenerimus etc. Si non recte conabis tamen nostræ solicitudini, et indicabis quid tu volueris, id referam inter Errata ad calcẽ libelli. Vt et hoc quod ibi, stilus huius quẽ edimus, plenus tantũ quale? Sed o me miserũ! nos æquabitur illius altero, multiplex etc. fecerim alterius, quũ te mihi critico: fore tua certe corrupta non pertractabũ voluisse ἀφαίρεσιν. Sed currente calamo emanasse affirmas. In ultimo n. specimine, quod iam exhibetur, cogito βούλεσθον. Vt et in Notis tuis: Hæc quidẽ hactenus. Quæ data fuisse emissa legendũ, tangam: vel loco apparebat: non dubitabo addere: quæ data opera fuisse etc. Hæc tamen omnia tibi indicanda duxi, ut si quid temere, in Erratis adhuc sit corrigendi locus. Nã in tuis ne apicis mutandi libertatẽ mihi sumo abrupti motu. De Barlaamo spectabũ quid a Cornando vos impetraturos: sed quẽ ubicunq; post Dn. Lingelsheimii litteras. Alias si qui apud Cornandũ degit, mihi certo affirmavit, Luydũ quædã Sylburgio misisse ad Barlaami vitã pertinentia, quæ prælo darentur, si quando hic libellus ederetur. Si salvi et incolumes fuerimus in ipsis nundinis adhuc istos libellos extrudemus. Specimen si cui amplis. Lingelsheimio communicaveris, quẽ officiose

Et in prima præfatione. Nã ut cæteras tuas virtutes nunc omittam quas maximas sunt.

sunt operæ edere

non tantũ quale

sed o me miserũ! nos æquabitur illius altero, multiplex

Critico

non pertractabũ

ἀφαίρεσιν

specimine, quod iam

ἐκβάλλεσθον

exhibetur, cogito

legendũ, tangam: vel

loco apparebat

Nicio editũ habet.

salute, ut et tenuerō nostrū, reiv te rem gratū facturū. Meas Vetter in Pollucē, bonā partem tuas, hac hieme te editurū. Marklius premisit. nisi mole audita deterritū iri spernere debeā. Et quando tuus Stephanus emittetur? O te dumū? vel sola eius mentione in Vetti tui torquere nos itenū voluisti. Sed ne haec epistola sine ζητηματίῳ finiat, quaero dere me emendare vel intelligere ista in Scholiaste Aristoph. ad Ἀχαρνεῖς, paullo a fine longius: ἀγοραζειν) τὸν ἀγορᾷ διατρίβειν, Ἀττικῶς ὅθεν καὶ ἡ κόρινα ἐστὶ τῷ Πινδάρῳ Ἀττικιστί. ἔστι καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει. Pindarū παρθένια scripsisse e Suida mihi notū. Sed Corinna quid hic agat, id non novi. Et quid τὸ λύδιον παθημα apud Pollucē 36, 23. mea memoria mihi non indicare vult, quū tamen tale quid videor certe olim in historia legisse. Vale mi amicissime, et impudentis amici merita noris, nec oderis, et salta quoque. rapsim e typographio Wechelia-no a. d. 10. Kal. Sept.

X CL. SALMASIO S. Theophrastus Jungermannus S.

Languidū te fuisse, quū priores meas scribebas, illa quidē mihi indicium: quam vis exillanū filo, elegantī et tibi simili, ut alias, id nunquā coniecissē. sed vespicies tamen te, immo nos, qui te debes, publicū in quā bonū, et vel eius causa ita studia tractes, ut diu barbare queas. Scimus enim quā in illa ve sis tibi indemens, et quā valetudinē contemnas, o ferrec. Quaero vero ineave respirec, nec ne prode nobis. Mihi sane ὑδετέρως, quamvis id Stagi-rites negat recte dictū, ἔχουσι tua reddita sunt, immo per totā hebdo-madā hanc primo non tā valui, quā male habui. Credo adeo τὸ παραχῶ-δες in causa esse, et quū eo provenire me nemes firmiorē fore. Libellos vestros tandē in ipsis nundinis extrudemus: ubi valde conflictor cū quo-rundam. Quod ad Graecas litteras compendias attinet: adeo ut non raro

et inter nos rit διάκρισις, ubi ego tamen non secus ac patria primatū obtineo. Sed ἡ πάλαι γε ἐκεῖ ὀρθοτροδηβαι ostendit Mihi, et nos quædā vitia aperuli dubio oculis male lippis perridebimus. Cumulant enim plane βλεφαρατωσεμ cū. Capitum videbo ad relegendū ut temporis aliquid sufferam quæri, et siquid adhuc Erratorū videro, nec absunt certe, sub exordio libelli ponā, cū tribus vel quatuor malis coniecturis (quæ interim dū corrigo in mentē venere, πάντα ὑπὸ μίκρ μόκρων. Quod adeo extremus, quid me, qui nec eram, minime nempe credulo, et qui se ipsū non nihil plane iudicare posse putat, nec in tuis nisi eximia multa advertit. De Floro ego quidē gaudeo. Sed cū vere et astate debebas: tu mihi in ipsa hieme βαρυεκβιως nobis prorsus flores. Alias in tuis me ita gessisse videbis, ut nullā causā expostulandi habebis. Sex vel septē variantes lectiones a Sarrino additas, quæ non fuisse videbantur, tuis inseui, sed verbis, quæ vero tuis. Vnius loci corruptelā ultimā in tempore advertimus, quo ei mederi licuisset. Ecce enim in libello περὶ τῆ καθαγιασίας πυρὸς ab ipsius Lugdunensib. in Graeco male tota linea omissa est: nempe ubi narrat quomodo S. Chrysostomo adparuerit B. Paulus: τῶν ἐν τέλει τινα δυσχέρειαν χρηδάμενον, καὶ ὀργῆ πω περιφέρεσθαι βασιλικῆ, τὸν δὲ πρόκλον ὑπαναίξαντα τὴν τῆ δωρεᾶς θύραν τῆ διδασκάλης etc. Ecce hic remisses integer versus, ad rem ū necessarius, sine dubio ab ipsis, quæ sat negligentes alias fuere nec ἔλλειμμα notabiles. Interpres sane integre vertit: quidā e primoribus urbis rebus suis male affectis, quique regiā indignationē incurrerat, nocte ad magnū hunc Ioannē venit, precaturus ut sibi regē placaret. Proclus autē, quū reclusa domunculæ ostio ~~officio~~ etc. Francofurti ū mihi sic ire licebit: malleat enim Marnius

opiras pergere per totas nundinas. Erit tamen tu excurrendū vel per
diculā negotiorū privatorū causa. Clariss. Senatorū officiose saluto,
qui sine dubio aderit, et forte aliquando ad nos huc excurret. Vale
atq; salve mi Salmasi, et tuū Sungermanū, ut facis ama. Deū omni-
potentē ero ut te diu nobis servet. raptim a.d.v.Id. Sept. ↀIↃCXLVIII.
Hanoviæ.

X

Præstantiss. et eruditiss. Juveni C. SALMASIO Gothofredus Sungermanus S.P.D.
Non patiar tamen, Salmasi eximie, te errare de me diutius. Amor quidem
erga te meus et tui venerabio apud me tanta sunt, ut nolim tibi in ipso ini-
tio firmatæ per tuas elegantiss. litteras amicitiæ quasi contradicere. Af-
fectus quoq; proprii, immo communes omnibus ad laudes tā egregias, quas
in me congeris facere queant ut ad illas connivcam. Est enim ut Xena-
phon ait et repetit plinius noster ἡδιστον ἔπαινος ἑτέρου: Venū addit
alter, utiq; si te moveri putes. Id quoq; meditor ego, et quū me ne quidē
moveri unquā persē tā egregia dicta ab te non putē sed vereor scias, nolim
tibi etiā quid erga fraudi. Si enim veni est suo modulo atq; prēde re quemq;
metiri, nolim sane mihi aptari alienū, et qui maiori conveniat. Moveor,
mi eximie Salmasi, pumilionem nanum, si in litteris tobiscū τοῖς ἀγχιδέξιοις
ἀστεργαῖς comparemur. Quid n. putas nos hic posse, ubi ἀπὸ δείλης ἕως
βαθέος ἑσπέρας βαθείαν τὸν ἀχλαένην νύκτα male conciliatti typographo
nū puvi detinuerit, errata erratis adcumulando, ut nunquā queas satis es-
se securus, vel quasi hæc mendorū scabrities satis hac die expurgasse in utramq;
aurē ob eārū dormire? Sane lapidē tibi dari, dū hic fui, operæ meæ haud
quaquā passa sunt me ullū boni colonis auctore mihi parē legere: quod ta-
men ipsorū ingratiis facturē, si illis potuissē tantillū servire operæ. Et tu itaq; inve-
nū elegantiss. q. verecundaris scribere ad me, vulgarū scilicet correctorē li-

brunū, et qui pro tenuitate ingenii et eruditionis vix audeat positive tenuis pulla certe desperat. Quid n. non tibi me aperiā, quē certe sua opinione fallo minime velim. Nec v. leviter saltē cogitare debes, ut referā in te laudes, quas tibi convenire scio. τῷ ἀντῷ sane μέτρῳ facere καὶ λωΐτερον, ἀίκε δυνάμην. sed id virtū nostrarū non est; et laudes eximias ingenii culpa detrevere ἡ θέμις ἐστί. Mittamus itaq; hoc omne, et ad alia, quæ litterarū nostrarū argumentū sint potius, properemus. Eustathii de Ismenio fabulā amoenissimā adhuc mittā lubens primū ac mihi certa occasio mittendi offeratur. Sunt mss. duo Augustani: et tertius a Cunctore τῷ πάνυ nostro mihi donatus. Accedit quartus raro varians eleganti manu scriptus, ex quo perquā exactus e Thuani vestri Bibliotheca cū Achille Tatio plenior longe quā est editus et correctior. Ipse Eustathiū meā manu descripsi variis vitiosis interlitis quibus inscriberetur versio Latina. Mittā illū quoq; qui prelis inservire potest. Conquirā et alia quæ super sunt autore ipsius nomine eruditi viri exquirenti responsa dedere varia. Rigaltii nomine promisit Casaubonus certe plura e mss. regiis: sed dubito annū est, quod nihil vidimus. Valde v. gaudeo de Prodromi Rodanthes, gaudebit et heros noster Scaliger, qui hoc ægrit tā ante biennium. Vidi n. ipse ms. illū Palatinū, et contritis vocabulis, tenuiculiq; manu difficili et δυσαναγνώστῳ descriptus vetustissimi: quamvis illustriss. Scaliger animū adderet, scribens diligentia et assiduitate omne tandē id fore facile. Incipiebā sane Heidelbergā transferre Eustathiū: sed omne idiū ἱστορίᾳ incumbere iussi: hic certe ne adspexi quidē amplius: adeo se omnes amoenitates amæ in hoc statu ἱστορικοῦ. De Anthologia diu est quod ex litteris mei patroni amplissi-

Lingelsheimii cognovi illa εὐαγγέλια: iunctaq; tecū senui et sentio de plano, cui non omnia fuere plana. Credo tamen detenitū et lasciuia carminū. Sed quid? Faciamus vel invitis illis inficetiss. castratoribus bonorū autor, ut rumpantur illa patrū impudentia. Si non illi inciderint in hæc carmina, antequā publicentur, actū erit, illicet. Sed Stephano tuo quid tandē fiet? Quæso fac ad hiemē habeamus; quū prius nobis non vacet. Va her reip. litterariæ, quā ἔγωγε γηράσκειν video illius auctoris, et vel paciscere cū typographo non ex animi tui sententia pereas. Diligentia tamen mea in corrigendo, τάυτη πεύσεται τὰ πρόσφορα χρεοκόπαν, et in quacunq; fa-nere eā tibi usui esse posse putaveris. τότ' ἂν γάρ. Dabo certe operā, ne te opera mea pœniteat; huicq; negotio præterita ante omnia, ut mendas, quas typographorū sollemnis incuria hodiq; fundere solet, expiem tuū opus prodeat. Cui non bono nostru diligi invigilamus et βδέλυκτα e bonis auctoribus exturbamus, si alius turbo mendarū a typographo ingruat deinde? Nec immemor eris, quod per C. Tacitarū olim monui, Scylacis Cariandeni, Martiani Heracl. etc. si veritatē tua illustrioris quærant Stephano addi. Bonū factū id putant Welserus et Scaliger et Hoschelius: accedit et auctor opt. Bongarsius, qui id nuperrime ad me perscripsit. Sed charta mea deficit, et tenuitate diutius meis impolitiis, quas ignoscas, et me ideo amare tuo, quē erga me capisti, non ducas indignū: quod me operari iubet tua humanitas. Vale atq; salve eximie Salmasi. raptim e typographio Wechseliano Hanoviæ Ipsis Kal. Mai. 604.

Hs. 987

II (7 A 21)

brief van N.N. aan h^r du Plessis

93115 93119 93444 93451 93478* 93829 93947
93987 94008 94072 94076 94259 94469 94522
94545 94852 94898* 94905 95001 95214 95465 95479
95598 95657 95804 95967 95972 95975 95994
96183 96243 96267 96281 96520 96603
96638 96643 96645 96683 96839* 96881
97130 97220 97241 97256* 97535 97550
97584 97634 97676 98007 98117 98212
98240 98267 98426 98540 98566 98687
98746 98836 99062 99122 99238 99460
99737 99813 100077 100094 100347 100380
100427 100463 100483 100546 101080 101157
101162 101264 101454 101475 101483 101507
101945 101962 102071 102262 102302 102398
102399 102745 102751 102770 103200 103389
103437 103479 103627* 103698 104179 104394
104772 104989 105014 105291 105584 105774
105936 105957 106567* 106628 106676 106713
106818 106930 106975 107014 107551 107584
107683 107771 107836 107892 107957 107959
107985 108077 108172 108239 108308 108399
108430 108541 108710 108734 108805 108901
108920 108950 108951 109063 109073 109121
109160 109166 109204 109207 109361 109678
109722 109974 110038 110054 110103 110259
110569 110655 110839 110856 110911 110960
111032 111172 111233 111263 111420 111500
111502 111767 111826 112095 112300 112312
112328 112348 112350 112656 112682* 112775
112785 112808 112813 112817 112831 112912
112925 113127 113135 113331 113397 113613*
113658 113664 113774 113878 113892 114049
114163 114176 114197 114344 114352
114362 114501 114544 114646 114735
115114 115255 115259 115379 115392
115394 115400 115660 115671 115687
115775* 115881 115883 115903 115924
115965 115993 115997 116111 116210
116221 116380 116485 116536 116571
116758 116928 117038 117039 117132
117135 117284 117419 117482 117580
117587 117605 117635 117639 117737
117767 117852 117936 118041 118043
118132 118331 118380 118430 118555
118591 118694 118756 119035 119160

156068 156181 156397 156461 156496 156
156597 156620 156631 156652 156685 1566
156699 156775 157002 157236 157363 1573
157409 157571 157692 157697 157727 1579
158071 158120 158260 158262 158409 1584
158513 158714 158802 158910 159067 1570
159084 159095* 159110 159148 159204 1593
159398 159399 159463 149551 159699 1598
159854 159898 154924 160056 160128 1603
160414 160463* 169525 160528 160531 1605
160705 160763 160850 160947 160960 1610
161082 161095 161331 161343 161354 1613
161479 161541 161608 161640 161760 1617
161805 161912 161928 162027 1622
162288 162502 162513 162647 1628
162879 163208* 163321 163331 163395 1634
163450 163459 163471 163670 163792 1637
163796 163853 163885 163954 163965 1640
164092 164190 164252 164471 164759 1648
164869 164887 164909 164984 165216 1652
165638 165703 165707 165763 165855 1660
166135 166182 166235 166264 1663
166407 166590 166713 166923 1672
167281 167282 167312 167394 167448*
167474 267741 167817 167908 167911 1679
167988 168405 168409* 168454 168513 1685
168559 168694 168883 169008 169102 1691
169182 169227 169275 169434 169523 1695
169560 169588 169591 169752 169877 1699
169969 170128 170276 170279 170368 170464*
170499 170800 170860 171216 171219 1712
171267 171371 171528 171596 171614 1717
171797 171823 171831 172003 172012 1720
172085* 172165 172228 172439 172560 1726
172739 172765 172804 172811 172828 1728
172908 173001 173043 173227 173325 1734
173443 173453 173652 173692 173739 1737
173837 174034 174079 174102 174375 1744
174436 174459 174451 174476 174536 1747
174803 174882 175204 175216 175248 1752
175442 175534 175787 175823 175824 1758
176052 176100 176149 176444 1764
176544 176572 176578 176613 1767
176760 177786 176790 176851 1769
176920 176994 177037 176057 1761

Je Suis fort aise que vous soies a bibi et demain
encor comme nous estes cest pour vne bien vous
ne pouuez manquer si vous auez Lesprit de vous
faire gouter a m^r de brigi en bapadier pour le Roi
en pouloigne la farine est courte et de meme
nom de jaunaise que vn Sien il sort de ceans
pour aler a la haie et passe en france cest ce
qui me faict vous escrire Succinctement
afin que vous ne manquies aincontinant la pesante
veue de le chercher par tous les ostelliers de
la haie car je lui ai dit que vous lui yriez
faire la reuerance et lui offrir vne Seruice enuers
de vous aider et de ni pas manquer rendez
vous si cautre cetin nitidant de la Raine de Suede
est alee vn coup je nai pas le temps de
vous en dire dauantage Le Samedi a vnze heures

il ne faut point lui parler de reuerance ni
rien sinon que vous lui aies fait la reuerance
ainsi a prins quil estoit la il vient de Suede
vous apprendrez de nouuelle de gudet qui lui
a faict compagnie par tout en Suede

A Monsieur

citō citō citō Mr du plessis
Sage de La Majesté
la Raine de Boueme
a la haie

27 – 28 abc

Hs. 987

II (7 A 21)

. Brief van Is. Casaubonus aan Seb. Tengnagel
. 3 Briefffragmenten van Janus Gruterus aan Seb. Tengnagel

ep. edita.

Isaacus Casaubonus Sebastiano Tegrajelo S.P. Utinam vir praestantissime, quanta mihi est cupiditas tecum per literas de communibus studijs confabulandi, tanta semper istuc meas mittendi esset occasio. non committeres mihi crede, ut meam in hoc officij genere fidem aut diligentiam posses unquā desiderare. Nam ut primum tuas legi, tam exquisitae eruditionis refertas notis, tanta adversum me benevolentiā indices, mirabili statim cupiditate sum incensus, maxime quidem, si fieri posset, tui videndi et amplectendi: aut certe quae id fieri non potest, sermones tecum quam sapissime serendi. Quod si alia extra ordinem non se offerat ejus praestandi facultas: bis tamen in anno per commeantes mercatores ad Francofordienses nundinas id fieri posse puto, nisi emor. Equidem segnis aut lentus hac in parte non sum futurus. neque si velim esse mihi licet. habeo enim hujus officij assiduē admonitorem et exactorē severum amorem dico ingentem, sinceram, et candidum, quo te prosequar. Te oro eodem studio me amplectere, quo ipse porro semper, dum spiritus hos reget artus, erga te fore me sancte tibi polliceor. De proverbijs Arabicis sic habe: Descripsi cum libellum mihi e codice Roma in hanc urbem allato. postea quia frequenter me tergerimus Scaliger cum libellum se recepturum recepisset curavi e meo exemplari alterius causa describi. quo minusculo vir ingenuus non parum, sed et delectatus. Nisi essem nunc impeditissimus et sexcentis curis varie distractus, aut omnia aut eorum partem tibi describerem. Sunt enim quaedam in his oppido venusta: quorum copiam tibi fieri si cupis, ἔρρωσο μὴ κατ' ἐμοῦ. ego ubi primum aliquod otij fuero nactus, voluntati hac morem gerere conabor. Nos quod ingenue fatemur, ad haec studia colenda non voluntatem nobis deesse verum otium. nam quum pars magna temporis in hac occupatissima ohoforum hominum matre, Lutetiam dico, ab amicis nobis quotidie cum lacrimis et gemitu nostro eripiatur, succisiva omnia alijs studijs cogimur impendere. Cepimus lepidum nobis

colexere. Atsi etiam eramus Geographiam Arabicam Romæ editam facere
Latinam. posuimus et in Arzenna aliquico temporis. sed ubi socium laborū
ysthorā amissimus, adolescentem Flessingensem, ad miraculum usq in his literis
versatum, spes nostræ retro ceperunt labi: neq ad hæc opportunum tempus
indipisci potuimus, sitis hujus nostræ explendæ. Vtinā propius abessemus.
haberes me discipulum, ut quondam ô meæxpiens juvenis Flessingensis.
cujus meminisse absq suspiritibus non possum neq unquā potero. Habeo
fere magna cum comparata præsidia non incepta ad hoc meæptum, si quæ
quod puto perficiendi unquam futura est facultas. Ἀλλὰ τοῦδε μὲν θεὸς
ἐν χερσὶ κεῖται. Tu vir præstantissime, si otio abundas, derelictam ab alys
provinciā honestissimam capesse, et de literis ac literatis bene mereri aggredere.
Quod me hortaris, ut quorundam improborū contumelias asperner, qui fine caus-
sa nomen nostrū arrodunt: ego vero ex facilibus ante fronte mea, et nunc hactē
lubentius et constantius faciam, quo ita placet tibi. Spero equidem ita me
vixisse hactenus (Iuvat Deo sit O.M.) ita stilū temperasse, ut si bonorū
studia promerēri non potuerim, odium certe cujusquā meritus non sim. Vti
qui tam malevole de nostris Libellis sentiunt, et imperitos Grammaticos
nos vocant, si quibus in studys vitæ multo majorem partē posuerimus sci-
rent, aliter fortasse pronuntiarent. Quamquā quid ego agi mihi? Nam
odeam ab imprudentissimis illis nebulonibus, qui bonis omnibus obtre-
ctare gloriosum ducunt? Sed cave mordaceæ mitto teq tenerum ocu-
lum doctissime, ut quē semel tua benevolentia dignum judicasti, posthac
etiā amare redamantem, dyspate contendentem, velis. Deus te servet.
Vale. Lutetiæ Parisiorū XV kal. Apr. ἀπὸ τοῦ ἐν Σάρδεσι οἰκοδομεῖσθαι
ἔτους CIↃ IↃ CVII.

Præstantiæ eruditionis Viro Sebastiano Tengnagelio Belgæ.
Cæsareæ bibliothecæ Curatori, amico plurimū observando

Vermū

Uh cal. mi Tegnag. mundum me habuerunt.

Grotius ad Tegnagelium: Hemsius nimis quam heic est moffensus: imo nihil vidi illo homine inhumanius: adeo nunquam respondet ad epistolam quaestu. Hadelberga 27 Septembr. 1611.

S. P. Amplissime Dñe Tegnageli, Doe atq amice comme: Multum mihi ab epistola tua solatij est. Hemsium Meursiumq puto adhuc in vivis: nam ea fuit gratiositate ut me ranissime murfant per epistolas, nisi tantum non coacti. Forte brevi mihi scripturus Hemsius, facilius se excusem S. Marci a Senatu Veneto: credo mentio ad dedicationem Italicae per Cluverii editi, nuperq forte tempus defunctis. . . . posuerit. D. Michaelis Luciani 1625 Brettae.

S. P. Mi Tegnageli. Quod attinet ad Arabem nostrum, quaso ne hic mihi moneberis etc: De eis quae petis ab Hemsio, nihil tibi certo polliceri possum: adeo ipse est ab omni politeia nescio quomodo alienissimus. Scripsi enim octies novies eidem de [illegible] momenti non nihili: neq tamen unquam respondit, quamvis crebrius literis me invisent. Sed et pa[illegible]sperius est, quod ab eo petii Catalogum librorum Arabicorum q fuere Scaligeri, neq sacsterum quicquam optines: cum interim in epistola mea pera discede Sembas, sese mihi eum mitti mittere. Quia et librum alium ab eodem petieram pro Christmanno, quem nec dum impetro. Literis q dudum ante annum scriptis indicabat, nihil se posse sine mandato Curatorum Academiae: at in aliis epistolis deinde tacet de toto negotio: adeo ut mihi persuadeam, neq mea neq cujusquam studium aliquid impetraturum ab eis boues. Veniat tibi in mentem carmen praesepe. Scribam tibi propediem de tua lauream ad Hemsium, tum ad unum e Curatoribus amicum veterem. Interea vale . . . Francof. die secunda a Paschate 1611.

29-32

Hs. 987

II (7A21)

4 brieven van Petrus Cunaeus aan Caspar Barlaeus

clarissimo viro D. Casparo Barlæo, cognato

Petrus Cunæus S. D.

188.

(249) + Literas tuas, cognatorum amicissime, superiore martis die reddidit mihi Bastingius, quibus mihi significas te Dordraci fuisse à D. Catsio atqs ab alijs proceribus bene benignèqs exceptum. Ego id ante ex alijs intellexeram, ac miratus etiam fui non licuisse nobis te vel euntem vel redeuntem videre. Vtiqs non debebas inter tot magna nomina eorum, qui nunc tuam consuetudinem expetunt, aspernari mediocritatem veteris amici. vel illud ipsum, quod de adventu filiæ tuæ Adrianæ, ac eius, quæ natu proxima est, nobis scripseras, cur non procedit? ~~Falleris~~ fallenis, vehementer, si minus nobis gratas et iucundas eas fore credis. Quare te rogamus ut veniant. Vincentius Fabricius epistola sua, quam Hamburgo XVII huius mensis ad me dedit, Dominum Grotium abijsse Francofurtum scribit: sed addit nescire adhuc familiares eius utrum reversurus aut quando sit: ac epistolam eius exspectare quotidie. Ea res facit ut dubitem quid de legatione illa ad Gallicæ regem credi oporteat. Certè omnes boni virum eum summum tanto honore dignissimum indicant; ac tu mecum scio, hunc illi exoptas. Vale, cognate carissime, et uxorem tuam liberosqs saluta: atqs item Cl. Vossium, et præstantissimum D. Vickevortium. Lugduni Batavor. 25 Junij 1634.

Peto à Te, ut D. Joanni Carbino, meæ cognato, omnia amicitiæ officia repræsentes. Etsi enim quædam sunt, quæ tibi displiceant, et ego non probo, tamen, ut tibi scribo, vir est optimus et auditissimus. Iterum vale.

191. (252) + ad literas, quas à D. Barlæo Calendis Septembris scriptas accepi tertio iterum mensis, respondi inter ratus,

Gratias tibi ago, quod officia tua tam animè offers suscipiendi è sacro labarro infantis, cui aliquando meæ manu parietem non sum ab, qui tibi id negare vel possim vel debeam. Sed ubi tempus erit, ad te de re ad te perscribam. Nunc is finem.

Epithalamia tua in nuptias ~~regis~~ Principis Daniæ, quæ scribis, exspectabo. Non potuit aliud genus carminis reperiri, quo magis nos faceres. omnes existimabunt te meo indicio posse in transferre ἐἰς τὴν ποίησιν, quam in Ostrogothis suis tantopere commendat Aristoteles tuus. Vale. Lugd. Batavor. 18 Augusti 634

200.

(262)

Clarissimo viro D. Casparo Barlaeo Cognato suo,

Petrus Cunaeus S.D.

Ex literis tuis, cognatorum clarissime, quas ad XI superioris mensis accepi, illud commodi ad me redundabit, quod non tantum iocoso argumento inter summos dolores meos vehementer recreatus sim, sed etiam ex illis ipsis salubus multa seria valetudinis tuendae praecepta selegerim, quae mihi accuratissimo ~~tempestatum~~ et dicto custodi praeesse deinceps poterunt. Video ingenium tuum et insitatam animi indolem ubique elucere, sive ludos tibi agere, sive res tractare graves lubeat. ~~Ex omnibus praeceptis~~ Ex omnibus praeceptis, quae mihi dictabisti, nihil aeque in hac hyemis inclementia secutus sum, quam quod diligenter foco adsederim. Non semel autem dolui vicem tuam, quod tam seva tempestate omittere lectionum publicarum munia, atque Academia nostra exemplum sequi tibi non licuerit. Scio id collegae tuo imputandum esse, qui malo more malo exemplo sibi tibique et successoribus vestris aufert illud ius, quod nunquam vobis negabisset magistratuum Amsterodamensium summa aequanimitas humanitasque. Ex quo tempore nuper ad te scripsi, imo iam ante, ex quo filium carissimum amisi, prospera omnes et singuli valetudine usi sumus, idque totum, quantumcunque est, divinae gratiae et benignitati acceptum ferimus. Quaeso ut has literas D. Corbino, cognato meo, tradi cures. Scripsit is mihi mirum in modum id sibi tibique cordi esse ut magistratui Amsterodamensi a nobilis. D. Heyusio atque a me commendetur Ryckewardus vester. Quod non grande ferimus, ut ex literis ad D. Grotenhuysium, quas apertas reliquimus, ut mox claudantur, perspicere poteritis. Salutamus te, uxorem que ego, uxor liberique omnes. Etiam tibi ex animo salutem adscribi voluit nobilis. D. Heyusius. Vale. Lugd. Bat. 6. februarii 1635.

(265)

203.

Clarissimo viro D. Casparo Barlaeo, Cognato suo, Petrus Cunaeus S.D.

Clarissime Cognatorum, iam octavus dies est, ex quo postremis literis tuis respondi; ac rogatu D. Corvini ad praetorem vestrum Grotenhuysium scripsi cum D. Heyusio quae ad promovendam Ryckewardi causam pertinebant. Quae puto vobis non displicuisse, si ea, ut legenda vobis transmisi, inspexistis. Rogo ut veniam mihi des, si summo dolore dejectus consternatusque epistolam paucis finiero. Hodie inter quartam et quintam horam matutinam nutrix infanti nostro, quem ex sacro lavacro suscepisti, cum altius obdormivisset, intercluso brachiorum compressu spiritum extinxit, maximamque culpam ac socordiam suam multis lachrymis, multoque gemitu deprecata, ex aedibus nostris abiit. Acceserunt calentia adhuc et lucentia puerulo vicini omnes et amici, ac funestum casum dolent nobiscum lugentque. Salutamus te omnes, uxor, liberique, ac etiam D. Arminii vidua. Plura non possum. Vale vir amicissime. Lugd. Bat. 14 februarii 1635

Hs. 987

II (7A 21)

Brief van Gottfried Jungermann aan Scipio Gentilis

edita inter Gudian. XXX. p 360.

V. ampliss. Dn Scipioni Gentili S. P. D.

Iterum itaq conquerendum de literis, vel potius earum latoribus, qui
non curant vel sero curant. Tua enim ultime, date secunda die
septembr, ut ex subscriptione adgnosco, octava ejusdem mensis mihi
redditæ fuerunt, quum jam die antecedenti tui comm. a Prelo
essent absoluti et Francofurtum ad Charnium transvecti, adeo
ut re non amplius integra minime illos defectus supplere potuerim.
Sed tuæ mehercule ultimæ nisi non moram duxerint in via;
meas vero qui tulit accusandus est, cujus tarda opera tam ad te
pervenerunt. Fuit vero ille defectus ipsissimus in Ciceronem, quem
petivi aliquoties: et literas istas quibus jam antea supplevisse
te dicis, periisse scias. ego sane illas non vidi. Literarum
sic rem gessit fortè nimis tenere, fussi totam periodum illam:
quibus sane consentit et etc. vos ad Martialis omissi. Nec enim
ex tui animi sententia opus in nundinas protrahi amplius putavi
posse, nimo hæc consultum id erat, ne pueri Galeas desiderent,
ut solent cum nundinis, eum te redieculam ulterius obligatos
norint: nihil Charnius id primum nundinarum hebdomade la-
buisset, eè ipsius plane non fuisset. Ceterum, mi Ampl. Dn.
amice et patrone magne, nil me tam male habet, dicam enim
verba, ut res est, quam quod semper metuis ne mihi te molesto.
Ita enim rursus ais, te ideo dolere, et ut ignoscam petis. Tam
vero amet, erubesco nimis ad hæc verba: quam præsertim sciam
quam nihili illa sint quæ in tuis præstiti, nimo non præstiti: et
mihi nihil gratius posse accidere, quam si vel innuas qua te tibi
gratum opellam navare possim. quod profecto a nobis, tenue quibus
ingenium et eruditionis cuita supellex, ut optas, ita exoptari
non potest; nisi indicetis ipsi, ita opes nostræ sunt exiguæ. Utere
itaq tuo jure semper nostro pro libitu, hi illum modo gaudeamus
et voluptate repleri, de exemplis mittendis et describendis
quæ mandas, excerpi et Charnio nuncupare jussi. Oculi
enim valetudo mala, cui adhuc medeciudam facio,
mihi Francofurtum ire vix permittet, nisi vero et quum
quum jam nundinæ ad finem spectabunt. De Bongarsio
Francofurtum salvus jam pervenit. in præfatione tua ad ipsum
ea, sicut voluisti reposui. Spero alias titulum et quæ sunt præce-
dunt ita curata, ut tolerari queant. Testimoniorum sane de Apulejo
singulorum titulos mandaveram minoribus literis adornari; sed solenni
more nostri festinabant eo magis eo magis, quod nundinæ jam
advenerant. De indicibus ultimam tibi fortem non improbatis;
in quibus etiam omnia omisi. In [illegible] epistolarum
dationibus pulcra mihi placuit magis, quam illa de fanatico.
Quod ad D. Stock attinet, ea de re scripsi ad Charnium, fuisse
me fassum illum habere exemplar Sojæ Donelli perfectum,
et quamvis ille effet me fuisse ingratum, quidq. Charnius habeat in
animo. Rescripsit ille inter alia hæc tantum. Ille Doctor Stock ante

aliquot menses mihi scripsit de defectu in Donello quem Dn Scipioni Gentili misi, de quibus vel ex aliis rebus Lectum cum in mendis conferre volo. Ita enim verba Latine sonant quae mihi Germanice perscripsit. Caeterum ut tandem ad illud veniam quod scribis te Rittershusio meo quod sollicitos ob functionis nece incommoditatem, vellet vobiscum esse loco honesto. Si non fui a professione alienus, vos ideo cogitabam et conabamur: quas tibi grates agam, mi simplex non opus est. Quamvis enim satis honesto stipendio fruar apud Marnium tamen laborum nimia est moles, quae nullam relationem admisit omnemque valetudinem negligere cogit. quod diu fere facere solco. Accedit hoc quod ita penitus abstractus a juvenilibus studiis utriusque linguae et bonis auctoribus versandis, quum tamen ne unicae in votis habeo, si talem quietem et otium nanciscar possem quod illis tranquille tribuerem, etiam enim abs literis nihil mortis revereor. Utut tamen sit non facile avelli me patiar a loco ubi semel assuevi: nisi oculorum πάθος etiam accederet, et Lingelsheimius meus (cui id hactenus occultavi, reseriam vero per alium) mihi mulcandi seria, num me velim perdere. Variis quidem modis, ultra biennium hic commoratus expertus fui, an labores mei minui possent, quum me invito deo amici erga Marnium obsequerent, quasi me onerarent nimis, suscepi ita primum duo prela, dein per aliquot tempus tria, mox unum cum dimidio, dein tantummodum in illo difficili concordantiarum Graecarum et Hebraicarum veteris Test. cum paucis aliis restitui per hasce tenebras si me pergant, unico prelo saltem inservire. Sed varia simulationum ἀλλεπάλληλα mihi suppleanda sunt, nisi Martinius velit damnum facere, et ita ad me de singulis quotidie ubi haec vero omnia manare — arbitrentur non facient, ita aliud tamen facit. Biennium jam fuit quod deo prela e nostro typographio ad juniorem Rittershusium Lubecam translata fuerint (quum et ipse hanc artem tractare velit. Incidunt tamen in illum imperitum et minus profecto et minus aptum ad gubernanda opera et nostrum senem quem Marnius praefecit (quis fidelissime et diligentissime omnia administrat, varie lites, dum quicquid ille corrumpit et peccat in nostrum transfert. et alias etiam subinde rationes reddi sibi a Marnio voluit et hereditatem prof. prorsus dividi. adeo ut aliquoties officina claudi debuerit, quum alias inter has occupationes ad calculos sedere nequeam. Unde necessario forte mihi de alia conditione cogitandum Nec tamen ullum praeoptatem quam de qua scribit. Fuit enim mihi in votis; et id non occultavi profecto apud alios, quemadm. vetam mihi fore, si Deus me aliquando Hebraeum transferre velit, ubi Philologia (quae Dea in patria mea, heu exulat et premit) suam sedem fixit. Jane probate, ita cogitarem bene Deus vobis tenuia mea officiola, ut videretis me idoneum hactenus ne ingratus mori aliquando viderer. Unum e quod considerandum vobis relinquo, nec audax fuga nec facundus, quem vidi et Rittershusio duce scilicet audendum videat. Sed doctrinae traditione alia apud me copia, quamvis vobis magnis doctoribus de ea conservanda aliquando minime desperare possim. Caeterum molestus tibi fui satis, plus aggressus idem Rittershusium meum vale aio salve mi simplex tu et uxore ac Patrone dilecte. Hanoviae 10 Sept. T. Amplitud. devotissimus

Hs. 987

II (7A21)

Brief van Martinus Ruarus aan Joannes Kirchmannus

(57) Carta deperdita. p. 262.

Satis tu quidem benigne, Cl.^me Dn. Kirchmanne, qui literas meas vix à te legi dignas, tantorum virorum ipsiusq. doctissimi principis oculis subjicis: quod quamvis tenuitatis meæ consciis agre fuerim admissurus; si vetare possim, nunc tamen, postquam factum est, in honorem meum interpretor, tuiq. vim amoris agnosco, qui secus à aliorum judicii, tui oblitus, me quasi per vitrum intueris, adeoq. vero tibi majorem fingis. Sed tu cogita, quomodo facium excuses: ego quidem hoc pretio sæpius ejusmodi tibi gloriolas vendere vellem, nisi modestia mihi legem aliam ferret. Unum tamen memorare non omittam spectaculum Anhaltzbachii præterito mense, cum Joachimus Ernestus Marchio Sophiaq. Solmensis comes, pulchrum sine exemplo par, ludicra facerent præter acroamata vulgaria publicæ festivitati solemniter exhibita; in quo sequar narrationem amici cujusdam mei, qui spectator interfuit, fidelem magis quam doctam, ut è vestigio patebit. Certamen fuit δοκάσιμον, quod æmulare fere vocant, id ipse Marchio satis splendide obivit. Præter ministros scitatos et δορυφόρους, tympanotribas, cornicines, tibicines, fidicines Lydiorumq. gregem illum procedebat Mercurius ante, ambitio, mox equitabant, tres augustâ formâ heroës Achilles Hector et Ajax, quorum personam sumpserant Marchio, Christianus Anhaltinus, et Comes Solmensis. Sequebatur Hercules, catenatum dicens Cerberum, qui flammas oblictando vomebat. Hinc cursu cum omnis generis armis Mars, somnum capiens provehebatur, cujus vestigia virgo pax, multum diversis moribus pedes legens olea ramum manu prætendebat. Arioni quoq. delphinus aquis innatans tergum substraverat, qui tum certe non minus caveæ, quam olim maris circumfusos populos barbiti dulcedine in admirationem suspendebat. Crederes æmulatione Phœbum pugnam post Marsyæ fatum desitam, majoribus animis redintegrare; ita pone vectus equo, sonos testudinis varios artificio miro ciebat; ac nescio, an non diffisus dubio victoriæ eventui Sorores in auxilium vocaverit. Parnassus enim ἀνθρωπόπ, quantum apparebat totum illum chorum Musarum adduxerat; quæ juxta Hippocrenen accubantes, cum exsilientium undarum crepitu numeros suos exquisitâ symphonia confundebant. Jam cursus ab oloribus trahebatur, in quo Venus dormiens Cupidinem manu cor diabus transfixum jaculis ostentabat. Præcedebant vero Charites in equis, habitu partim candido partim viridi: à tergo mulier cum face cupidinem, ut ajebant, à, missum quæritabat: hanc Bacchus Ceresq. denique Juno Dianaq. secuta, pompæ celebritatem claudebant. Ter ita lustrato circo, mons

alius à læva se parte diduxit, in eoq3 consistens Jupiter nubilco pilo fulmen excussit, juxtaq3 lusipdo artifices ignes in Martem immisit, unde conterritus, secuto simul torrenti crassioris (martarium indigitant) ictu somnium oculis penitus abstersit. paulo post cum Venus illac praterveheretur Cupido arte intorto telo cor, quod mater manu gestabat, inflammavit, ex quo statim evigilans natum ad se in curruum recepit. Julii vero Wirtembergii, sui ducis apparatus una trium rotarium curru, quem equi alati à singulis anni partibus denominati trahebant, visendus erat: de cætero nihil insigne pra se tulit, ut nec Baronis Waldstenii legati Cæsarei, nec Oettingensis comitis. Marchio Durlachius comites suos ad Æthiopum similitudinem colore nostri infecerat; inter quos unus incassum totus, proverbii fidem astruebat. Franciscus Griesingensis comes, quem suo nomine Austria Archidux Leopoldus adesse jusserat, venatorio cultu, pulcherrimam scenam explicuerat, in qua Diana cum Nymphis aliquot, Faunis item Satyrisq3 spectaculi novitate facile animos incenderat. Historiam habes: nunc aperam proabe. De comitiorum loco incertus rumor nunc Ratisbonam inclinat, nunc Norimbergam; qua spes Varenholtium meum retinuit hactenus, ne cum aliis quos Alsatia contages expulit longius quam hic ad Asylum confugeret: cui non difficulter consensi, quod eo modo temporis aliquod lucrum mihi prorogari possit, cui alias propria quadra jam efluriendum esset. Ne quid enim te celem, mi Domine, videtur mihi Varenholtius, quamprimum his ex locis discesserit, id quod adulto vere certo fiet, bonis literis remissurus nuncium, seq3 potius applicaturus, tum ad choreas exoticas, equorum agitationem, pugilatum, aliasq3 exercitia gymnastica, tum ad linguas fortassis Gallicæ studium: in quo cum opera mea parum illi prodesse queat, futurum metuo, ut ab ipso dimittar; quamvis nec mihi dixerit istud hactenus, et te meminisse, cum ad illum scripseris, prorsus nolim. Sed de illo, quod futurum impendet videat, quid de crastino nos sollicitos esse vetuit, in quo mea spes acquiescit: interim presentia lætus capiam, quia nunc se dant aliquanto feliciùs, postquam remittere visa lues ad stationem nos pristinam consuetasq3 studiorum operas, à quibus per sex dierum hebdomadas abfuimus, tandem revocat. Quamvis equidem non sine victima nostra pacem hanc è cælis impetra, vimus, quoniam proximo tempore, morbi tamen alio genere, quam ex dextrico, sublati fuerunt è vivis amicissimi Rittershusii filiola nondum tri-

nostris et excellentissimus Ernestus Sonerus professor, cui viro, sicut fasus publice fuit magnificus D. Picardus, cum suus indiceret, in illa sublimiori philosophia parem Germania vix habet, majorem non inveniet. pene etiam ipsi nostro Rittershusio morbus recidivus aliquid triste nuper minatus fuerat, quod tamen Deus clementer avertit ne dicam, an distu, lit? utinam in aerem male dissipentur omina! is dedit publico nuper conjecturarum reliquias in panegyricos veteres, quas fortasis ut existi, mo tibi jam transmisit. Caeterum quod libros hinc nonnullos proximis tuis literis petiveras: mallem Francofurtenses indices ipse percurrere, et si quid inveneris, quod istic haberi commode non possit, nominatim adne perscribas, ne perdam officium judicii temeritate, ea nimirum mittendo quae tibi fortasis palato minus sapiant. Et vides alias, quam steriles bonarum rerum sint Typographi circumquaq; nobis vicini. Norimbergen, les vix toto semestri unum Aeneri itinerarium prodierunt, quod mittam fortasis ad te nundinis Lipsensibus brumalibus, si probari doctoribus nostris prius animadvertero: unus Schonfeldius Ambergensis hujus provinciae laudem sustinere videtur, et in illo praecipue genere lationis Musa cum panicis triumphat. Varenholtius tibi plu, rimam salutem nunciat. Tu quaeso meis verbis cum commodum erit Cl.mo viro Dn. Theodoro Bussio, cujus literis respondebo, quam pri, mum Altorfium reversus his incerta vitae tumultibus exsolvar. Vale, columen Studiorum meorum. Norimbergae, a. d. VII. Eid. novembris anno aerae Dionys. CIↃ IↃC XII.

Tuus ex asse.

Mart. Ruarus, Hols.

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK UTRECHT
4093 1127